

גנזי חיים

כוונות הסעודה

ויחודים שונים

מאת תלמידי הרה"ג רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

סדר כוונות הסעודה

(כולל ברכת המזון בקיצור/מ"ב

בנוסה **עה"מ** ו **ספרד**)

כוונת טבילת הלחם במלח

בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא.
זכותא הוא זווג השערות שבנוצר ונקה, ש-שער ענינו גבורה - רי"ו,
ו-ב' פעמים רי"ז ע"ה, עולה זכות.

מזלא הוא בגימטריא ג' הוי"ת, שהוא אור הנמשך ממוחא סתימאה דא"א,
א. למצח והפנים, ומשם ל-נוצר (מזל ה-ח'),
ב. לדיקנא דא"א, ומשם ל-ונקה (מזל הי"ג).

ג' הוי"ת של נוצר נקרא לחם ג' הוי"ת של ונקה נקרא מלח

יהוה יהוה יהוה **יהוה יהוה יהוה**

בגי' מזלא

בגי' מזלא

וכשיטבול ה-לחם [נוצר], ב-מלח [ונקה], יכוין לזווגם

מקורות: ספר הליקוטים דף ט"ז אמצע ע"ג, ובדף ט"ז סוף ע"א הזכיר בעיקר מזוני,
וכן הוא בנה"ש דף מ"ז ע"ב ד"ה לחם.

יש לטבול הלחם במלח ג' פעמים (עי' מעין החכמה דף ב' ע"ב בסוף ש' היחודים, ובא"ח).

(שער המצוות פ' עקב, בניהו דף ט"ו ע"ב, ע"פ הגהות הבא"ל ח"ד דף ג')

יכוין בכללותו להמשיך שפע ומזון מחיצוניות או"א לזו"ן. ולהמשיך שפע ומזון מיצירה לעשיה. ולברר הטוב שבמאכל, ולברר ניצוצי הקדושה המעורבים בו על ידי חטא אדם הראשון. וגם לתקן איזה נשמת חוטא שנתגלגל בו בעונו, לתקנם ולבררם על ידי מחשבה דאבא (חו"ב דאבא).

כוונת ש"ן ול"ב שיניים
 אחריים דבינה - בגי' קס"ו
יוד. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. ואו.
יוד. ה. ו. יוד. ה.
 אחריים דחכמה - בגי' קפ"ד
יוד. יוד. ה. יוד. ה. ו. יוד.
יוד. ה. ו. יוד. ה.
 קפ"ד וקס"ו גי' ש"ן שעל ידו הבירור.
 ויכוין כי א' בצירור יו"י גי' ל"ב שיניים, והם ל"ב נתי' חכמה שעל ידם הבירור.

(4 מרכיבים)
כוונת מ"ו (כשרואה הלחם)
 א' בצירור יו"י גי' כ"ו גי' יהודה לחי עליון - כנגד חכמה דאבא וישניהם גי' מ"ו מילוי דשם ע"ב
 א' בצירור יו"ד גי' כ' לחי תחתון - כנגד בינה דאבא יוד. ה. ו. יוד. ה. כי במחשבה נעשה הבירור.

כוונת נ"ח (אוכל שאתה מניח בין ב' הלחיים)
 א' בצירור יו"י גי' ל"ב ול"ב וב"ו גי' אל יהודה ע"ה, גי' אוכל הנרמז בלחיים, וע"ה גי' נ"ח.
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו

כוונת התכללות האלפי"ן זה בזה (כמו חילוף המוחין)
 יכוין לכלול חצי התחתון דאל"ף ראשונה בחצי התחתון דאל"ף שניה, גי' כ"ו.
איהיה יהודה הבן בחכמה (יחוד או"א עילאין).
 יכוין לכלול חצי העליון דאל"ף ראשונה בחצי העליון דאל"ף שניה, גי' ל"ב.
יאהיה יהודה חכם בבינה (יחוד ישס"ת).

כוונת לח"ם (עצמות המאכל - לחם)
 (ותכוין באוכל הנזכר שיהיה מתוקן ונגמר - שער המצוות)
 א' בצירור יו"י גי' ל"ב ול"ב וב"ו גי' נ"ח.
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 א' בצירור יו"ד גי' כ' (בינה דמ"ו, כנגד האשה - את הלחם אשר הוא אוכל).
 לכוללם בשורש

כוונת ד"ק (טחינת הלחם)
 יכוין לטחון ולדקדק לחם זה בל"ב שיניים, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.
 ועל ידי כך יתברר האוכל במ"ו ונ"ח שעולים ד"ק.
 ד' אלפי"ן דמ"ו ונ"ח גי' ד"ק.
 לח"ם וד"ק גי' יעקב.
 מ"ו נ"ח ד"ק גי' יצחק.
 א' בצירור יו"י גי' כ"ו סה"כ גי' מ"ו יוד. ה. ו. יוד. ה.
 א' בצירור יו"ד גי' כ' סה"כ גי' נ"ח אל יהודה ע"ה.

הערות האדמו"ר מקאמנא 33

<p>הערה 4
 מ"ו-נ"ח עולה מנו"ח. ויתעלה בקדושה. מ"ו + נ"ח + ד"ק עולה יצחק, המכניע ובורת הקלי', וממשיך שפע ופרנסה. לטחון דק דק, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.</p> | <p>הערה 5
 א. יכוין לבנות קומת השכינה ע"י ג' אלפי"ן אלו שיהיה נקראת לחם ראוי ליחוד הנורא.
 ב. ליתן צורה וכלי אל הניצוץ שיהיה נקרא "לחם".
 ג. ואז עולים האלפי"ן מ"ו + נ"ח + לח"ם כמנין יעקב - ונתן לי לחם (לאכול), כי יעקב הוא הצורה לכל הנשמות.</p> | <p>הערה 2
 יוד הי ואו הה - 58. שם של בת עין, נקודת ציון, שמשם יוצא השפע - אוכל ע"ה. ליתן נייחא לנשמות והניצוצות, ואז נעשים אוכל.</p> | <p>הערה 1
 יוד וו יוד, יוד וו דלת - 518. א. השלך על ה' יהבך - 518. ב. כ"פ עי"ן, ב"פ און, חט"ם פ"ה סה"כ 518, אשר משם השפע יורד. ג. תנ"ה (קס"א קמ"ג קנ"א) ס"ג סה"כ 518.</p> |
|---|--|---|--|

כוונת פ"ד (בליעת המאכל)

(גמר הבירור נעשה באיצטומכא. החלק הטוב נספג בדם, הפסולת יוצא לחוץ)

נ"ח וכו"ו גי' פ"ד, גי' אחה"ע שבגרון שהוא אימא, שלשם נדחה המאכל מאבא (שהוא החיד).
 וגם פ"ד גי' חנו"ך שהוא מטטרו"ן שביצירה, שבו אל יהוה גי' אוכ"ל, כי אוכל נפש הוא ביצירה (הנותן לעשיה, הנקראת אכילה).
 גם יכוין יוד הה וו הה אדנ"י (עשיה) גי' בליעה.

סה"כ גי' נ"ח אל יהוה ע"ה
 גי' ל"ב
 גי' כ"ו

גי' כ"ו גי' יהוה
 (הכמה דמ"ו, שהוא החיד - אבא, הדוחה את המאכל לגרון).

כוונת ש"ע (כשיורד לאיצטומכא)

גם יכוין לחבר את כל הכוונות הנזכרות שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד

הם י"ד אלפי"ן, ויכוין שהם כמספר ש"ע¹ נהורין שהם כמספר שני שמות אל מלאים אלף לבמד (יצירה - אל יהוה) אלף לבמד (עשיה - אל אדנ"י)

מ"ו
 נ"ח
 לח"ם
 ד"ק
 פ"ד

בלילה יכוין
 גי' אל יהוה, שהיא יצירה
 כדי לכלול מידת יום בלילה.

אוכל

ביום יכוין
 גי' אהיה. יוד הא ואו הא
 גי' אדנ"י ע"ה, שהיא עשיה
 כדי לכלול מידת לילה ביום.

ביום ובלילה יכוין מאכל גי' יאהד ונ"ה שנכללים זה בזה.

תפילה על האכילה

תפלה לאחר כוונות האכילה

יהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שבכח סגלת מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד העולה כמספר ש"ע נהורין שהם ב"פ אלף למד אלף למד מלאים שתפעל אכילתי פעלת הקרבן שמקרב הפחות העליונים ממוטה למעלה, פי כן האכילה תמציתה הולך לפיכך, ומהפכד ללב, ומהלב למוח ממוטה למעלה, מעשיה ליצירה, ומיצירה לבריאה, ומבריאה לאצילות, מדרגה למעלה ממדרגה עד אין סוף ברוך הוא, ומשם ישתלשל וירד שפע גדול לכל העולמות עד הגיעו עלי וכל איבר מאיברי יחזיק איבר שכנגדו בעליון:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהד ונ"ה אלהינו ואלהי אבותינו שכל ניצוצי הקדשה שבמאכל הזה, וכל רוחות המגלגלים שבו, שיתבררו ויתקנו פראוי, ומה שלא יתברר ויתקן פראוי אתה האל עשה חסד ברחמיך הרבים תשלים לבררם ולתקנם, ועשה למען שמך הגדול שלא יחטיאוני ולא יזיקוני ותשמרני ותצילני מאכילת דבר אסור ולא תבוא תקלה על ידי ותחבר כל ניצוצי הקדשה שנתפזרו על ידי בקלי ותחזירם אל הקדשה פמושפט הראשון מנקות מכל רע, ואת נפשותינו תטהר, והיה יהוה יאהד ונ"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה יאהד ונ"ה אחד ושמו אחד.

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשיה ידינו כוננה עלינו ומעשיה ידינו כוננהו.

הערות האדמו"ר מקארנא 35"ו

הערה 1

1. תכוין "לחמכם לשבע", ב"פ ש"ע נהורין. להמשיך הברכה והפרנסה מאת הארת הפנים ולא מן האחווריים "מאור פני מלך חיים".
 2. ואז מרגיש הארה ושמחה מעליית הניצוצין והנשמות. "ופסח נאכל על השובע" (רמזו לב"פ ש"ע).
- בכוונת "פותח את ירך" י"ד אלפי"ן, "ומשביע" (שבע) לכל חי רצון".

סדר כוונות האכילה של אברהם אבינו ע"ה - הקדמות

מעט הגילוי של ה-ד בחוטם דא"ק

ע"י אוצ"ח דף ב' ע"ג שער העקודים, אש"ל אות ו'. דב"ש דף כ"ח ע"ב שער ו' פ"ב.

ארוז שמאל

דה = ספירות

חוטם שמאל

חוטם ימין

חיצוניות הכלי

פנימיות הכלי

ארוז ימין

דה = ספירות

חוטם ימין

חוטם שמאל

אור פנימי

אור מקיף

לפני החילוף

ע"פ אוצרות

מ-אזן, חוטם - ימין, שמאל - נמשכת בחינת: או"מ, או"פ, חיצ"י הכלי, פנימי הכלי - ויוצא דרך הפה

אור שמאל

אור ימין

חיצוניות הכלי

אור מקיף

חוטם שמאל

חוטם ימין

פנימיות הכלי

אור פנימי

לחי עליון (הבל ודיבור עליונים)

לחי תחתון (הבל ודיבור תחתונים)

דיבור

הבל

חיצוניות הכלי

אור מקיף

דיבור

הבל

פנימיות הכלי

אור פנימי

הבל = אור

דיבור = כלי

פה

ע"פ הסיודור - כוונות האכילה

דיבור	שמאל הפה	הבל	דיבור	ימין הפה	הבל	לחי עליון בלבד
	לחי עליון			לחי עליון		
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	
ב' דיבורים	שמאל הפה	ב' הבלים	ב' דיבורים	ימין הפה	הבל	לחי עליון
	לחי עליון			לחי עליון		
דיבור	לחי תחתון	הבל	דיבור	לחי תחתון	הבל	לחי תחתון
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	

מקורות

שער המצות פרשת עקב. ע"ה שער טנת"א.
 סידור בניהו בן יהודע, חלק בוונות פרטיות דף י"ז. סידור היר"א ה"ב, עמוד 304.
 פת"ע דף ע"ג. באתי לגני ח"ד דף נ"ג ע"א. סידור נקודות הכסף ח"ג דף 599 ובעיקר דף 612.

סדר השתלשלות השפע מעתיק עד זו"ן - בוונות האכילה של אאע"ה

אכלו רעים (או"א), שתו ושכרו דודים (זו"ן)

שתייה ב' (מזון זו"ן)		שתייה א' (מזון זו"ן)	אכילה ב' (מזון או"א)	אכילה א' (מזון או"א)			
בהוץ	בפנים	בפנים	בפנים	בהוץ	בפנים		
			<p>(כתר או"א)</p>	<p>לחוץ הבל</p>		<p>חסד דעתיק</p> <p>שבכתר דא"א</p> <p>מו"ס דא"א</p> <p>פה דא"א</p> <p>גרון דא"א</p> <p>דיקנא דא"א</p>	<p>א"א</p>
	<p>מג"ר דאימא</p> <p>לחוץ</p>		<p>מאכילה ב' דאימא (בכיפור)</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>ה' קולות</p>	<p>אוי"מ</p> <p>לבפנים</p> <p>מזון לג"ר דא"א</p> <p>שאיפה (ולא אכילה)</p>		<p>ג"ר דאוי"א</p> <p>פה דאוי"א</p> <p>גרון דאוי"א</p> <p>וי"ק דאוי"א</p>	<p>או"א</p>
		<p>מזון לג"ר דזו"ן</p> <p>וגם ה' קולות דיום כיפור</p>	<p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p>			<p>ג"ר דזו"ן</p>	<p>זו"ן</p>
	<p>מזון לוי"ק דזו"ן</p> <p>ה' דברים עם ברכותיהם (כנגד הגשמיות)</p>		<p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p>			<p>וי"ק דזו"ן</p>	

בוונות האכילה (ושתייה)
 (רחיצה, סיכה, נעילת ות"ה)

כוונת האכילה העליונה דאלפי"ן דא"ק

בסוד והוא עומד עליהם תחת העץ.

מאוזן וחוטם דא"ק עד פה דא"ק

איהיה
איהיה

יכוין להמשיך היו"ד העליונה דאל"ף ראשונה מי"ס דאוזן ימין דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' שמספרם י' (והם או"מ), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם ימין (והוא או"פ), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ס דאוזן שמאל (והוא חיצוניות הכלי).

איהיה
איהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף השניה מי"ס דאוזן שמאל דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' (והוא חיצוניות הכלי), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם שמאל (והוא פנימיות הכלי), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ס דאוזן ימין (והוא בחי' או"מ).

איהיה
איהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף ראשונה דב' אלפי"ן השניים מי"ס דאוזן ימין (או"מ), וו"ד מי"ס דחוטם ימין (או"פ).

איהיה
איהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף הב' מי"ס דאוזן שמאל (חיצוניות הכלי), וו"ד מי"ס דחוטם שמאל (פנימיות הכלי).

בפה דא"ק

שמאל הפה - לחי עליון בלבד		ימין הפה - לחי עליון בלבד		ויכוין להעבירם דרך פנימיות א"ק עד הפה, שני אלפי"ן ראשונים דשני מיני האלפי"ן בימין הפה הבל ודיבור, ושני אלפי"ן שניים דשני מיני האלפי"ן בשמאל הפה הבל ודיבור.
שמאל דשמאל	ימין דשמאל	שמאל דימין	ימין דימין	
דיבור	הבל	דיבור	הבל	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	

שמאל הפה - לחי עליון		ימין הפה - לחי עליון		ואז נחלקים הווי"ן דאלפי"ן לאורכם, ארבע חצאים בלחי העליון, וארבע חצאים בלחי התחתון, ונעשים ארבע הבלים וארבע דיבורים.
ב' דיבורים	ב' הבלים	ב' דיבורים	ב' הבלים	
א	א	א	א	
יוד	יווי	יוד	יווי	
שמאל הפה - לחי תחתון		ימין הפה - לחי תחתון		

והנה ארבע פעמים הבל גי' קמ"ח. ויכוין לטחון הארבעה הבלים ע"י ל"ב שינים, ונגמרה פעולתו.

מפה דא"ק עד או"א

ומשם ימשיך השפע ממדריגה למדריגה,
עד חסד דעתיק.
ומשם לגולגלתא דא"א,
שמשם נמשכים י"ג חיורתי
שהם שלשה הוי"ו"ת, כמספר לח"ם

ימשיך השפע עד חסד
דעתיק, ומשם לגולגלתא
דא"א, שמשם נמשכים
י"ג חיורתי

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג חיורתי

ומשם לי"ג נימין

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג נימין

ומשם למזל הח', הכולל
כל י"ב תיקוני דיקנא

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

מזל העליון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
העליון,
בסוד י' תתאה

ומשם למזל העליון

שבו אל"ף בציור יו"י כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שבמזלא הם כלולים.
והוא משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם
משפיעים בו בסוד יו"ד תתאה

ואז יכוין לזווג שני המזלות, שלשה ע"ב דמזל עליון, בשלשה קס"א דמזל התחתון

מזל הי"ג,

אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'

מזל התחתון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
התחתון,
בסוד דל"ת

שבו (המזל התחתון) אלף בציור יו"ד כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שגם בו הם נכללים. והוא
משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם משפיעים
בו בסוד דל"ת, כי הנוק' נקראת דל"ת

זיווג נוצר ונקח

יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'

מזל ה':
מזל י"ג:

וימשיך משם השפע לאו"א

כוונת אכלו רעים

דא או"א שתי אכילות

אכילה ראשונה

יכוין להמשיך שפע מחסד דעתיק שבכתר דא"א, ולהמשיכו דרך מוחא סתימאה עד פה דא"א, ולהמשיכו ולהוציאו מהפה לחוץ בסוד הבל פה. ודרך הדיקנא ימשיכו עד פה דאו"א מבחוץ, ומשם שואבים וניזונים הג"ר שלהם, שהם או"א עילאין.

אכילה שניה

עוד יכוין להמשיך שפע ממוחא סתימאה דא"א, ולהמשיכו דרך פיו לפנימיות גרונו, ומשם לכח"ב דאו"א, ודרך פנימיות גרונו מתפשט למזון לו"ק שלהם, שהם ישסו"ת.

כוונת שתו ושכרו דודים

דא זו"ן שתי שתיות

שתיה ראשונה

שתיה ראשונה פנימית נמשכת מאכילה שניה דאימא, הנמשכת לה ממוחא סתימאה דא"א למזון הו"ק שלה, ומשם נמשך לג"ר דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים (שהם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, הנקראים חב"ד דזו"ן בערך יעקב ורחל, שהם מלכיות דמ"ה ודב"ן, הנקראים ו"ק דזו"ן), דרך פנימיות גופא דאימא יורד ומתפשט למוחין דזו"ן דאימא. ומחג"ת נו"ה דמוחין דזו"ן דאימא נמשכים חמשה דברים: אכילה ובכללה שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, מזון לחב"ד דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים.

שתיה שניה

שתיה שניה חיצונית ע"י הברכות שאנחנו מברכים על אכילתינו ושתיתנו, נמשך ממוחין דאימא עצמה חמשה דברים הנ"ל: אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, ויורד עד פיה (דאימא), ודרך חוץ יורד ומתפשט לו"ק דזו"ן, שהם יעקב ורחל.

כוונת האכילה של אברהם אבינו ע"ה

זה סדר כוונת המשכת חמשה דברים אלו:
אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, דשתיה זו השנית

אכילה

מע"ב דחסד דאבא
יוד הי ויו הי
לאימא

יכוין להמשיך שפע משם ע"ב דחסד
דאבא לאימא.

מבינה דאימא
אלף הי יוד הי

ויכוין להמשיך קס"א מבינה דאימא

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ולהלבישו בע"ב הנז"ל

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד הה וו הה אלף הה יוד הה
בחסד דאימא, שבו שם אבג"ת
כמספר שארה

ויכוין להמשיך שניהם להתלבש בב' שמות
ב"ן וקנ"א שבחסד דאימא,
שבו שם אבגית"ן בגימ' שארה

אלף למד הי יוד מם
אלהים
א אל אלה אלהי אלהים
אלהים

שאות ש הוא מספר אלהים דיודי"ן
ואות א הוא אלהים פשוט
ואות ר היא רבוע אלהים
ואות ה כללות ה' אותיות אלהים

יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי
ט' יודי"ן
בגי' מ"ן דמנצפ"ך

ויכוין כי עיקר המזון נמשך מע"ב קס"א,
שבהם ז' יודי"ן,
ועם שני יודי"ן דאות א' דקס"א,
עולים למספר מ"ן דמנצפ"ך

אל"ף דקס"א,
שהוא פה, דאימא,
הכלול מל' שיניים

אלף הי יוד הי

אח"כ יכוין להעביר המזון הנ"ל, דרך הפה
והשיניים דאימא, שנעשו מן בחינת

אל"ף דאהי"ה בצירור יו"ד (א),

ומבחינת ו"ד דיו"ד דאבא (א)
שמהם נעשית אימא,

וכולם רמוזים בצירור האל"ף בצורת הפה

הוא בגי' שלושים, מספר שלושים שיניים.

ולפי שהמזון יורד מהסד דאבא

מלמטה מחו"ב,

לפיכך אין כל הל"ב שיניים רמוזים בצירור
האל"ף הנ"ל.

ועוד ב' שיניים,
מכללות האל"ף דקס"א (יו"ד ו"ד)

אה

ועם כל זה, צריך לכוין לעשות הב' שיניים
מכללות ב' אותיות אה שבצירור האל"ף הנ"ל,
כי אותיות יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא,

הוא ציור אות א

ושתי אותיות ו"ד דאבא הם צורת ה

פירוש ראשון

יו"ד דאבא יו"ד דאל"ף דאימא
יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא

נעשה מאות ד' דיו"ד דאבא

דיו"ד דאבא, י' פעמים ו' בגי' ז"י

אח"כ יכוין לעשות המזון הנ"ל בחינת
אכילה כמספר אדנ"י ע"ה.

לעשות שם אדנ"י מצירור האל"ף הנ"ל.

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא

אדנ"י. ואותיות ו"ד דיו"ד דאבא, הנה

הד' דיו"ד דאבא היא ד' דאדנ"י, והו' דיו"ד

דאבא בגי' ששים, כי ו"פ י' עולה ששים, כי

הו' מחוברת וסמוכה ליו"ד עילאה דאבא,

והוא מספר ז"י דאדנ"י.

ונעשה שם אדני ע"ה גי' אכילה

פירוש שני

אל"ף דקס"א דפה דאימא, הכלול מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא, ומו"ד דיו"ד שאבא

לף ה"י יוד ה"י דאימא

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דפה דאימא

נעשה מאות ד' הנוספת דאל"ף דקס"א דאימא, והיא מו"ד דאבא

י' פעמים ו' בגי' י"י

עם אות ו' תתאה דאל"ף והיא מו"ד דאבא, גי' ס"ו כמספר אדנ"י והכולל

ונעשה שם אדנ"י ע"ה גי' אכילה

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא ~~א~~ דאדנ"י.

אות ד' הנוספת באל"ף (דקס"א דאימא), היא ד' דשם אדנ"י.

והו' העליונה דאל"ף, לפי שהיא מחוברת לי' העליונה דאל"ף, היא בגי' שישים כמספר גי' דאדנ"י.

ועם אות ו' תתאה דאל"ף גי' ס"ו, כמספר אדנ"י והכולל.

יכוין לעשות מאל"ף דקס"א דפה דאימא אותיות מ"ן שהם בחי' האכילה

ב' דלתי"ן דאל"ף דאהי"ה מ"ן דמנצפ"ך

שהם בחי' האכילה

ב' הווי"ן דאל"ף דאהי"ה ג' דמנצפ"ך

ל"ב שיניים דפה דאימא

חניך עליון - י"ו שיניים הרמוזים ביו"ד דאל"ף

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

חניך התחתון - ו' תחתון וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות א"ה

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

אח"כ יכוין לחבר את הב' דלתי"ן הנ"ל, זו ע"ג זו, הם צורת ~~א~~ דמנצפ"ך. וב' הווי"ן ~~ו~~ זה ע"ג זה - הם ~~ו~~ דמנצפ"ך. והם המ"ן שהוא האכילה הנ"ל

אח"כ יכוין לטחון ולמתק המ"ן שהוא האכילה הנ"ל, בל"ב שיניים הרמוזים בצירוף האל"ף שבחניכים דאימא, וכל חניך הוא ריבוע אלהים. ויכוין כי י"ו עליונים שבאל"ף הם י"ו שיניים שבחניך העליון, שהוא ריבוע אלהים שהוא בגי' ר', הרי רי"ו.

והו' התחתונה וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות ~~א~~ דהנעשים מצירוף האל"ף, הם י"ו שיניים שבחניך התחתון שהוא ר', הרי רי"ו שני.

ש גי' אלה למד הי יוד מם

שבחכמה.

והוא כמנין רי"ו שבחניך העליון

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

ועם אזהה"ע הנמשך לגרון שהוא בינה, גי' ש'

ויכוין כי כל זה רמוז בתיבת שארה, כי: **ש' דשאר"ה**, שהוא מספר אלהים דיודי"ן, והוא בחניך העליון שהוא חכמה. והוא כמספר רי"ו שבו ועם מספר אותיות **אחה"ע** גי' פ"ד, הנמשכים לגרון שהוא בינה.

ר א אל אלה אלהי אלהים

עם הי"ו שיניים אה

בגי' רי"ו שהוא חניך התחתון

והר' **דשאר"ה** הוא בחניך התחתון, ועם הי"ו שיניים, הם מספר רי"ו שבו.

א האלף וה"א דשאר"ה הם א"ה הנכללים ונעשים מצויר האלף הנרמז בחניכים דאימא.

שתייה

יוד ה"ל ו"ו ה"ל ע"ב
אלף ה"ל יוד ה"ל קס"א
גי' מי"ם

אח"כ יכוין להמשיך לזו"ן בחינת מים מהז' יודי"ן דע"ב קס"א, ומשני היודי"ן דאל"ף דקס"א, שהם ט' יודי"ן גי' מי"ם.

יוד ה"ל ו"ו ה"ל ע"ב
אלף ה"ל יוד ה"ל קס"א
גי' יי"ן

ובחינת יין מן הז' יודי"ן דע"ב קס"א

יוד ה"ל ו"ו ה"ל יוד ה"ל ו"ו ה"ל

יוד הא ו"א הא יוד ה"ל ו"ו ה"ל

ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' רל"ב

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך חך דאימא, ואז נטעם בחך ונעשה שתיה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

אלף ה"ל יוד ה"ל אלף הא יוד הא

אלף ה"ל יוד ה"ל

קס"א קמ"ג קנ"א גי' תנ"ה

ויכוין להמשיך המים והיין הנז', דרך חך דאימא, ואז נטעם בחך ונעשה שתיה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, קס"א קמ"ג קנ"א, עם ח"ך

סה"כ (רל"ב תנ"ה) תרפ"ז, ועם ח"ך גי' שתי"ה

עוד יכוין למתקם במילוי עסמ"ב **יוד ה' ויו ה' מ"ו** **יוד ה' ואו ה' ל"ז**

יוד הא ואו הא י"ט **יוד הה וו הה כ"ו**

מ"ו ל"ז י"ט כ"ו ג' בומ"ף

חיך העליון
חכמה, שבו
עסמ"ב

יוד ה' ויו ה' ע"ב

יוד ה' ואו ה' ס"ג

יוד הא ואו הא מ"ה

יוד הה וו הה ב"ן

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע העולים קס"ח
סה"כ ת' דשתי"ה

ט' יודי"ן
ג' מי"ם, עם
י' דשתי"ה
ג' ימי"ם,
מ"ד דחו"ב
דז"א

יוד ה' ויו ה'

יוד ה' ואו ה'

יוד הא ואו הא

יוד הה וו הה

ג' מי"ם, ועם י' דשתי"ה
ג' ימי"ם

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ת

ויכוין באותיות שתיה:
כי אותיות ת"י דשתי"ה הם בחיך העליון
חכמה, שיש בו כללות עסמ"ב

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע,
א' דחכמה, והב' הנמשך ממנו לבניה,
יעלה כמספר ת' דשתי"ה

י

ויש בהם ט' יודי"ן כמספר מי"ם
ועם י' דשתי"ה הם ימי"ם,

שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ש

ואות ש' דשתי"ה היא בחיך התחתון,
בינה שבה ג' אהי"ה
דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן
כמספר ש' דשתי"ה ועוד קנ"ה

חיך תחתון - בינה
שבה ג' שמות קס"א קמ"ג קנ"א (ג' תנ"ה),
כמספר ש' וקנ"ה.
וקנ"ה הנשארים יורדים לבחינת קנ"ה,
לשאוב המשקין

אלף ה' יוד ה'

אלף הא יוד הא

אלף הה יוד הה

ויש בג' שמות אלה חמשה יודי"ן, ועם
חמשה יודי"ן הרמוזים בה' דשתי"ה
ג' ימי"ם

שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

ה

והקנ"ה אורות הנשארים, יורדים ונמשכים
לבחי' קנ"ה, לשאוב המשקים
ויש בהם (ג' אהי"ה) ה' יודי"ן, ועם ה' יודי"ן
הרמוזים באות ה' דשתי"ה, גימ' ימי"ם,
שהם מ"ן דחו"ב דנוק'

❧ רחיצה ❧

<p>ע"ה גי' רחיצ"ה (313)</p>	<p>אלף הי' יוד הי' אלף הה' יוד הה' לזו"ן</p>	<p>יכוין להמשיך לזו"ן רחיצה העולה בגי' קס"א קנ"א והכולל.</p>
---------------------------------	--	--

<p>להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא אלף הי' יוד הי'</p>	<p>ויכוין להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא</p>
---	---

<p>שד"י גי' רחיצ"ה ע"ה (314)</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א, שבו שם שד"י אלף הה' יוד הה' שד"י ומשם (מיסוד דאימא) לזו"ן</p>	<p>למקוה שהוא קנ"א שביסוד דאימא, שבו שם שד"י העולה כמס' רחיצ"ה ע"ה.</p>
--	---	---

❧ סיכה ❧

יכוין להמשיך שמ"ן לסוד את זו"ן באופן זה:

<p>מצפץ</p>	<p>ש'</p>	<p>ש' דשמ"ן משם מצפ"ץ גי' ש'</p>
<p>לוד ה' ו' ה' ה'</p>	<p>מ</p>	<p>מ' דשמ"ן מארבע יודי"ן דע"ב דחסד דאבא</p>
<p>אלף הי' יוד ה'</p>	<p>ן</p>	<p>ן' דשמ"ן מה' יודי"ן דקס"א: ב' יודי"ן מאות וג' יודי"ן שבמלוי קס"א והם מ"ן דמנצפ"ך</p>
<p>להמשיכו (השמן) לזו"ן</p>		

נעילת הסנדל

מקנ"א דיסוד דאימא יכוין להמשיך לזו"ן נע"ל וסנד"ל:
נעל משם קנ"א דיסוד דאימא נעל ע"ה גי' קנ"א (151) **אלף** **הה** **יוד** **הה**
 העולה מספר נע"ל ע"ה

מהוד דאימא יכוין להמשיך לזו"ן נע"ל וסנד"ל משם קמ"ג דהוד דאימא
סנדל גי' קמ"ג ע"ה (144) **אלף** **הא** **יוד** **הא**
 העולה ע"ה מספר סנד"ל

ענתה

מקס"א דבינה דאימא מע"ב דחסד דאבא יכוין להמשיך בחי' ענת"ה לזו"ן,
אלף **הא** **יוד** **הא** **ע** ד' יודי"ן מע"ב דחסד דאבא,
 והם ז' יודי"ן כמספר ע' דענת"ה וג' יודי"ן מקס"א דבינה דאימא,

לנה"י דאימא, שהם קס"א קמ"ג קנ"א ויכוין להמשיך הז' יודי"ן הנז'
נתה **אלף** **הי** **יוד** **הי** **אלף** **הא** **יוד** **הא** לקס"א קמ"ג קנ"א (גי' תנ"ה)
אלף **הה** **יוד** **הה** שבנה"י דאימא,
 ומשם לזו"ן העולים כמספר נת"ה דענת"ה,
 ומשם לזו"ן

גי' יהוה צבאות שבנה"י ענתה גם יכוין כי ענת"ה גי'
 הוי"ה צבאות (525), שבנה"י

סדר הכוונות של ברכת המזון - בקיצור

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול	שבת	יר"ט	
ומילוי מילואו (ד"ל אותיות) אלה למד פא דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו] נון ואו נוך, יוד ואו דלת.	יש"ה כ"ו יוד הי ויו הי	יש"ה כ"ו יוד הי ואו הי ס"ג יוד הי ואו הי אות' גי יוס עוז - ע"ג	שס אדנ"י צגי ס"ה
ס"ה עס ד"ל ע"ה צגי מאה צרכות.	כ"ו עס ע"ב וכלל ב' השמות צגי מאה צרכות	כ"ו עס ס"ג עס י' ע"ה צגי מאה צרכות.	

טבלת ד' ברכות בחול:

מילת ה' שבסיום הברכה	כללות ברכה		
יְהוָה הוֹן את הכל	להאיר למוח החכמה דנוק' אלה למד פא	ברכה א' הון	
אלהים על הארץ ועל המזון	להאיר למוח הבינה דנוק' דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו]	ברכה ב' הארץ	
צג' ימים א' ישאיר תוס' שבת, וצג' ימים אחרונים יקבל תוס' שבת יוס א' ויוס ג' מ"ה יוד הא ואו הא קמ"ג אלה הא יוד הא אל אדנ"י שצטשיכ	להאיר למוח החסדים דדעת דנוק' נון ואו נוך	ברכה ג' בונה ירושלים	
יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול בונה ברוחמיו ירושלים			
האל אבינו ...	להאיר למוח הגבורות דדעת דנוק' יוד ואו דלת	ברכה ד' הטוב והמטיב	

טבלת ד' ברכות בשבת ויר"ט: (בכלל' הברכה ובמילת ה' שבסיום הברכה. ובברכה רביעית בכלל' הברכה בלבד)

ברכה	התכללות העולמות	המשכה למוח' דז"א	המשכה למוח' דנוק' שבת (דע"ב) יר"ט (דס"ג)
ברכה א' הון	אצילות דאצילות	למוח חכמה דז"א יוד הי ויו הי	למוח חכמה דנוק' יוד הי ואו דלת
ברכה ב' הארץ	צריאח דאצילות צאצילות דאצילות	למוח צינח דז"א יוד הי ואו הי	למוח צינח דנוק' הי יוד דס"ג
ברכה ג' בונה ירושלים	יטירה דאצילות צצריאח ואלצילות דאצילות	למוח חסדים דדעת יוד הא ואו הא	למוח חסדים דדעת ואו אלה ואו
ברכה ד' הטוב והמטיב	עשיח דאצילות צאצ' וצרי' ויצי' דאצילות	למוח גבורות דדעת יוד הא וו הא	למוח גבורות דדעת הי יוד

כוונות מציגת הכוס:

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא ייך ד"י, כמספר ג' ווי"ן דשס ז"ן, ועס ז"ן עלמו זגרי יי"ן כזה: ווו יוד ה"ה וו ה"ה. גם יכוין לחמישה ידות דשס ז"ן, שזגרי יי"ך כזה:

י' מנצפך | מנצפך | מנצפך | מנצפך | מנצפך |

וימזגנו זתשעכ יודין דעסמ"ז כמספר מז"ם: יוד ה"י ולו ה"י - יוד ה"י ואו ה"י - יוד ה"ה ואו ה"ה - יוד ה"ה וו ה"ה.

בשבת: רַצְיָה וְהַחֲלִיצָנוּ יכוין להחפיל שיהלילנו ה' מכנהגת ושליעת מטטרו"ן, ושתיכס כנהגס ע"י ז"א דאצילות או ע"י עולם הבריאה.

בראש חודש: ... ב'יום

ר	יכוין זגרי ריזוע חלכ"ס פשוט	א אל אלה אלהי אלהים.
א	רמז זר"ת חלכ"ס פשוט	אלהים.
ש	יכוין זגרי חלכ"ס דיוד"ן	אלה לבמד ה"י יוד ז"ם.
חודש	יכוין זגרי קס"א קנ"א	אלה ה"י יוד ה"י - אלה ה"ה יוד ה"ה.
ראש הַחֹדֶשׁ	ע"כ זגרי	ש"ן דלת יוד זגרי תפי"ד ה"ה (ניקוד קמז רומז לא"ח).

ברכת הטוב והמטיב:

הַטוֹב הַחֲסִדִים וְהַמְטִיבִים הַמְמַתִּיקִים לַגְבוּרָה בְּרַדְתָּם לְכֹל שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּכֹל יוֹם וַיּוֹם ,

מיתוק באו"י

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
הוא חסד ההוד	המטיב ממתיק לָנוּ גבורה דחסד שבהוד דיסוד יְהוָה
הוא חסד הנצח	מטיב ממתיק לָנוּ גבורה דגבורה שבנצח דיסוד יְהוָה
הוא חסד הב"ש ת"ת	ייטיב ממתיק לָנוּ ב"ש גבורה דת"ת שבב"ש ת"ת דיסוד וְהַ

מיתוק באו"ח

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
הוא חסד הב"ש ת"ת	המטיב ממתיק ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד יְהוָה
הוא חסד ההוד	מטיב ממתיק גבורה דנצח שבגבורה דיסוד יְהוָה
הוא חסד הנצח	מטיב ממתיק גבורה דהוד שבחסד דיסוד יְהוָה

ע"י מחברת הקודש שער השבת, שער ר"ח, טעמי המצוות פרשת עקב. שעה"כ דרושי קדושת ליל שבת דרוש ה', ענין סעודת שהרית דשבת, דף ע"ד ע"ג.

יבין עצמו לקיים מצוות עשה לברך ברכת המזון, ביראה ואהבה ובכוונה עצומה ובשמחה רבה ובטוב לבב, להמשיך שפע וברכה רבה ומוחין וחיות ומזון לנוק' קדישא דז"א דאצילות. וממנה לנו ולכל העולמות הקדושים.

ויעצום עיניו ויאסור ידיו זו על גב זו, ימנית על שמאלית, כיושב לפני המלך מלכו של עולם, מלכות קדישא דז"א דאצילות.

קודם מים אחרונים יאמר לשם יחוד זה (בן איש חי פרשת חקת ב')

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂבִינְתֵיה

יְאֵהֲדוּנָהי

וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ
אֵיֵהֲיֵוּהֵה

בְּדְחִילוּ וּרְחִימוּ
יְאֵהֲהוּיֵהֵה

לְיַחְדָּא שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה (או"א) בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה (זו"ן)

בְּיַחְדָּא שְׁלִים

יְהוָהֵהֵי יְאֵהֲדוּנָהי

[על ידי שפע א"ס ב"ה המושפיע בהם ומיחדם]

בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל

הָרִי אֲנִינֵנוּ בְּאִים לְקִיִּים מִצְּוֹת עֲשֵׂיהָ דְאוּרֵיִתָּא, לְבָרַךְ בְּרַפְתְּ הַמְזוֹן

כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה, וְאֶכְלֶתְ וּשְׂבַעְתְּ וּבִרְכַת אֶת־יְהוָהֵהֵי יְאֵהֲדוּנָהי

אֱלֹהֵיךָ, עַל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. לְתַקֵּן שִׁרְשׁ מִצְוָה זו

בְּמִקּוּם עֲלִיוֹן. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהֵהֵי יְאֵהֲדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי

אֲבוֹתֵינוּ שְׁתֵּהֵא חַיְשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה רַאשׁוֹנָה

וּבְרַכָּה שְׁנִיָּה וּבְרַכָּה שְׁלִישִׁית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה עַל־הַמְזוֹן, [וְתַתֵּן־

לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיִּין נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה הַמוּחִין

לְיִשְׂרָאֵל וְרַחֵל (הַגְּדוּלָּה). וְגַם תִּהְיֶה חַיְשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה

רְבִיעִית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה, וְתַתֵּן־לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיִּין

נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַה מוּחִין לְיַעֲקֹב וְרַחֵל. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ כּוֹנְנֵנוּ

בְּכָל־הַפְּנּוֹת הָרְאוּיּוֹת לְכוּן בְּאַרְבַּע בְּרַכּוֹת אֵלוּ שֵׁל הַמְזוֹן.

וְיֵהִי | נַעֵם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ וְעֲלִינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ,

וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

כוונות מים אחרונים

יכוין להרחיק מעליו קטרוג אסמון וליילית ע"י מימי החסד.

וכשיטול מים אחרונים יכוין בר"ת מ"א, ובר"ת וס"ת דתיבת אחרונים.

והם מ"א אותיות דפשוט ומלא ומלא דמלא דאהי"ה דיודי"ן, ומ"א אותיות דאהי"ה דאלפי"ן:

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד שמאל
לפשוט ומלא דאהי"ה דאלפי"ן

אהי"ה : אלף הא יוד הא

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד ימין
לפשוט ומלא דאהי"ה דיודי"ן

אהי"ה : אלף הי יוד הי

והמ"א אותיות יחלק
אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

א

גודל

אצבע א' **הי"ה : אלף הא יו**

אצבע ב' **ד הא : אלף למד פ**

אצבע ג' **א, הא אלף, יוד ו**

אצבע ד' **או דלת, הא אלף**

והמ"א אותיות יחלק
אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

א

גודל

אצבע א' **הי"ה : אלף הי יו**

אצבע ב' **ד הי : אלף למד פ**

אצבע ג' **א, הי יוד, יוד ו**

אצבע ד' **יו דלת, הי יוד**

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א' אצבע ב' אצבע ג' אצבע ד'
אלף הא יוד הא

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

אצבע א' אצבע ב'
אלף למד פא הא אלף

אצבע ג' אצבע ד'
יוד ואו דלת הא אלף

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א' אצבע ב' אצבע ג' אצבע ד'
אלף הי יוד הי

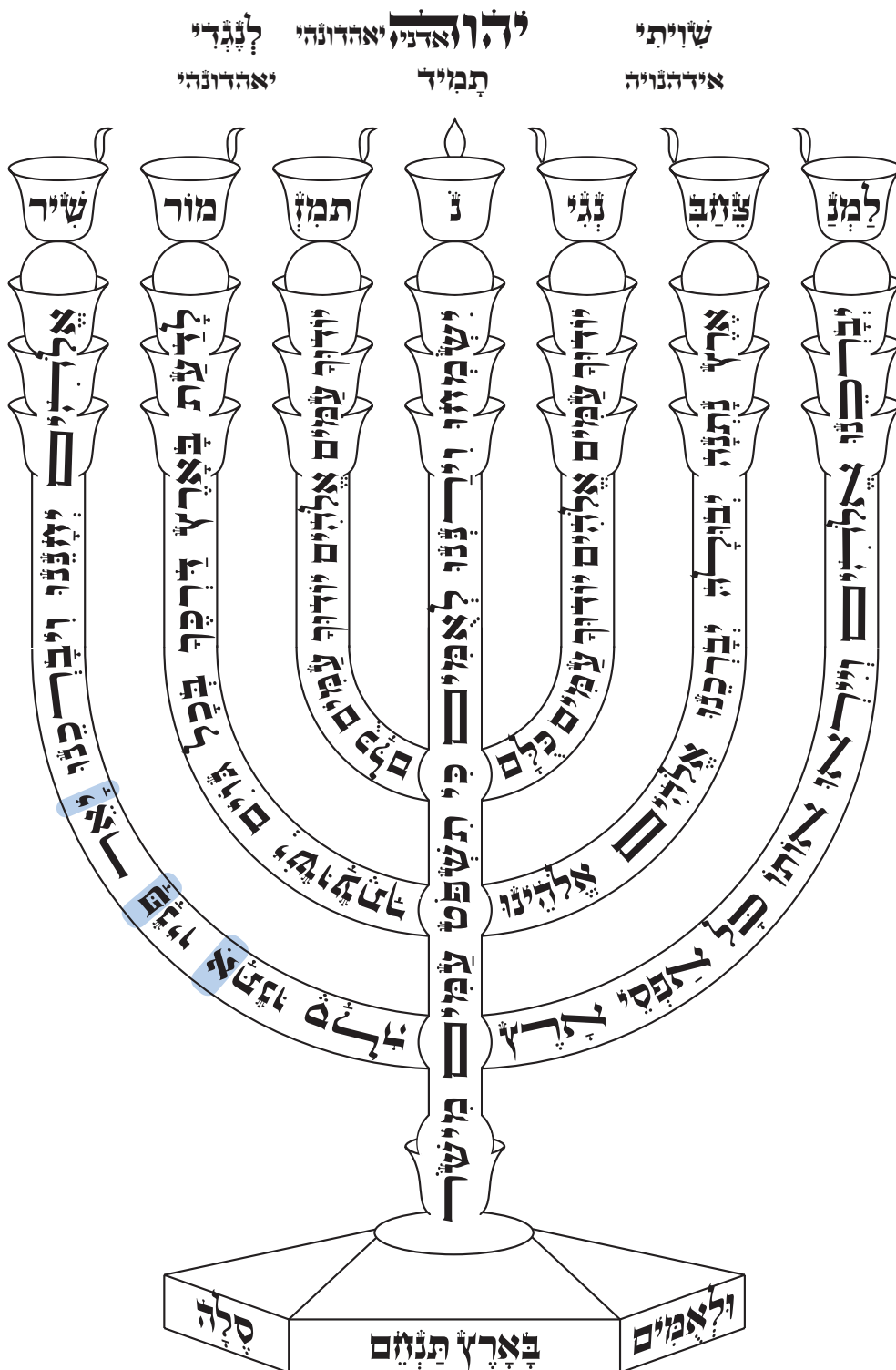
עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

אצבע א' אצבע ב'
אלף למד פא הי יוד

אצבע ג' אצבע ד'
יוד ויו דלת הי יוד

אח"כ יאמר למנצח בנגינות וגו', וטוב לצייר במחשבתו בצורת המנורה:

בשבת וביום טוב וביום שאין אומרים בו תחנון, אומרים זה:

**שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֶת שְׂיֵבַת צִיּוֹן הַיְיָנוּ כְּחֻלְמִים: אֵיז
יִמְלֵא שְׁחִזְק פִּינּוּ וּלְשׁוֹנֵנּוּ רִנָּה. אֵיז יֵאָמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי
לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: הַגְּדִיל יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי לַעֲשׂוֹת עִמָּנּוּ. הַיְיָנוּ שְׂמֹחִים: שׁוּבָה
יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֶת שְׂבִיתָנוּ כַּאֲפִיקִים בְּנִיבָב: הַזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ:
הַלֹּחַף יִלֶּף וּבְכֹה נִשְׂא מִשְׁךָ הַזְרַע. בֹּא יְבֹא בְּרִנָּה. נִשְׂא אֲלֻמֹּתַי:**

בחול קודם ברכת המזות אומרים מזמור זה, במקום שיר המעלות:

עַל
נְהָרוֹת בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינּוּ בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ
תִּלְיָנוּ כְּעֹרֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׂאֵלֵנוּ שׁוּבֵינוּ אֵיךְ נִשְׁיֵר « אֶת שִׁי תִדְבֵּק
לְשׁוֹנֵי לְחֹפֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֵי אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחֹתַי:
זָכַר יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי לְבִנְיָ אֲדוּם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיָּסוּד
בָּה: בֵּת בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרִי שִׁישָׁלַם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שִׁגְמַלְתָּ לָנוּ: אֲשֶׁרִי
שִׁיאֲחֹז וְנִפֵּץ אֶת עַלְלֵיךְ אֶל הַסַּלַּע:

**הַנְּנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם » מַצֹּת עֲשֵׂה שֶׁל בְּרַכַּת הַמַּזּוֹן שֶׁנֶּאֱמַר, וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
וּבְרַכְתָּ אֶת יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי אֱלֹהֶיךָ ^{מִיְמֵי הַיָּסוּד}, עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

אחר אכילתו בימות החול יתעצב על חורבן ביהמ"ק:

אחר שאכל ושתה והתענג באותם המאכלים על שולחנו, צריך לזכור חרבן בית המקדש, ויצטער וידאג ויתעצב על היכלא דמלכא דאתחרב. ובשביל אותו הצער והעצבות שמצטער ומתעצב על שולחנו באותה שמחה של המאכל ומשתה, הקב"ה מחשב עליו כאלו בנה ביתו והיכלו ובנה כל אותם חורבות של ביהמ"ק, אשרי חלקו. (זוה"ק תרומה דף קנ"ז ע"ב)

יסיר הסכין מעל השולחן:

קודם ברהמ"ז יסיר הסכין מעל השולחן בין בחול ובין בשבת ויו"ט. ענין הסרת הסכין מהשולחן קודם ברהמ"ז מקורו בשער רוה"ק דף ט' ע"ב, ובשער הגלגולים הקדמה ל"ה, והוא נאמר למי שהוא משורש קין. ובשער הגלגולים הקדמה ל' כתב שאחר חטא אדה"ר נתערבו השורשים, ולכן צריך כל אדם להזהר בזה. וכתב הבא"ח פר' חקת (שנה ראשונה) וכף החיים ח"ב סימן ק"פ אות ט"ו, שהיות ושורש הנפש של האדם לא משתנה בשבת ויו"ט, לכן יש להזהר בזה גם בשבת ויו"ט.

ואח"כ יאמר פסוקים אלו:

אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה בְּכָל עֵת » תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: סוּף דְּבַר הַכֹּל
נְשַׁמְעֵ אֶת הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׂמֹר פִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:
תְּהִלָּת יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה יְדַבֵּר פִּי וַיְבָרֵךְ » כָּל־בְּשָׂר שִׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יְהִ מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(כשיש לו כוס, יקח הכוס בידו),

ויאמר:

וַיְדַבֵּר » אֵלֵי זֶה הַשְּׁלֹחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה.

סדר כוונת גירוש הסט"א מהשולחן

יכוין לגרש הסט"א העומדת על השולחן, ובפרט כשאין לו זימון,
בכח השמות קס"א קמ"ג שמספרם ש"ד.

קמ"ג

אלף הא יוד הא

קס"א

אלף הי יוד הי

גי ש"ד

ועם ח' אותיות שורשיהם וב' כוללים (בגי"י), שמספרם שד"י,

אה"ה

אה"ה

הרי שד"י,

להשרות השכינה על השולחן.

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול

יכוין לשם אדנ"י העולה ס"ה,

ומילוי מילואו

אלף למד פא

דלת למד תו [בר"ח תי"ו]

נון ואו נוון

יוד ואו דלת

ד"ל אותיות.

ס"ה עם ד"ל ע"ה בגי' מאה ברכות.

שבת

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ע"ב **יוד ה"י וי"ו ה"י**.

כ"ו עם ע"ב בגי' צ"ח, עם כללות ב' השמות בגי' מאה ברכות.

יו"ט

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ס"ג **יוד ה"י ואו ה"י**,

ועשר אותיותיו **יוד ה"י ואו ה"י** (בגי' ע"ג, שהוא יו"ם טו"ב).

כ"ו עם ע"ג, ע"ה בגי' מאה ברכות.

הקדמה כללית לשבת / יו"ט

יכוין בארבע ברכות דברכת המזון

1. התכללות עולמות אבי"ע דאצילות.
2. להמשיך ארבעה מוחין חו"ב חו"ג לו"א (עסמ"ב).
3. להמשיך לחו"ב חו"ג דנוקבא ד' אותיות דע"ב במילוי המילוי, שהם כ"ה אותיות. (ביו"ט, ד' אותיות דס"ג במילוי המילוי).

סדר ברכת המזון בקיצור

בנוסח עה"מ ו ספרד

למהדורה המלאה של ברכת המזון
(כולל מטבע ברכה), עבור לעמוד מד

כוונות בכללות ברכה א' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח חכמה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות אל"ף דאדנ"י, כזה
אלף למד פא

1. שבת התכללות העולמות אצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חכמה לז"א, 'יוד הי' ויו הי'.
 3. להמשיך מוח חכמה לנוקבא, 'יוד ויו דלת' (דע"ב). [יו"ט יכוין 'יוד ואו דלת' דס"ג].
- ברכת הזן היא בזו"ן הגדולים דאבי"ע דפנימיות דאצילות, ודאבי"ע דחיצוניות ודפנימיות דבריאה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל
הַזֶּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוּבוֹ גי' ע"ה יהו"ה, בְּזוּזָן
גי' מילוי דרבו"ע מ"ה יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא הא בְּזוּזָן
גי' י' יה יהוה בְּרוּךְ וּבְרַחֲמִים רַבִּים. נוֹתֵן גי' אב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
בָּשָׂר ר"ת גי' יב"ק 'אהלוההים. כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ². וּבְטוּבוֹ
הַגָּדוֹל תְּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוּזָן תְּמִיד לְעוֹלָם
וְעַד³. כִּי הוּא אֵל יכוין כי אל זה הוא אל שדי' שבבריאה והוא משפיע אל ז"ן שהוא בגי'
אל יהוה שביצירה ומְפַרְנֵס לְכֹל וְשֶׁלֹּזָנוּ עָרוּךְ לְכֹל. וְהִתְקִין מִזְיָה
וּמִזּוּזָן לְכֹל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמָיו וּבְרַב חֲסֵדָיו. כְּאָמֹר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַזֶּן
אֶת-הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוּבוֹ גי' ע"ה יהו"ה, בְּזוּזָן גי' מילוי דרבו"ע
מ"ה יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא הא בְּזוּזָן
גי' י' יה יהוה וּבְרַחֲמִים, הוּא נוֹתֵן גי' אב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
בָּשָׂר ר"ת גי' יב"ק 'אהלוההים, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ², וּבְטוּבוֹ הַגָּדוֹל,
תְּמִיד לֹא-חָסַר לָנוּ, וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוּזָן לְעוֹלָם וְעַד³, בְּעֵבֹר
שִׁמוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא אֵל יכוין כי אל זה הוא אל שדי' שבבריאה והוא משפיע אל
ז"ן שהוא בגי' אל יהוה שביצירה ומְפַרְנֵס לְכֹל וּמְטִיב לְכֹל, וּמְכִיז מִזּוּזָן
לְכֹל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא, כְּאָמֹר:

1 ללא קשר למי אני, איזה עיסוק יש לי, איזה השתדלות אני עושה.
2 בגלל שהוא טוב ורוצה להיטיב, ואוהב אותי אהבה אינסופית, ונותן לי הכי טוב בשבילי, מאוצר מתנות חנם.
3 בתנאי שאני מאמין שהוא נותן ולא מוגבל בכלום, ולא חוסם אותנו, ללא קשר לעיסוק שלי ולהשתדלות שלי.

פּוֹתֵנוּ אֶת-יְיָ ב' יוֹדִי"ן

ר"ת פא"י

ג' **לֵאֱהוּדוֹנָהּ** חיבור זו"ן
 חכמה דז"א ו"ק יסוד דנוק'

פּוֹתֵנוּ ג' שע"ח, מ"ה, ס"ה

יוד ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה' ה' חיוורת

אלף למד אלף למד ש"ע

יוד הא ואו הא לז"א (מ"ה)

אדנ"י ולנוק' (ס"ה)

ס"ת זנתך. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לנוק', לחכמה דלאה

יוד ה' וי' ה' : יוד וי' דלת. ה' יוד. וי' יוד וי'. ה' יוד
 $400 = 10 \times 4$ ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך

ס"ת זנתך, באתב"ש סא"ל, ג' **יֵאֱהוּדוֹנָהּ**

וּמְשִׁבֵּיעַ בגמ' זנתך

ס"ת זנתך. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לשם חת"ך דיעקב ורחל

יוד ה' וי' ה' : יוד וי' דלת. ה' יוד. וי' יוד וי'. ה' יוד
 $400 = 10 \times 4$ ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך

[יכוין ר"ת רח"ל] **לְכָל זֵי רָצוֹן** רצו"ן בגי' קפ"ד קס"א

יוד. יוד. ה'. יוד ה' וי'. יוד ה' וי' ה' יסוד דאבא (קפ"ד)

אלף ה' יוד ה' יסוד דאימא (קס"א)

להמתיק רחל **רחל** הרמוזה בר"ת

להמתיק ב' דמעין (מעכבים פרנסה) **מ נ צ פ ר** (פ"ד)

דין דין דין דין דין (ש"ד)

גם יכוין להמשיך מהרצון הנז' שפע ומזון וברכה רבה לכל העולמות

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהּ
 ה'יה הוה וימיה
 אדון הכל

חול יכוין **יְהוָה**

- שבת
1. המשכה למוח חכמה דז"א, **יוד ה' וי' ה'.**
 2. המשכה למוח חכמה דנוק' **יוד וי' דלת** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **יוד ואו דלת** דס"ג.]
 3. התכללות העולמות אצילות דאצילות.

הַיָּזֵן אֶת הַכֹּל.

כוונות בכללות ברכה ב' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח בינה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות דלת דאדנ"י, כזה **דלת למד תו** [בר"ה ת"י"ו].

- שבת
1. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח בינה לז"א, **יוד ה' ואו ה'.**
 3. להמשיך מוח בינה לנוקבא, **ה' יוד** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **ה' יוד** דס"ג.]

נֹודָה לְךָ יְהוָהנִי יֵאָהֲדֹנָהי אֱלֹהֵינוּ . עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָאֲבוֹתֵינוּ
אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים וּמִזוֹן .
עַל שֶׁהוֹצַאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים . וְעַל
בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׁרָנוּ . וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמִדְתָּנוּ . וְעַל חֻקֵּי
רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ . וְעַל חַיִּים (י"מ: שִׁחֻזְנִתָּנוּ) וּמִזוֹן שִׁאֲתָה זָן
וּמִפְרִיָס אוֹתָנוּ .

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.

עַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנְּפִלְאוֹת וְעַל הַנְּחֻמוֹת . שֶׁעָשִׂיתָ לָאֲבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְנָן הַזֶּה .

לחנוכה

בַּיָּמִי מִתְתִּיָּה בֶן יוֹחָנָן כִּהֵן גְּדוֹל חֹשֶׁמוֹנָאֵי וּבְנָיו . כִּשְׁעַמְדָּה מַלְכוּת יוֹן הִרְשָׁעָה עַל עַמָּךְ
יִשְׂרָאֵל . רִשְׁפָתָם תּוֹרַתְךָ וְלֵהַעֲבִירָם מִחֻקֵּי רְצוֹנְךָ . וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עֲמַדְתָּ לָהֶם
בַּעֲת צָרָתָם . רַבַּת אֶת רִיבָם . דִּבַּת אֶת דִּינָם . נִקְמַת אֶת נִקְמָתָם . מִסַּרְתָּ גְּבוּרִים בְּיַד חֻלְשִׁים .
וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים . וְרִשְׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים . וְטַמְאִים בְּיַד טְהוּרִים . וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תּוֹרַתְךָ :
כִּי עָשִׂיתָ שָׁם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹרְכָמָךְ . וְלַעֲמֹךְ יִשְׂרָאֵל עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקָן כִּהִיּוֹם הַזֶּה .
וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְּנֵיךָ לְדַבֵּיר בֵּיתְךָ וּכְפָנוּ אֶת יְהִיכָנֵךְ . וְטַהֲרוּ אֶת מִקְדָּשְׁךָ . וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת בְּחֻצְרוֹת
קִדְשֶׁךָ . וְקָבְעוּ שְׂמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ בְּהִלָּל וּבְהוֹדָאָה . וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה .

לפורים

בַּיָּמִי מִרְדְּכָי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה . כִּשְׁעַמְדַּ עֲלֵיהֶם הַמֶּזֶן הִרְשָׁע . בִּקְשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגַּ
וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים . מִנְעֵר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בָּיוֹם אֶחָד בְּשַׁלְשֵׁה עֶשְׂרֵי לַחֹדֶשׁ
שָׁנִים עֶשְׂרֵי הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר וּשְׁלָלָם לְבוֹז . וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַת אֶת עֲצָתוֹ וְקַלְקַלְתָּ
אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ . וְהִשְׁבֹּתָ לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ . וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל הָעֵץ . וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים
וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה .

עַל הַכֹּל יְהוָהנִי יֵאָהֲדֹנָהי אֱלֹהֵינוּ . אֲנַחֲזָנוּ מוֹדִים לְךָ וּמִבְּרָכִים
אֶת שִׁמְךָ . כְּאִמּוֹר וְאֶכְלֵת וּשְׁבַעְתָּ וּבִרְכַתָּ

את

נֹזְדָה לָךְ יְהוָהּ יֵאָהֲדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ, ^{היהי בעל הסיבת המצוות סילם} עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָּאֲבוֹתֵינוּ, אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה, וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ יְהוָהּ יֵאָהֲדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ, ^{היהי בעל הסיבת המצוות סילם} מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עֲבָדִים, וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁנִּתְמַת בְּבִשְׁרָנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמִדְתָּנוּ, וְעַל חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים חַזֵּן וְזָסֵד שֶׁחֻזַּנְתָּנוּ, וְעַל אֲכִילַת מִזֵּון שָׂאתָה זֵן וּמִפְרִנְס אוֹתָנוּ תַמִּיד, בְּכָל־יוֹם וּבְכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה:

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'. על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנצמזמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

לחנוכה

בְּיָמֵינוּ מִתְנַהֵּוּ בְּיָוִזְתָּן כְּהֵן גְּדוֹל חֲשִׁמוֹנָאֵי וּבְנֵינוּ, כְּשֶׁעֲמַדָּה מְלָכּוֹת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, לְהַשְׁכִּיחֵם תּוֹרַתְךָ וּלְהַעֲבִירֵם מִזִּיקֵי רִצּוֹנְךָ, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עֲמַדְתָּ לָהֶם בַּעַת צָרָתָם, רַבַּת אֶת־רִיבָם, דִּנְתָּ אֶת־דִּינָם, נִקְמַת אֶת־נִקְמָתָם, מִסַּרְתָּ גְבוּרִים בְּיַד חֲרָשִׁים, וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים, וְטַמְאִים בְּיַד טְהוֹרִים, וְרַשָּׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים, וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תּוֹרַתְךָ, וְלָךְ עֲשִׂיתָ שֵׁם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ, וְלַעֲמֹךָ יִשְׂרָאֵל עֲשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקוֹן כְּהַיּוֹם הַזֶּה, וְאַחַר כֵּךְ בָּאוּ בְנֵיךָ לְדַבֵּיר בֵּיתְךָ, וּפָנּוּ אֶת־הַיְכָלְךָ, וְטָהְרוּ אֶת־מִקְדָּשְׁךָ, וְהִדְלִיקוּ נֵרוֹת בְּחֻצְרוֹת קֹדֶשְׁךָ, וְקָבְעוּ שְׂמוֹנֶת (יָמִים) אֲלוֹ בְּהַלְלֵךָ וּבַהוֹדָאָה וְעֲשִׂיתָ עִמָּהֶם גִּס וּפְלֵא וְנֹדָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל סְלָה) יָמֵי חֲנֻכָּה אֲלוֹ, לְהוֹדוֹת וּלְהַלְלֵךָ לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל:

לפורים

בְּיָמֵינוּ מִרְדְּכָי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשׁוֹן הַבִּירָה, כְּשֶׁעֲמַד עֲלֵיהֶם הַמֶּן הַרְשָׁע, בִּקֵּשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרוֹג וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־הַיְהוּדִים, מִנְּעַר וְעַד־זָקֵן, טַף וְנָשִׁים, בְּיוֹם אֶחָד, בְּשִׁלְשָׁה עֲשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵה הוּא חֹדֶשׁ אָדָר, וּשְׁלָלָם לָבוֹן, וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַת אֶת־עֲצָתוֹ, וְקַלְקַלְתָּ אֶת־מַחְשַׁבְתּוֹ, וְהַשְׁבּוֹת לוֹ גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ, וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו עַל־הַעֵץ, (וְעֲשִׂיתָ עִמָּהֶם גִּס וּפְלֵא וְנֹדָה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל סְלָה):

וְעַל הַכֹּל יְהוָהּ יֵאָהֲדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ ^{היהי בעל הסיבת המצוות סילם} אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל־חַי תַמִּיד לְעוֹלָם וָעֶד: כִּפְתּוּב, וְאַכְלַת וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכַת אֵת

כונות מזיגת הכוס

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא **י"ן ז"ל**, כמספר ג' ווי"ן דשם ב"ן, ועם ב"ן עצמו בגי' יי"ן כזה
וּוּ יוּד הֵה וּוּ הֵה

גם יכוין לחמישה ידות דשם ב"ן, שבגי' **י"ן ז"ל** כזה
וּוּמְנַפֵּךְ וּמְנַפֵּךְ וּמְנַפֵּךְ וּוּ וּמְנַפֵּךְ וּמְנַפֵּךְ

וימזגנו בתשעה יודין דעסמ"ב כמספר **מ"י"ם**
לִוּד הֵל וּלִוּ הֵל
לִוּד הֵל וּאִוּ הֵל
לִוּד הֵא וּאִוּ הֵא
לִוּד הֵה וּוּ הֵה

יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ ^{תק"ף בעל הטובות והמזות ט"ס} **עַל הָאָרֶץ הַטְּבִיחָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{יְהוָהּ אֱלֹהֵינוּ הוּא הוּא וְהוּא אֱדוּר הַכֹּל}

חול יכוין **אלהים**

1. המשכה למוח בינה דו"א, **יוד ה"י ואו ה"י**.
2. המשכה למוח בינה דנוק' **ה"י יוד** (דע"ב). [י"ט יכוין **ה"י יוד** דס"ג].
3. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות, כנז'.

עַל-הָאָרֶץ וְעַל הַמְּזוּן.

כוונות בכללות ברכה ג' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח החסדים דדעת דנוק' מט' אורות דט' אותיות דאות נו"ן דאדנ"י, כזה

נו"ן ואו נו"ן

- שבת
1. התכללות העולמות יצירה דאצילות בכריאה ואצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חסדים דדעת לז"א, יוד הא ואו הא.
 3. להמשיך מוח חסדים דדעת לנוקבא, ו"ו יוד ו"ו (דע"ב). [ביו"ט ואו אלף ואו דס"ג].

רַצוּם יְהוָהּ יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמָּךְ,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל הַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ,
 וְעַל הַיְכָלְךָ, וְעַל מְעוֹנֶיךָ, וְעַל דְּבִירָךְ, וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל
 וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו, אָבִינוּ רַעֲנוּ זִנְנוּ פָרַנְסָנוּ כִּלְכַלְנוּ
 הַרְוִיעַנו, הַרְוִיעַ לָנוּ מִהֲרָה מִכְּל־צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אֵל תִּצְרִיכֵנוּ
 יְהוָהּ יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ לִיְדֵי מַתָּנוֹת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לִיְדֵי
 הַלְוָאָתָם, אֲלֵא לִיְדֵךְ הַמְּלֵאָה וְהַרְחֲבָה הַעֲשִׂיָּה וְהַפְתּוּחָה.
 יְהִי רָצוֹן שְׁלֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא נִפְלָם לְעוֹלָם הַבָּא,
 וּבְמִלְכוּת בַּיִת דָּוִד מְשִׁיחֶךָ תַּחֲזִירָנָה לְמִקוּמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

בשבת יאמר רצה:

רְצָה וְהַחֲלִיצֵנוּ יְכוּיִן לְהַתְפַּלֵּל שִׁיחֲלִיעֵנוּ ה' מִהֲנַחֲגַת וּשְׁלִיטַת מַטְטְרוֹן וְשִׁתְהִיָּה הִנְהַגָּה עַל יְדֵי ז"א דִּאֲצִילוֹת
 או על ידי עולם הבריאה יְהוָהּ יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, הַשְּׁבִיט
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, כִּי יוֹם גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא מִלְפָּנֶיךָ, נְשִׁבֵת בּוֹ וְנִזְנוּחַ בּוֹ וְנִתְעַנֶּנֶה בּוֹ כְּמִצְוֹת
 חֻקֵי רְצוֹנְךָ, וְאֵל־תְּהִי צָרָה וְיָגוֹן בְּיוֹם מִנְזוּחַתֵנוּ, וְהִרְאֵנוּ בְּנִזְחַמַת צִיּוֹן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי
 אַתָּה הוּא בְּעַל הַנְּחִמּוֹת, וְהַגֵּם שְׂאֲכַלְנוּ וְשִׁתִּינוּ חֲרַבָן בַּיִתְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ לֹא שְׂכַחְנוּ, אֵל
 תִּשְׁכַּחְנוּ לְנִצָּחַ וְאֵל תִּזְנַחְנוּ לְעַד כִּי אֵל מִלְּךָ גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ אַתָּה.

בראש־חדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיַּגִּיעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
 וְזְכוּרֵי אֲבוֹתֵינוּ, זְכוּרֵי יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְזְכוּרֵי מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וְזְכוּרֵי כָל־עַמָּךְ
 בַּיִת יִשְׂרָאֵל לְפָלִיטָה לְטוֹבָה, לְחַן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בְּיוֹם

בראש חדש:

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט
א ללהים. רמז בר"ת אלה"ם פשוט
א אלף למד הי יוד ממם. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

חדש

אלף הי יוד הי - אלף הה יוד הה יכוין בגי' קס"א קנ"א
 שׂיִן דְּלֶת יוֹד בגי' תתי"ד (קמץ רומז לא"א) ע"ה בגי'

בפסח: חג המצות ה'ה' ב'יום (ביו"ט מוסיפים טוב) מקרא קודש' ה'ה'
 בשבועות: חג השבועות ה'ה' ב'יום טוב מקרא קודש' ה'ה'
 בסכות: חג הסכות ה'ה' ב'יום (ביו"ט מוסיפים טוב) מקרא קודש' ה'ה'
 בשמ"ע: שמיני חג עצרת ה'ה' ב'יום טוב מקרא קודש' ה'ה'
 בראש השנה: הזכרון ה'ה' ב'יום טוב מקרא קודש' ה'ה'

רָצָה יְהוָה יֵאָדָוּנֵי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והטובות סלים} עַל-יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל
 מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֲךָ, וְעַל-הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ
 שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו: אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והטובות סלים}, אָבֵינוּ, רַעֲיוֹנוֹ זִוְנָנוּ פְּרִנְסָנוּ
 וְכִלְכַּלְנוּ וְהִרְוִיחְנוּ, וְהִרְוִיחְנוּ לָנוּ יְהוָה יֵאָדָוּנֵי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והטובות סלים} מִהֲרָה
 מִכָּל-צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אֲרִי-תִצְרִיכֵנוּ יְהוָה יֵאָדָוּנֵי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והטובות סלים}
 לֹא לְיָדַי מִתְּנֵת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לְיָדַי הַלְוֹאֲתָם, כִּי אִם לְיָדְךָ
 הַמִּלְאָה, הַפְתוּחָה, הַקְּדוּשָׁה וְהִרְחֵבָה, שְׂלֵא נִבּוּשׁ וְלֹא נִפְלָם
 לְעוֹלָם וָעֶד:

בשבת יאמר רצה:

רָצָה וְהִתְלַצְּנוּ יְכוּיִן לְהַתְפַּלֵּל שִׁיחֲלִיצֵנוּ ה' מִהֲנַגְתָּ וּשְׁלִיטת מִטְטְרוֹיִן וְשִׁתְהִיָּה הִנְהַגָּה עַל יָדֵי ז' א' דֹּאצִּילוֹת
 או על ידי עולם הבריאה **יְהוָה יֵאָדָוּנֵי אֱלֹהֵינוּ** ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והטובות סלים} בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשִּׁבְתָּ
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ לְשִׁבְתֵּי-בּוֹ וְלָנוּחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת
 רְצוֹנְךָ וּבְרָצוֹנְךָ הַנֵּיחַ לָנוּ יְהוָה יֵאָדָוּנֵי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והטובות סלים} שְׂלֵא תִהְיֶה צָרָה וְיָגוֹן וְאֲנָחָה בְּיוֹם מְנוּחָתֵנוּ
 וְהִרְאָנוּ יְהוָה יֵאָדָוּנֵי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והטובות סלים} בְּנִזְמוֹת צִיּוֹן עִירְךָ וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁךָ כִּי אַתָּה
 הוּא בַעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל הַנְּחִמּוֹת.

בראש-יחדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ אָבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֵא וְיִגְמֵעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַעַ וְיִפְקֹד וְיִזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
 וּפְקוּדוֹתֵנוּ וְזִכְרוֹן אָבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן-דָּוִד עַבְדְּךָ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדְשֶׁךָ
 וְזִכְרוֹן כָּל-עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפַלְיטָה לְטוֹבָה לְחַן וְלִרְחֻמִּים לְחַיִּים (טוֹבִים)
 וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם

בראש חדש:

**ר
א
ש**

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט
 אלהים. רמו בר"ת אלה"ם פשוט
 אלף למד הי' יוד מם. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

החדש

יכוין בגי' קס"א קנ"א

אלף הי' יוד הי' - אלף הה יוד הה
 שִׁינְ דָּלֶת יוֹד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) הַיְהוּה

ראש חודש ע"ה בגי'

בפסח: חג המצות הַיְהוּה
 בשבועות: חג השבועות הַיְהוּה
 בסכות: חג הסוכות הַיְהוּה
 בשמ"ע: השמיני, חג העצרת הַיְהוּה
 בראש השנה: הזכרון הַיְהוּה

לְרַחֵם בּוּ עָלֵינוּ וּלְהוֹשִׁיעֵנוּ. זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוּ לְטוֹבָה, וּפְקַדְנוּ בּוּ לְבִרְכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוּ לְחַיִּים טוֹבִים, בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, חַוּס וְחַנּוּן וְחַמֵּל וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה.

וּתְבַנֶּה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוּ לְטוֹבָה וּפְקַדְנוּ בּוּ לְבִרְכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוּ לְחַיִּים טוֹבִים, וּבְדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חַוּס וְחַנּוּן וְחַמֵּל עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:

וּבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

חול תוספת שבת (מקדושת שבת לימות החול) יכוין בג' ימים ראשונים של השבוע להשאיר תוספת שבת. ובג' ימים אחרונים של השבוע, יכוין לקבל תוספת שבת (התוספת יקבל בשבת, בזכות כוונה זו).

יום ג' ויום ד'	יום ב' ויום ה'	יום א' ויום ו'
יֹוד הַהּ וּוּ הַהּ	יֹוד הַהּ וְאוּ הַהּ	יֹוד הַיּ וְאוּ הַיּ
ב"ן	מ"ה	ס"ג
אֵלֶף הַהּ יֹוד הַהּ	אֵלֶף הַהּ יֹוד הַהּ	אֵלֶף הַיּ יֹוד הַיּ
קנ"א	קמ"ג	קס"א
אֵל אֲדָנִי	אֵל יְהוּהּ	אֵל שְׂדֵי
שבעשיה	שביצירה	שבבריאה

יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול

שבת המשכה למוח החסדים דדעת דז"א, יֹוד הַהּ וְאוּ הַהּ. המשכה למוח החסדים דדעת דנוק' וי"ו יֹוד וי"ו (דע"ב). [יו"ט יכוין וְאוּ אֵלֶף וְאוּ דס"ג]. התכללות העולמות יצירה דאצילות בבריאה ואצילות דאצילות, כנו'.

בְּנֶה בְּרַחֲמֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם. (ואומר בלחש אָמֵן).

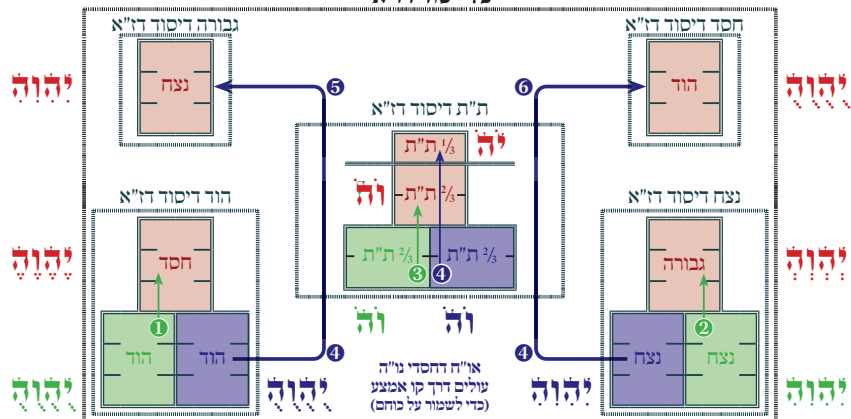
כוונות בכללות ברכה ד' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח גבורות דדעת דנוק' דז"א מט' אורות דט' אותיות דאות יו"ד דאדנ"י, כזה יוֹד וְאוּ דֶלֶת

1. התכללות העולמות עשיה דאצילות באצילות ובריאה ויצירה דאצילות.
2. להמשיך מוח גבורות דדעת לז"א, יוד הה וו הה.
3. להמשיך מוח גבורות דדעת לנוקבא, ה"י יוד (דע"ב). [יו"ט יכוין ה"י יוד דס"ג].

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, לַעֲדָה הָאֵל
 אֲבֵינוּ, מִלְכֵנוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ, יּוֹצְרֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ
 קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב הַחֲסִידִים,
 וְהַמִּטִּיב הַמְמַתִּיקִים לַגּוֹבֵרָה בְרַדְתָּם לְכֹל שֶׁהוּא הִסּוּד שֶׁבְכָל־יּוֹם וַיּוֹם,

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"י	החסדים הממתקים	
יְהוָה	① ממתיק [לָנוּ]	יְהוָה הַטִּיב	הוא
גבורה דחסד שבהוד דיסוד		חסד ההוד	
יְהוָה	② ממתיק [לָנוּ]	יְהוָה מַטִּיב	הוא
גבורה דגבורה שבנצח דיסוד		חסד הנצח	
וה	③ ממתיק לָנוּ	וה יִיטִיב	הוא
ב"ש גבורה דת"ת שבכ"ש ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת	
הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"ח	החסדים הממתקים	
יְהוָה	④ ממתיק	וה גְּמַלְנוּ	הוא
ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת	
יְהוָה	⑤ ממתיק	יְהוָה גּוֹמְלֵנוּ	הוא
גבורה דנצח שבגבורה דיסוד		חסד ההוד	
יְהוָה	⑥ ממתיק	יְהוָה יְגַמְלֵנוּ	הוא
גבורה דהוד שבחסד דיסוד	מלי יסוד דז"א	חסד הנצח	

לַעֲדָה

הזן וחסד ורחמים ורוח והצללה וכל טוב, יענו אמן.

הוא ישתבח על כבודו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ישתבח בשמים ובארץ.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ישתבח בנו לדור דורים.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא קרן לעמו ירים.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יתפאר בנו לנצח נצחים.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יפרנסנו בכבוד ולא בבזוי. (יש מוסיפים בזהר ולא באסור), בנחת ולא בצער.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יתן שלום בינינו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ישלח ברכה רוחה והצלחה בכל מעשה ידינו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יצליח את דרכינו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ישבר על גלות מהרה מעל צוארנו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יוליכנו מהרה קוממיות לארצנו.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא ירפאנו רפואה שלמה, רפואת הנפש ורפואת הגוף.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יפתח לנו את ידיו הרחבה.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יברך « כל אחד ואחד ממשנו בשמו הגדול, כמו שנתברכו אבותינו אברהם יצחק ויעקב » בכל מכל כל, בן יברך אותנו יחד ברכה שלמה, וכן יהי רצון ונאמר » אמן.	הַרְחֵמֵנוּ
הוא יפרש עלינו סכת שלומו.	הַרְחֵמֵנוּ

לִזְנוֹן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרוּחַ, הַצֵּלָה וְהַצְלָחָה, בְּרַכָּה וּשְׂשׂוּעָה,
נְחֻמָּה, פְּרִנְסָה וְכִלְכָּלָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל-טוֹב,
וּמְכַל-טוֹב לְעוֹלָם אֵל יִצְחָקֵנוּ. יַעֲנוּ אַמֵּן.

הַרְחַמֵּנוּ הוא יְמַלֵּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

הַרְחַמֵּנוּ הוא יִתְבָּרַךְ בְּשֵׁמִים וּבְאֲרָץ:

הַרְחַמֵּנוּ הוא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דוֹרִים, וְיִתְפָּאֵר בְּנוֹ
לְעֵד וּלְנִצְחָה נְצֻחִים, וְיִתְהַדָּר בְּנוֹ לְעֵד
וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים:

הַרְחַמֵּנוּ הוא יִפְרִינְסֵנוּ בְּכָבוֹד:

הַרְחַמֵּנוּ הוא יִשְׁבֵּר עָלֵנוּ מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ:

הַרְחַמֵּנוּ הוא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרֵבָה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלֹחַן זֶה
שֶׁאֲכַלְנוּ עָלָיו:

הַרְחַמֵּנוּ הוא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת-אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְיִבְשֵׁר
לָנוּ בְּשׂוֹרֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת:

אם הוא אוכל על שלחן אחרים יברך לבעה"ב:

יהי רַצוֹן שֶׁלֹּא יָבוֹשׁ בְּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֹם לְעוֹלָם הַבָּא, וְיִצְלַח מְאֹד בְּכָל נְכֻסָּיו,
וְיִהְיוּ נְכֻסָּיו מוֹצְלֵחוֹ וְקְרוֹבִים לְעִיר, וְאֵל יִשְׁלוֹט שִׁטְוֹן לֹא בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו וְלֹא
בְּמַעֲשֵׂי יָדֵינוּ, וְאֵל יִזְדַּקֵּק לֹא לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוֹר חֲטָא וְעִבְרָה וְעוֹן מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם:

הַרְחַמֵּנוּ הוא יְבָרַךְ אֶת (אָבִי מוֹרֵי) בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת

(אִמִּי מוֹרְתִי) בְּעֵלְת הַבַּיִת הַזֶּה, אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם

וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם.

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵלְנוּ עוֹלָם שְׁכָלוּ שִׁבְתָּ וּבְמִנּוּחָהּ לְחַיֵּי הַעוֹלָמִים.	בשבת:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵשׁ עָלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.	בראש חדש:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵשׁ עָלֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.	בראש השנה:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לִישׁוּבֵי בְּסִפְתָּ עוֹרוּ שְׁלֵי קְוִיָּתָן. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ שִׁפְעַת קִדְשָׁה וְטְהָרָה מִשְׁבַּעַת אֲשֶׁר־יִזְוֶן עֲלֵינוּ קִדְשֵׁינוּ. וְכֹתֵם תְּהֵא מִגֵּן וְצִנָּה עָלֵינוּ. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקַּים לָנוּ אֶת־סִפְתָּ דְּוִיד הַנְּפֹלֵת:	בסוכות:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִגְיַעֵנוּ לְמוֹעֲדִים אֲחֵרִים הַבָּאִים לְקִרְאָתְנוּ לְשָׁלוֹם:	במועדים:
הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵלְנוּ לְיוֹם שְׁכָלוּ טוֹב:	ביום טוב:

בחנוכה ובפורים, אם שכח לומר על הנסים בברכה שניה יאמר כאן, הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו', ויאמר כל הנוסח של על הנסים

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִטַּע תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִבֵּנוּ, וְתִהְיֶה יְרָאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נִזְחָטָא, וְיִהְיֶה כָּל־מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם.

ברכת האורח

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אֶת הַשְּׁלֵחַן הַזֶּה שְׂאֵכְלָנוּ עָלָיו וְיִסְדֵּר בּוֹ כָּל־מַעֲדָי עוֹלָם, וְיִהְיֶה כְּשֶׁלְּחָנוּ שֶׁל אַבְרָהָם אַבְיָנוּ כָּל־רֵעֵב מִמֵּנוּ יֹאכַל וְכָל־צָמְא מִמֵּנוּ יִשְׁתֶּה, וְאֵל־יִחָסֵר מִמֵּנוּ כָּל־טוֹב לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, אָמֵן: הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וּבְעַל הַסְּעוּדָה הַזֹּאת, הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר לוֹ, בְּבָנִים שִׁיחָיו וּבְנָכְסִים שִׁירְבוּ, בָּרַךְ יְהוָה יֵאָדְוֵהוּ חֵילוֹ וּפְעֻלַּת יָדָיו תִּרְצֶה: וְיִהְיֶה נְכֹסָיו וְנְכֹסֵי מַצְלָחִים וְקַרְוֵבִים לְעִיר, וְאֵל־יִזְדַּקֵּק לְפָנָיו וְלֹא לְפָנָיו שׁוֹם דָּבָר חֲטָא וְהִרְהוֹר עוֹן, שֵׁשׁ וְשִׁמּוֹן כָּל־הַיָּמִים בְּעֵשֶׂר וְכַבּוּד, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: לֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא, אָמֵן כִּן יְהִי רָצוֹן.

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵנוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבְנוּ לְיָמֵי הַמְּשִׁיחַ וְלִבְנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,

מִגְדִּיל (ביום שמתפללים בו מוסף וכן במוצ"ש וכן בסעודת מילה ובסעודת פורים - בא"ח חוקת י"ט - אומרים: מִגְדִּיל) יִשְׁוֹעוֹת מִלְכוּ, וְעִשְׂה־חֶסֶד לְמִשְׁיחֵנוּ לְדָוִד וְלְזֶרְעוֹ עַד־עוֹלָם: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרֵעֵבוּ, וְדַרְשֵׁי יְהוָה יֵאָדְוֵהוּ לֹא־יִחָסְרוּ כָּל־טוֹב: נְעַר הַיִּיְתִי גַם־זִקְנָתִי וְלֹא־רֵאִיתִי צָדִיק

ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרַךְ אוֹתֵינוּ (וְאֲבֵינוּ וְאֵמֵינוּ) וְאֵת אֲשֶׁתֵינוּ וְאֵת
זְרַעֵינוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לֵינוּ, אוֹתֵנוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לָנוּ,
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרַכְנוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֵרָהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּכָל, מְכָל, כָּל,
כִּן יְבָרַךְ אוֹתֵנוּ כְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכָה שְׁלֵמָה, וְנֹאמַר «אֲמֵנוּ:

בְּמָרוֹם יִלְמְדוּ עָלֵינוּ וְעָלֵיהֶם וְעָלֵינוּ זְכוֹת שֶׁתִּהְיֶה לְמִשְׁמֶרֶת
שְׁלוֹם, וְנִשְׂאָ בִרְכָה מֵאֵת יְהוָה יֵאָדוֹנָהּ, וְצַדִּיקָהּ
מֵאֵלֵהֶּיּוֹם יִשְׁעֵנוּ, וְנִמְצָא חַן וְשִׂכָּל טוֹב בְּעֵינֵי
אֱלֹהִים וְאָדָם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלְנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת וּבְמִנוּחָהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים: לשבת:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ עָלֵינוּ אֶת-הַיּוֹדֵשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש חדש:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלְנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב: ליום טוב:

בליל ראשון של פסח מוסיפים:

הַרְחֵמֵנוּ, הוּא יְנַחֵלְנוּ לְיוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב, לְיוֹם שְׁכָלוֹ אַרוֹךְ לְיוֹם
שֶׁצַּדִּיקִים יוֹשְׁבֵינָם וְעַטְרוֹתֵיהֶם בְּרֹאשֵׁיהֶם וְנִהְיֶינָם מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה
וְיֵהִי חֶזְקֵנוּ עִמָּהֶם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ עָלֵינוּ אֶת-הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש השנה:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקְיֵם לָנוּ אֶת-סִפְת דָּוִד הַנּוֹפֵלֶת: לסוכות:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁיחַ וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,
מִגְּדִיל (ביום שיש בו מוסף, וגם בסעודת מלוה מלכה, אומר מִגְּדִיל)
יְשׁוּעוֹת מִלְּכּוֹ וְעֲשֵׂה חֶסֶד לְמִשְׁיָחוֹ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד-עוֹלָם:
עֲשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל
וְאָמְרוּ אֲמֵנוּ:

נַעֲזָב, וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי-לֶחֶם: כָּל-הַיּוֹם חֲזוֹנִין וּמְלוֹה, וְזָרְעוּ לְבָרְכָה: מֵה שֶׁאֲכָלְנוּ יְהִי לְשִׁבְעָה, וּמֵה שֶׁשִּׁיתִינוּ יְהִי לְרַבּוּאָה, וּמֵה שֶׁהוֹתַרְנוּ יְהִי לְבָרְכָה, כְּדַכְתִּיב וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּוֹתְרוּ כְּדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִבְרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אַמֵּן.

יִרְאוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל קְדוֹשֵׁיו כִּי אֵינֶן מִזְחָסוֹר לִירְאוֹ: כְּפִיקָרִים רָשׁוּ וְרָעִיבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא-יִזְחָסְרוּ כָּל-טוֹב: הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: כּוֹתֵץ אֶת-יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ: נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעֱזָב וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי לֶחֶם: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יִבְרַךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

יחוד הזכירה

מקורות:

שער רוח הקודש דף ל' ע"א.

חסדי דוד אות קי"ח, קי"ט.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש דף ל"ה ע"ב.

מבוא שערים שער ג' ח"ב פי"ז, דף ל' ע"ב.

שער מאמרי דף ט' ע"א, דף י"ז ע"א. שער מאמרי רז"ל מסכת נידה דף ז' ע"ב.

ע"ח ח"א דף ע"ח ע"א פרק ו'. ע"ח ח"א דף ע"ב ע"ד, שורה 9 מלמטה, ונחזור לעניין.

ספר הליקוטים פרשת תרומה סימן כ"ו, ואת המשכן תעשה עשר יריעות.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש, דף ל"ה ע"ב

תחילה יכוין בגבורה דעתיק, שהיא בוצינא דקרדינותא והיא **אלהי"ם דהי"ן** בריבוע, המלובשת במוחא **סתימאה חכמה דא"א**. ומשם יכוין להמשיך הה"ח והה"ג של הדעת דמוחא סתימאה בין תרין כתפין. וימשיך הכתף **ימין לאבא**, והכתף **שמאל לאימא**. וכל אחד מהם הם ב' י"ה **דיודי"ן ודההי"ן**, בהכאה.

והכתר הוא ג' י"ה **דיודי"ן ודההי"ן ודאלפי"ן**, בהכאה, ג' כתר. וכן ימשיך להם הארה מהנו"ה דעתיק, שהם שם צבאות, ואו"א הם **ע"ב קס"א**, ומשם ימשיך לזו"ן.

וזה היחוד יועיל לכוין בו בכל יום בעת עלות השחר, וגם ביום הכיפורים במוסף ונעילה, בזמן שאומר שליח צבור תיבת אי"ה

תכוין גבורה דעתיק שבמוחא סתימאה דא"א.

אלף,

אלף למד,

אלף למד הה,

אלף למד הה יוד,

אלף למד הה יוד מם

גימ' אלף ואחד

ימשיך חו"ג דדעת דמו"ס בין תרין כתפין דיליה (דא"א),

והוא סוד ב' כתפות חוברות

יוד הי יוד הה גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"י גי' ש',
 ויו"ד פעמים ה"ה גי' ר',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בימין לאבא

כתף ימין

יוד הי יוד הה גי' אדני

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 גי' ר'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאבא

יוד הי ויו הי

אח"כ ישלבם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דיודי"ן גובר בימין

י ו ו ד ד ה ה י ה

נקודות ימין גי' ע'

אח"כ ישלבם עם שם ע"ב, והוא לאבא

י ו ו ד ד ו ה ד י
 ד ו ה י ה ו ה ה י

יוד הה יוד הי גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"ה גי' ר',
 ויו"ד פעמים ה"י גי' ש',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בשמאל לאימא

כתף שמאל

יוד הה יוד הי גי' אדני

הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 גי' ר'

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאימא

אלף הי יוד הי

ישלבם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דההי"ן גובר בשמאל

י ו ו ד ד ה ה ה י

נקודות שמאל גי' ק"ל, כמס' ה' היוו"ת
 ה ה ה ה ה ה ה ה ה

אח"כ ישלבם עם שם קס"א, והוא לאימא

י א ל ו ה ו ה ד י
 ד י ה ו ה ה ה י

ויכוין נקודות ימין ושמאל שהם קל"ע גי' ר', כמספר ריבוע אלהי"ם,
 וכמספר י"ה דההי"ן בהכאה כנז"ל

א, אל, אלה, אלהי, אלהים גי' ר' יוד הה בהכאה גי' ר'

וכן ימשיך לאו"א הארה מנו"ה דעתיק, המלוכשים בחג"ת דא"א,
 צבאות ע"ה גי' כת"ף

מהוד דע"י צבאות ע"ה גי' כתף,

לאימא אלף הי יוד הי

מנצח דע"י צבאות ע"ה גי' כתף,

לאבא יוד הי ויו הי

שילוב ע"ב קס"א יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי גי' זכור

ומשם יכוין להמשיך הזכירה, והוא אותיות זכר י"ה, שהם או"א, ומשם לזו"ן

שער רוח"ק דף כ"ד ע"ב.
סידור חול דף צ"א ע"א.

כוונת מאה ברכות

(כוונה זו צריך האדם לכוונה קודם תפלת ערבית)

הריני מוכן ומזומן בכ"ד שעות של היום הזה לברך מאה ברכות, כדי להמשיך לז"א מאה ברכאן שהם ס"ג ומילואו. וגם להמשיך למלכות שהיא אדנ"ת, מאה ברכאן, כדי שתושלם בשם אדנ"ת פשוט ומלא דמלא (מעיל אליהו).

בכללות מאה ברכות, יכוין להמשיך מוחין [דרך] (מ)הבריכה העליונה לז"א. דהיינו, שיכוין להמשיך המוחין המתלבשים בנה"י דאימא ומתפשטים בו' ספירות דז"א כחב"ד ח"ג. ועוד מתפשט עמרת היסוד דאימא בשליש עליון דת"ת דז"א. וכל ספירה כלולה מו', שעולה בני' ס"ג

יוד הי ואו הי

ועד כאן האורות הם סתומים.

ועוד יכוין להמשיך האורות (המוחין) בגילוי, ומתפשטים בב' שלישי ת"ת ובנה"י דז"א, שמספרם ל"ז, כמספר מילוי ס"ג

יוד הי ואו הי

וס"ג ול"ז גי' מאה.

אח"כ יכוין להמשיך כללות המאה ברכות מז"א לנוק', שבה שם אדנ"י. והאלף בציוור יו"י, וי"ד שעל הנז"ן הרי ל"ו, וס"ד, מספרם מאה, כמספר אדנ"י וד"ל אותיות מילוי מילואו

אדנ"י

אלף למד פא. דלת למד תו (בר"ח תיו).

נון ואו נוך. יוד ואו דלת

ע"ה כמספר ק' אדנים.

סדר יחוד התשובה

(ויכוין בו קודם חתימת ברכת "השיבנו", בתפילת י"ח)

יְהִי רִצּוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה וְאֶלְהֵינוּ וְאֶלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂמֵחַתוֹר וְזִתְרָה מִתְנַחֵת כְּסָא כְבוֹדְךָ וְתִקְבַּל בְּתִשְׁבָּה אֶת (פכ"פ) כִּי יִמְיָנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

לקשר החסד הנקרא ימין	עם הבינה הנקראת תשובה
חסד דבינה	בינה דבינה
יְהוָה	יְהוָה
חיבור חסד עם בינה	
יְהוָה	

ותפשוט הבינה את יד ימינה	לקבלו בתשובה הנקראת בינה
יְהוָה	יְהוָה

יְקַהְרֶנּוּהָ יְשַׁהַטְנֶנּוּהָ להגנה

רַחֵם תַּמָּךְ אַבְגֵי יתָךְ קַרְעֵ שֵׁטָן (קיבול תפילות)

יחוד להתחבר לנשמת הצדיק

יְהוָה

ליחד י"ה בו"ה

יְהוָה

תפארת

(כנגד ת"ת הצדיק-רוח)

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה

אדנ"י

יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות (כנגד מלכות הצדיק-נפש)

אדנ"י מלא זה לבו של האדם
אלף דלת נוך יוד

רוח של הצדיק מ"ד	נפש של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה

יְאֵהֲדוּנָהּ

יוד הא ואו הא יוד הה וו הה

רוח דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו' אה"כ נשלם ויה יחודא תתאה

והם עולין בגימטריא

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

ויחוד זה מקובל מרב ייבי סבא למרון האר"ז ז"ל והבעש"ט זלה"ה

שומר מוחשבתו (לצייר פני אימו)

אל שדי ביט

לפתיחת הלב	להנצל מהרהורים (בני משה)
------------	--------------------------

יהו אל שדי

יְהוָה

ליחד י"ה בו"ה

יְהוָה

חכמה

(כנגד חכמת הצדיק-היה)

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה

אהיה

בינה (כנגד בינת הצדיק-נשמה)

אלף הי יוד הי אלף הא יוד הא אלף הה יוד הה

נשמה לנשמה של הצדיק מ"ד	נשמה של הצדיק מ"ן
יוד הי ויו הי	יוד הי ואו הי

יְאֵהֶה ויְהִיה

יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי

יה

סך כל שמות אלו עולין בגימטריא אלף קי"ח 1118, כנגד יחוד

שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד

להצלחה

יְהוָה

לרפואה

יְהוָה

משגיח דבורו

אל יְהוָה

לפתיחת הלב

יְהוָה

(א) ליל א'

(יחוד לליל א' וד': "נבוב לחת עשה אותו")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק נ"ח ע"ב יחוד ח', יר"א ח"א 779, רחובות הנהר קל"ז.
ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: יחוד קודם קשע"ה, כי עד חצות עומדים זו"ן אב"א ובחצות ננסרים ועולים לחיק או"א ששם מזדווגים ונותן לה כלי ורוחא ואח"כ נותן לה מוחין חדשים (פנים).
"נבוב" מורה על הנסירה והפרדה שהרי פרושו חלול, גם רמוז בו שם ב"ן וט' אותיותיו שהם פנים דט"ס ופנים דמלכות דחכמה של פרצופי לאה ורחל (כמו בסוף היחוד לליש"ק) המקבלים מוחין אלו. כלומר עושים נסירה וממשיכים מוחין דפנים לנוק'. המוחין עצמם נרמזו באתב"ש של נבוב שהוא "טשפש" שהגמט' שלו עסמ"ב ותנ"ה שהם מוחין דאו"א, או מוחין ולבושיהם.

(ב) מיוסד על הפסוק נְבוּב לְחַת עֲשֵׂה אֹתוֹ (שמות ל"ח ז')

נְבוּב

נְבוּב גי' ס', והם סוד

ששים גיבורים סביב לה,

וסוד ששים המה מלכות ובו נרמז הוי"ה דב"ן

ונשאר עוד אותיות "בו" עם הכולל
 שלהם הם ט' כמספר ט' אותיות דב"ן.
 וניקודו מתיבת **לְחַת**. (ג)

יוד הה וו הה מספר
יוד הה וו הה אותיות

טשפש

ויכוין נבוב בחילוף א"ת ב"ש שהוא טשפש.

והשם הזה כמספר עסמ"ב העולים עם הכולל
 רג"ל. ועוד שלשה אחי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן
 ודההי"ן ע"ה שעולין תנ"ו, ויחבר תנ"ו ורל"ג יחד
 גי' תרפ"ט כמנין השם טשפש.

יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי
יוד הי ואו הי אלף הא יוד הא
יוד הא ואו הא אלף הה יוד הה
יוד הה וו הה
 ע"ה גימ' תנ"ו
 ע"ה גימ' רג"ל
 רג"ל ותנ"ו גימ' טשפש

א. דע דקודם קשעה"ט צריך לכוין ביחודים אלו, ובליל א' וד' יכוין ביחוד נבוב לוחות וכו', ובליל ב' וה' יכוין ביחוד ה' יספור בכתוב עמים, ובליל ג' ו-ו יכוין ביחוד שמש ירח עמד זבולה, ובליל ז' יכוין ביחוד האל המאזרני חיל וכו', וכל יחודים אלו הובאו בשערוה"ק כמסומן מקומם, וסידרם היר"א זלה"ה קודם קשעהמ"ט, וכאן סידרנו אותם לפי סדר כל יום בפנ"ע, וכנראה שהם הכנה ליחוד דחצות לילה, וע"כ יש לכוונם קודם קשעהמ"ט, ואח"כ יכוין ביחודים לתיקון עוון הקרי הנתקן ע"י הק"ש שעהמ"ט וכנודע, וכמסודר לקמן. ואח"כ יתחיל לומר הקשעהמ"ט, והיע"א.

ב. שערות"ק נ"ח ע"ב - דפו"י דס"ה ע"א יחוד ח'. סידור היר"א זלה"ה ח"א עמ' 779:
 זמן יחוד זה קודם קריאת שמע שעל המטה שאז זו"ן הם אב"א וע"י החסדים ננסרים. וע"כ צריכים אנו לייחוד זה לצורך הנסירה דזו"ן [הכוללים דכ"ד שעות הנעשה בחצות לילה] כי אז עולים לאו"א ומזדווגים ונותן לה כלי ורוחא אלא דא"כ לא מובן למה לא נעשה זה בכל לילה, וצ"ע והיע"א.

ג. כי השווא היא כנגד אות אחרונה ת' הנחטפת ולעולם כל אות אחרונה שאין בה ניקוד כתוב היא שוא.

ליל שבת קודש

(יחוד לליל שבת: "האל המאזרני חיל ויתן תמים דרכי")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק ס"ב ע"ב יחוד י"ט, יר"א ח"א 781, רחובות הנהר קמ"ז, אור החיים קפ"ה, שעהכ"ו ס' ע"א, סדור קל"ו רע"ב (חת"ך), ק"כ ע"א (ויעבור).

ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: זמן היחוד ליל ש"ק אחר הסעודה. קודם חצות זמן יחוד יעקב ולאחריה מלאו קומת ז"א כמו בליל החול אחר חצות אך עם מיתוק ובעילוי והארה עצומה יותר מלילי החול. בניתיים רחל עלתה לחיק אימא להגדילה. אחר חצות יורדת רחל ועולה לאה לאימא. בזמן זה הזיווג יעקב ורחל מלאו קומת ז"א שהוא לזיווג ז"ן יחשב (אם כי זיווג ז"ן במוסף בלבד). לכן יעקב נקרא בלשון הרב ז"א". בזמן שקודם חצות אנו מכוונים גם ליחוד הנוכחי שהוא יעקב ולאחריה גם לזה שיחול בנקודת חצות והוא יעקב ורחל. ביחוד נמשיך מוחין דאבא לז"א אך הם לצורך יעקב. ההמשכה מתחילה ממ"ס דא"א דרך המדרגות הנאות לאבא לחכמה שבו (מס' ת' של הד' יודין דע"ב) ועד הבינה שבו (כ"ח אותיות הם ט"ס דבינה) כי בינה דאבא מתייחסת בחכמה דאימא, משם לחכמה דאימא (קס"א עם י' אותיותיה) שבתוך ז"א. משם מתחילים לתקן אל לאה ואח"כ את רחל בבנין האח' שבהם (שבת עצמה נחשבת פנים כלפי ימות החול, אם כך התיקון יחשב לאח' דפנים). כעת מתחילים לבנות את לאה ע"י ז"א ע"י המשכת הארות החכמות דאו"א הנ"ל לט"ס דכח"ב שלה (הפשוט, המלא והמלא דמלא דב"ן, ל"ו אותיות. אח"כ יש לעורר ע"ב רי"ו וכ"ו (בחג"ת ז"א כמו בכונת "ויעבור" אלא ששם ללא ההוי"ה הפשוטה) ולהאיר מהם ללאה שהיא ד' של "שד"י" והיא ד' של קשר של תש"ר. אח"כ מאירים לרחל לצורך זיווג אחר חצות, שני שלישי חסד דת"ת ע"י ז"א. עכשיו נכוון להמשיך מוחין חדשים שתחילת המשכתם מחכמה דז"א כמו בכונת שים שלום (סדור ק"ט ע"א - ק"י ע"א) עד יסוד יעקב (מהם המוחין החדשים? אולי כוונתו למוחין דפנים, אך לפי הדוגמא של "שים שלום", כוונתו וודאי להמשכת הטיפה עד יסוד יעקב לצורך זיווג עם רחל אחר חצות). ההמשכה היא י"פ מ"ו מז"א ליעקב (למרות שכתוב כאן שהמשכה לז"א, יעקב נקרא עתה ז"א כי קומתו כקומת ז"א). גם נמשיך לו את השליש חסד העליון דת"ת כי זיווג קודם חצות בחול (מחזה ומעלה) ע"י היסוד העליון שבחזה דז"א לכן עתה יקבלו ואז גדלה קומתו ומתארך כשיעור קומת ז"א ונקרא

"תמים". עכשיו יוכל להאיר ללאה הנקראת "תם" ולרחל הנקראת "ים" והיא מ"ב דע"ב. אח"כ מדווגים או"א וממשיכים מוחין חדשים לזו"ן לצורך זיווג לאה ורחל הנקראות "אני".

(א) מיוסד על הפסוק **הָאֵל הַמְאִזְרֵנִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִימִים דְּרַכֵּי:** (תהלים ח"י ל"ג)

חת"ך וקע"א: השפעה ממו"ס דא"א לחכמה דז"א שבה אהי-ה ממוח חכמה דאימא.

הַאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ר"ת גי' חת"ך, שהם ד' יודי"ן דהוי"ה
 דע"ב דא"א, כ"א כלולה מעשר הרי ת',
 וכ"ח אותיות מלא דמלא דע"ב, ס"ה גימ' חת"ך,
 מחכמה דא"א וז"א.

והוא סוד פסוק פותח את ידיך.

(א) ר"ל להמשיך מחכמה דא"א לחכמה דז"א

ר"ת גי' חת"ך

יִוֵּד הֵי וְיִוֵּד הֵי

ד' יודי"ן דע"ב כל אחד כלולה מעשר

מספר אותיות

הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֵּד וְיִוֵּד דַּלְתַּת. הֵי יִוֵּד. וְיִוֵּד יִוֵּד וְיִוֵּד. הֵי יִוֵּד

ס"ה חת"ך

והוא סוד פותח את ידיך ס"ת חת"ך

הַאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכִּי

ס"ת עם הכולל עולה קע"א,
 גי' אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו.

מספר אותיות
אֵלֶּף הֵי יִוֵּד הֵי
אֵלֶּף הֵי יִוֵּד הֵי

להוריד ד' יודי"ן דע"ב כ"א כלולה מעשר

יִוֵּד הֵי וְיִוֵּד הֵי

מספר אותיות

הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֵּד וְיִוֵּד דַּלְתַּת. הֵי יִוֵּד. וְיִוֵּד יִוֵּד וְיִוֵּד. הֵי יִוֵּד

ס"ה חת"ך

אל הס"ת שהוא אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו

מספר אותיות
אֵלֶּף הֵי יִוֵּד הֵי

אותיות **אֵלֶּף הֵי יִוֵּד הֵי** ס"ה גימ' קע"א

ותכוין להוריד הר"ת שהוא היודי"ן דהוי"ה
 דיודי"ן וכ"ח אותיותיו כנז', אל ס"ת שהיא
 אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו (ר"ל מחכמה
 דא"א לז"א שבו אהי"ה ממוחין דאימא),
 ללא הרמוזה בתיבת האל.

א. יחוד זה אינו נוסח היר"א והוא לקוח מספר אור הלבנה, הלשון של היחוד הוא מהשד"ה. הביאורים בסוגריים הם מהגר"י קצין זצוק"ל [באור הלבנה עמ"ו קפ"ה-קפ"ז יעו"ש, שהסביר את השד"ה] וכתב שם שכ' היום"ד ז"ל בביאורו (בשערוה"ק) שיחוד זה הנשגב והנורא מאוד שייך לליל שבת קודש אחר הסעודה כנודע יעו"ש בביאורו וירוח לך.

ל"ו אותיות דב"ן: השפעת חת"ך וקע"א ללאה.

האל אח"כ תכוין להוריד הב' שמות הנז' (דר"ת וס"ת)
 (ר"ל משם ע"ב ד' יודי"ן וכ"ח אותיותיו ושם השני קס"א ועשר אותיותיו),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל,
 והיא גי' ל"ו אותיות שבהוי"ה דב"ן,
 פשוט ומלא ומלא דמלא.

ל"ו אותיות גימ' לאה,
 ותמשיך הנז' לפרצוף לאה הרמוזה בתיבת האל
יהוה
יוד הו וו הו הו
יוד ואו דלת. הו הו. ואו ואו. הו הו

שד-י: המשכה מחג"ת דז"א ללאה שהיא ד' של "שד-י" והיא ד' של קשר תש"ר.

המאזרני ע"ה גי' שד"י
 שהוא ע"ב רי"ו הוי"ה כנודע.
 ויכוין להמשיך כל זה בלאה שהיא ד' דשד"י
 שהיא קשר דתש"ר (א).

יוד הו וי"ו הו ע"ב בחסד
יוד הו וי"ו הו ע"ב דע"ב
יוד הו ואו הו מספר
יוד הו ואו הו אותיות
יהוה יוד הא ואו הא ע"ב דמ"ה
 סה"כ גימ' רי"ו בגבורה

יהוה כ"ו בת"ת
 סה"כ גימ' שד"י
 להמשיך כל זה ללאה
 שהיא ד' דשד"י
 שהוא קשר דתפילין של ראש

חיל: המשכה לרחל.

חיל גי' כ"ד כ"ד

שהוא ב' שלישים תחתונים דת"ת דז"א מן החסד המתפשט בו, כי [בכל ספירה מחג"ת נו"ה דז"א יש בה חסד אחד ו] חסד גי' ע"ב ובי' שלישים שבו גי' חיל ויכוין להמשיכם לרחל (ב).

א. דוגמה לכך, בזמן היניקה, כמ"ש בע"ח שכ"ח פ"ב כי ז"א יונק משדי אימא הנקראים שד"י ועי"ז יהיה פרצוף יניקה דז"א שהוא חג"ת שיש בו מספר שד"י כי בחסד הוא הוי"ה דע"ב שכן חסד גי' ע"ב ובגבורה רי"ו שהם ג' ע"ב שנתקבצו בשמאל ע"ד ויעבו"ד ובת"ת הוא הוי"ה פשוט כי בת"ת שם הוי"ה עצמה ושלתתם כ"ו רי"ו ע"ב גי' שדי יעו"ש.

ב. וכמ"ש בע"ח שכ"א פ"ב כי ז"ס ושמתו כדכ"ד שמושותיך כי כתר הנוק' נעשה מב"ש ת"ת דז"א מבחינת החסד שבת"ת שהוא ע"ב וכל שלישי הוא כ"ד גם ז"ס וישראל עושה חיל כי ז"א הנקרא ישראל עושה חיל לנוק' ר"ל שנותן לה ב"פ כ"ד שמספרם חיל"ל וכן ז"ס הפסוק באלהים נעשה חיל ועי"ז והוא יבוס צרינו יעו"ש ב.

10 שמות מ"ו: המשכה מוחין חדשים מחכמה דז"א ליעקב.

וַיִּתֵּן גַ' תַּס"ו כְּמוֹס' עֶשֶׂר מִלּוּאֵי ע"ב,
 עַם שֵׁשׁ אוֹתוֹת הַמִּילוּי.
 יוֹד הֵל וְיָו הֵל יוֹד הֵל וְיָו הֵל
 יוֹד הֵל וְיָו הֵל יוֹד הֵל וְיָו הֵל
 יוֹד הֵל וְיָו הֵל יוֹד הֵל וְיָו הֵל
 יוֹד הֵל וְיָו הֵל יוֹד הֵל וְיָו הֵל

עם ו' אותיות המילוי יוֹד הֵל וְיָו הֵל, גימ' ויתן
 להמשיכם לז"א (עפ"י הדע"ה,
 צ"ל מז"א ליעקב הנקרא ז"א)

י-ה: המשכת ש"ע דחסד שבת"ת מז"א ליעקב. עכשיו הוא נקרא "תמים"

אור ש"ע דת"ת שהוא כ"ד
 יוֹד
 לז"א (שהוא יעקב)

תָּמִים גימ' ת"ץ. יכוין כי כבר המשיך לז"א
 (שהוא יעקב, כמו ב"ויתן") מספר תס"ו הנז', ועתה
 ימשיך לו גם אור שלישי עליון דחסד שבתפארת
 שהוא כ"ד כנ"ל, הרי נשלם לת"ץ כמספר תמי"ם.

תם ים: המשכה ללאה ורחל.

ז"א (שהוא יעקב) מאיר ללאה
 אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף
 הנקראת תם

ועתה כבר יכול להאיר ללאה ולרחל הנקראים
 תמים. כי לאה נקראת תם, כמספר ד' אלפי"ן דד'
 שמות אהי"ה כנודע. (א)

ז"א (שהוא יעקב) מאיר לרחל
 הנקראת ים
 יְהוָה
 מ"ב אותיות
 (שליש אמצעי) יוֹד הֵל וְיָו הֵל
 יוֹד וְיָו דַּלֶּת. הֵי יוֹד. וְיָו וְיָו. הֵי יוֹד
 ועוד שלישי תחתון ח' הרי י"ם

ורחל נקראת י"ם,
 שהוא המ"ב אותיות דהוי"ה דיודי"ן, שהוא חסד,
 שהיא לוקחת [אור שלישי אמצעי] מז"א.
 ועוד השליש האחר [התחתון] שלוקחת,
 שהוא [שליש הוי"ה פשוטה מספרן] ח',
 הרי הכל גימ' י"ם.
 (רחל קבלה שני שלישים של חסד שבת"ת,
 במילת "חיל").

א. מכוונת תורה לשמה שלוקחת לאה ד' אלפי"ן דארבע אהי"ה דאימא שהם לבושי חו"ב חו"ג דז"א, והם
 גי' מד"ת כמבואר בע"ח שער ל"ח פ"א. וכתוב בשער הפסוקים פר' שמות בביאור שורה האמצעית, כי
 שרשם, שהוא בחינת כללות הארבע אלפי"ן, נשאר בז"א, ולאה לוקחת ת"ם. וז"ס ויעקב איש ת"ם ר"ל
 בעלה דלאה הנק' תם ע"ש.

ע"ב קס"א: זיווג פנים דאו"א לצורך המשכת מוחין חדשים לזו"ן.

ותחילה יכוין למסור עצמו על קידוש השם, ולקבל עליו ד' מיתות בית דין

ע"ב	יוד הי ויו הי	א	ולייחדם ע"י	א	י	ע"י	סקילה
ס"ג	יוד הי ואו הי	ה	ולייחדם ע"י	ד	ה	ע"י	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	ו	ע"י	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	י	ה	ע"י	חנק

דְרָכָי גִּמְ' הוּי"ה דע"ב ואהי"ה דיודי"ן קס"א, פנים דאו"א.
 ושניהם גימ' רג"ל, וע"ה גימ' דרכ"י,

יוד הי ויו הי ע"ב - פנים דאבא
אלף הי יוד הי קס"א - פנים דאימא
 גימ' רג"ל

יכוין לזווג או"א
איהיהיה
 להמשיך מהם המוחין לזו"ן

אני: המשכת מוחין לכח"ב דלאה ורחל לצורך זיווגם.

יכוין בשם קדוש שביחוד זה מוצאו מתיבת
תמים בחילוף א"ת ב"ש אימי, וניקודו כניקוד
ר"ת האל המאזרני חיל ויתן.

יכוין בשם **אימ"י** הנז' שמספרו **ס"א** גימ' **אני**,
 שהוא כינוי ללאה ולרחל,
 כי **אני** גימ' הו"ה דב"ן
 ותשע אותיותיו שהוא בנוק'.

יכוין **אימ"י** גימ' **אני** כינוי ללאה ורחל
 והוא גימ'
 שם ב"ן **יוד הה וו הה**
 וט' אותיותיו **יוד הה וו הה**

וזהו שכתוב **"ראו עתה כי אני אני הוא"**.

(א) סגולה להעלות נשמתו למעלה בלילה

מי שרוצה להעלות נשמתו בלילה בסוד פקדון צריך שיהיה בו א' מחמשה דברים אלו:
 (משערה"ק דף ט' ע"ד - דפו"י י"ב ע"א)

- א. שיכוין באותו יום בתפלתו כונה שלימה באופן שגרם בעת נפילת אפים דשחרית זווג עליון.
- ב. שיתן באותו יום צדקה כתקנה שלא ידע למי נותנה, וגם המקבל לא ידע ממני נטלה וליתן צדקה לאדם ראוי והגון.
- ג. שיהיה באותו יום כל היום בתפילין בלי היסח הדעת ולכוין בהם הכונה קצרה כמ"ש במקומו.
- ד. להחזיר בני אדם בתשובה, או שימנע לאיזה אדם שמבקש לעשות עבירה ולהחזירו בתשובה מעוון ההוא.
- ה. לזכור בעת שישן כל החטאים שעשה באותו יום ואפי' דקדוק קטן וישוב בתשובה ויתודה עליהם. (ובפע"ח שם כתב אין צריך בפרטות, אמנם צריך שיטרח ויזכור כל מה שיוכל מהחטאים שעשה ביום ההוא).

כאשר מזדווג ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג חדשים או לזרז א"א או לזרז ז"ן ג"כ או אוחס החו"ג אינם עומדים בסדר הנו' שעולים למעלה אמנם הם יורדים במרוצה למטה במקומם רק שאלו החו"ג הא' הם המיד מקבלים הארה מן החדשות הבאות אח"כ תמיד כנודע בזווג דאריך ודא"א דלא פסיק לעלמין ופירט מה שהוא לריך לחיות העולמות כנודע ותמיד נמשכים חו"ג חדשות ג) ד) ואז החו"ג הראשונים אשר הם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשות דרך מסך היסוד קס"א) בסיחוס גמור והחו"ג אשר הם למטה הם מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור קס"ב) וסיבה זו קס"ג) היא מה שגורם אל התחלקות קס"ד) ד' פרטופים והיות שינוי והבדל בין התחנות אל העליונות, וגמלא עשה כי א"א מלבישים את אריך מן הגרון שבו עד היום היסוד דעתיק שבתוכו שהוא עד היום שליט העליון של הת' דאריך והוא עד החזה שלו ואבא מלביש הימין ואימא מלבישת השמאל: (ה) **ואח"כ** באים יסו"ת וכו' ומלבישים גם את אריך מן החזה

הנו' עד הציבור של אריך שהוא יותר למטה מעט מן חלי הת"ה שלו יס"ס בימין ותבונה בשמאל ואלו הד' פרטופי"ם הם המלבישים את אריך מן הגרון ועד הציבור כנו' ו) מכל לדדיו וסביבותיו שמאל וימין אחר ופנים, וכבר נודע מה שביארנו בענין לאה ורחל בהיותם עומדות באחורי ז"א שאז העקביים של הגלי לאה נכנסים בתוך ראש רחל העומדת תחתיה וכן ג"כ בכאן ו) שהעקביים של רגלי בינה העליונה נכנסות תוך ראש התבונה העומדת תחתיה משא"כ באבא עם יס"ס העומדת תחתיו וטעם הדבר הוא לפי שהגבו' ילאו תחילה מן היסוד ונתגלו ואח"כ ילאו החסדים ואז היה הגילוי בשיה לכל הגבורו' ולכן נתקשרו הגבורות בקשר חמין עליונות עם התחנות ולכן אעפ"י שאח"כ נתחלקו לב' פרטופים נשאר ביניהם קשר חמין ע"י העקביים הנו' אשר על ידם מתקשרת הבינה עם התבונה:

(ח) **וזהו** מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך והוא בחי' מקום ההפסק וההבדל והחיתוך שיש בין רגלי הבינה אל

איפה שלימה

הדבר הזה רק בחו"ג הראשונים וכו' עכ"ל והא דהולך השמ"ס ז"ל להביא גירסת שער הקדמות ולא ינחא ליה גירסת שבכאן לפי שכתב רז"ל בפרקין וז"ל למה נקראת הבינה אשה חיל עטרת בעלה, והטעם הוא כי היא נעשית מבחי' גבורות אשר הם מגולות כולם בגילוי יותר מן החסדים כנ"ל, אבל אבא שהוא מן החסדים שאינם כ"כ בגלוי אמרו עליו בזוהר ועד' אבא עמיר וגניו יתיר עכ"ל משמע דהרב בפרקין חיירי ע"פ שמועה שניה ולא בגירסת ע"ה ואולי"ה שבכאן דחיירי בשמועה ראשונה לפיכך הביא השמ"ס גירסת שער ההקדמות דחיירי כפי שמועה שניה וכבר ביארתי למעלה שאינם שתי שמועות רק שמועה שנית ביאור לשמועה הראשונה שאמר לו האר"י ז"ל בתחי' ולא כמ"ס מוהרנ"ש אות קס"ב והשפת אמת אוה' ב' שבכאן מדבר כפי שמועה הראשונה וק"ל:

(ב) **א"א** בנות' ומוריד חו"ג וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל לריך לומר עתיק ומוק' כדמשמע מדבריו אח"כ וכמבואר במבואר שער א"א ש"ג ח"ב פ"ב עכ"ל:

(ג) **ואז** חו"ג הראשונים שהם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס וכו' עיין יס"ס אוה' ב' שהקשה ממ"ש הרב בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים א"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק כמו צעת שנאללו זו"ן ונעשו אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד וכו' ונעשין האורות כולם בגילוי וא"כ אריך כתב רז"ל בכאן שכשווג לזרז זו"ן יס הפרש בין החו"ג בין סיחוס לגלוי וכו' עכ"ל בקינור יעו"ש שהניח בקושיא, והנלע"ד שמ"ס הרב ז"ל לזרז זו"ן ר"ל לתת חיות לזו"ן או לזרז מוחין דיניקה שאין לריך עליית מ"ן ואז אין ריבוי אור כדי שיבקע יסוד דעתיק לפי שלזרז חיות או לזרז מוחין דיניקה נעשה זיווג א"א מאליו בלתי העלאת מ"ן כידוע, וכן מדוייק מדברי רז"ל שכתב שזווגיהו לא פסיק ובפרט לזרז חיות העולמות משמע שאינו מדבר בזווג שהוא לתת מוחין גדלות לזו"ן, אבל מ"ש רז"ל בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים א"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק וכו' במוחין גדלות חיירי שבכל מקום שכתב הרב לתת מוחין סתם הוא על מוחין גדלות כידוע, ומה שכתבתי שצ"ה מוחין דיניקה לזו"ן אינם נכללין א"א ביחד ואינו נבקע יסוד דעתיק זה מפורש בהדיא בעו"ת דף והביאו הרש"ס בס' נה"ש דף ל"ה ע"ד אות מ"ו וז"ל אבל זיווג התחנות דיסו"ת לבדם למטה אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאלי' ומוחין דיניקה לאבא וכו' עכ"ל יעו"ש, משמע שלזרז מוחין דיניקה אין מהחברין אבא ויש"ס להיות פרטוף אחד ואימא ותבונה להיות פרטוף אחד ולפי מ"ש שאלו חו"ג החדשים הנו' בפרקין הם לזרז חיות העולמות או לזרז מוחין דיניקה שבדאי' הארתם מועפת הרבה ואין בהם כח לדחות השני חסדים וחלי הראשונים אשר הם בתוך יסוד דעתיק וכיון שכ"כ הארתם מועפת יכולין לעבור דרך יסוד דעתיק החו"ג החדשים ג"כ דרך שם וללאת לחוץ ויש מקום ביסוד דעתיק להכיל החסדים או הגבורות החדשים עם השני החסדים וחלי אשר הם תוך היסוד, וזוה יתישב מ"ש מוהרנ"ש באות קס"ד יעו"ש וכן סידר הרש"ס בסידורו בחיבת שמע לזווג יסו"ת לבד ולא יש בקיעה וכ"כ בנה"ש דף כ"ה ע"ב בסופו, אבל בחיבת אחד כתב לזווג א"א ויסו"ת ונבקע יסוד דעתיק ונעשים אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד ומזדווגים הרי כי אין בקיעה ליסוד דעתיק אלא דוקא כשמזדווגים להמשך מוחין גדלות אבל לזרז מוחין דיניקה אין נעשין פרטוף אחד ועיין ע"ה שער כ"ג פ"ו וצ"ה"ש בהקדמת קינור הברכה דף ע"ז ע"ה דפוס ירושת' ומשם בחרה דמוחין דיניקה אע"פ שנמשכין מעתיק אין בקיעה דיסוד דעתיק כדי שיהיו א"א ויסו"ת נכללין ביחד ודו"ק:

(ד) **יש** ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה וכו'. מ"ש חו"ג הראשונים שהם למעלה ר"ל שנים חסדים וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה בתוך יסוד דעתיק ושני גבורות וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה מלד שמאל דא"א, ולא כמ"ס הרמ"ז אות קס"ה כמו שהשיב על דבריו הרב שפת אמת אות ב' יעו"ש, ומ"ש הרב ז"ל שמקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס גמור ר"ל שהגבורות העליונות מן חו"ג החדשים דרך מסך וסיחוס גמור אבל חסדים ראשונים העליונים אשר הם תוך יסוד דעתיק מקבלים הארה מן חו"ג החדשים דרך סיחוס לבד בלתי מסך ר"ל לפי שעדיין לא נתגלית הארתן של חו"ג החדשים שהארתן סתומה בתוך יסוד דעתיק לא כן בחו"ג הראשונים התחנות אשר הם מחזה ולמעלה שמקבלים הארה חו"ג החדשים אחר לאתם מן יסוד דעתיק בגילוי שנגדלת ונכפלת הארתם כידוע בענין החסדים של ז"א המגולים אשר הארתם יותר גדולה מן החסדים הסהומים למעלה כמבואר בשער כ"ה דרוש ג', א"כ מ"ש דרך סיחוס חוזר גם על החסדים ולא כמ"ס היפ"ש אות ב' מ"ש הרב דרך סיחוס חוזר על הגבורות לבד ועפ"י נתהרלה קושיה הרמ"ז ג"כ שבאות קס"ה ומ"ש השפת אמת שם על קושיה הרמ"ז שרז"ל מדבר כאן על שמועה הראשונה כבר הוכחנו לעיל באות א' דלא כדבריו יעו"ש, אחר כתבי זאת ראיתי בס' אהבת ה' להיוס"ד ז"ל שהאריך בזה הענין שכתבתי יעו"ש בהרכבה מדף כ"ג ע"ה עד דף כ"ד ע"ה בסופו ושכח לאל שזכיתי לרעת קדוש:

(ה) **ואח"כ** באים יסו"ת וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל ומ"ש לעיל פ' ע"ו משער א"א כי יסו"ת הם כללות אימא שהיא בינה דאלי' המלבישת לגבורה דא"א, עי"ש מה שכתבנו עכ"ל:

(ו) **מבר** לדדיו וסביבותיו שמאל וימין וכו' בע"ה נ"ב הגהות השמ"ס וז"ל עיין בסוף פ"ג ששם נראה שכל בחי' פרטופי א"א פנים ואחור כחונים בפני הא"א זה בימינו וזה בשמאלו, וז"ל אופן זוגם ואופן הכנסת המוחין בז"א מלוכשים צנה"י שלהם, ובמה שכתב כאן יובן הכל וק"ל עכ"ל ועיין מ"ש השמ"ס בהנה לקמן בשער זה פ"ג ובמה שנכתוב שם בע"ה:

(ז) **שהעקביים** של רגלי בינה העליונה וכו' עיין שפת אמת צריש פירקין מ"ש לתרץ על מה שהקשה הר"מ משער אח"פ פ"ג ועיין ש"ש שכתב לתרץ כי מ"ש כאן שעקביים של בינה נכנסים בראש התבונה הוא בזמן שהבינה ותבונה אינם נכללים בפרטוף אחד אבל מ"ש רז"ל במ"א שהתבונה מלבישת את הבינה מחזה ולמעלה הוא בזמן שבקע יסוד דעתיק ונעשין אימא ותבונה פרטוף אחד כגון בעיבור ראשון של ז"א שעולה התבונה ומלבישת את הבינה מחזה ולמעלה:

(ח) **וזהו** מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך וכו' עירובין דף י"ח ע"ה ברכות דף ס"ה ע"ה וכ"כ בשער ההקדמות דכ"ז ע"ב: אבא

בפי"ח שער טו"ז פ"ג כתב דכשנכרה ארבי"ר וחטא גרם לכפיל מחלצ' הספירות והנשמות ועולמות ודחשך ומשם ובלאכ בכל יום מחזכרים מחלקים המגיעים לאותו יום הספירות והנשמות וכמלאכים יטרי"ש ולא הזכיר מחיקון בעולמות ח"כ מכו בחינת נשמות ועולמות כנז' כאן ?

תשובה כתוב בסב"ק "עולת תמיד" (ד"ו ע"א) וז"ל בעניין חילוף

ופניו שביארנו במ"א דע כי יש שני מיני חילוף ופנימיות א"י הוא כי החילוף הם בעולמות והפנימיות הם הנשמות, והשני כי בחילוף עלמו יש ג' כלים והב' כלים התחתונים עם המוחין שבהם נקראים חילוף שהם אלהים ונקראים אחריו והפנימיות הוא כלי הראשון עם מוחין גדלות שבו ונקרא פנים, וכן בפנימיות שהם הנשמות הוא כך, כי החילוף הם עיצור ויניקה והפניי הם מוחין גדלות ע"כ וצ"ע שער פו"ח פ"א כי וז"ל הקדמה אחת נכונה ואמיתית שיש לנו בעניין י"ם כי יש בהם שתי בחינות א"י בחינת בעולמות עלמן ונקראים חילוף הספירות, ב' בחינת הנשמות עלמן ונקראים פנימיות הספירות ע"כ ועי"ש בדרום ב' :

נמצא לפי"ז מ"ש הרש"ש ז"ל יפנה לכמשוף פנימי ומקוף דנשמות ר"ל חב"ד דנכ"י דעשיב שנקראים נשמות ומ"ש צנטיי פנימי ומקוף דעולמות ר"ל חילוף נכ"י דעשיב שנקראים עולמות, אבל הלך השוכ ששמיכה בחילוף בגמור דעשיב שהנכ"י הם חילוף ונתקן ע"י המנשה דיפנה ויטול וברכותיכם זכיע"א .

כד) שאלה כתוב בסידור הרש"ש זע"א בכקדמת יפנה (ד"ז ע"א) וז"ל יכוין להפריד הקל"י מנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב ויכוין לצרר מצירורי כלים ואורות דרפ"ח דנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב דאל"י ודעשיב התחתונה דכלים חילוניים דמלכים הנחונים בעשיב וכו' ע"כ וז"ל מה היא הצטיינה כמלוכשת בעשיב והיא מכלים חילוניים דאל"י א"ס הוא מדבר על צירורים שנתקנו ציוס א"י אח"י וציוס ב' פנים וצליל שלישי ירדו לצ"ע לסוי"ע בצירור חדש ועולים בחלקי החפילות ועי"ז קאמר הנחונים בעשיב זה ח"א כי בחינה דיוס א"י שירדו צליל ג' כבר נתקנו ציוס א"י

מהרגלים למה לא יתחייב ליפנה דגליו ג"כ וראיתי להרב יפה שעה על שהבין אות ג' שהרגיש כזה הירץ וז"ל ואין אנו רוחצין הרגלים כי אין בנו כח לדחותם מעל הרגלים כי כל נה"י הוא לבד מגופא ושם תיקף אחיותם לבד הבהנים בזכות העבודה והסקד"ש כתיב כחו ורחצו אהרן ובניו סמנו את ידיהם ואת רגליהם וכו' הבין דחיצת ערב שבת פניו ידיו ורגליו כי זכות השבת יכולה היא שתגן עכ"ד וכ"כ הגאון הרי"ח בסה"ק, בן איש חי פרשת תולדות אות א' והביא מ"ש היפ"ש יע"ש והיע"א :

כב) שאלה עוד יש לדקדק בשנוי כמלא ממטבט כצרכה לק"ש כי בק"ש מוחין דיניקה הם שמות אלהים או אהיב כמ"ש צסידור, משא"כ בצרכה מוחין דיניקה הם עסמ"צ קס"א קמ"ג קנ"א, מה נשתנה ? ועוד שמוחין דיניקה לעולם שם אלהים ולא כויות ומה נשתנה בצרכה להיות עסמ"צ ?

תשובה לעולם הכלל הוא שבין מוחין דיניקה דק"ש וכן בצרכה הם אלהים ומ"ש בצרכה עסמ"צ וכו' זה כולו רמז למספר צרוך עם ד' אותיות ועלו עסמ"צ שהם ל"ג, וגם בישראל דק"ש לפעמים שדי לפעמים אלהים כפי הענין מהכ"ג שד"כ יל"ו : **א"ה** לענין מעשה הכוונה בו"ע סודו דיבויין כדרך המסודר בסידור כי אודי יש לחלק ואכמ"ל והיע"א :

כג) שאלה כתב מורינו הרש"ש זע"א "בטבר שלום" [דט"ז ע"ב] וז"ל ע"י יפנה ויטול וברכותיכם יכוין צפרטות לתקן כלים פנימים ומקופים צין דפנימיות צין בחילוף דחילוף נכ"י דעשיב ולכפריד מהם הקל"י וזה ע"י שיכוין לכמשוף להם מוחין פנימים ומקופים עם נרנסיי דנפש דעולמות ודנשמות לכלים פנימים ומקופים דפ"ח דנכ"י דעשיב ויפנה לתקן הפנימיות ויטול לתקן בחילוף וצברכת נט"י יכוין לתקן אר"מ דחילוניות ובאשר ילך יכוין לתקן אר"מ דפנימיות ע"כ :

צ"ל מה היא בחינת עולמות ונשמות כנז' כאן כיון שנו"ע שחיקון הנשמות הוא ע"י דיבור ולא ע"י מטעם ועוד שצברכת השמ"ש

עמה נסוד הכ"ך שהוא היסוד עם נגרון שהוא מלטה הנקרא
*מ"ק דע כי סיד אהפ"ה
נגרון כמדע מארז"ו
וכס בנינה וכס גימטריא
אנ"פ גי"ק כח"ך והס נחכמה
אחות ח"ך מ"ס גי"ק גימ'
נג"ף ואלו הם שמות קדושים:
עמה נסוד הכ"ך שהוא היסוד עם נגרון שהוא מלטה הנקרא
כמאז זוג פליין והנה נודע אופיום אחפ"ה שסס נגרון
וגי"ק הם בתך. ופענין שהחכמה הוא כגרא לחסדים
וכבינה הוא עמרה דגבורה ואופיות גי"ק הם ל"ח שבח"ך
שהוא חכמה ואופיות אחפ"ה הם כי"ג שבגרון שהוא כבינה.
ובזה תבין מ"ס בחררה האזע רל"כ אשא ומיא אחסוקן ויאן
בליזא פי' שבחוך הפה הג"ל ית תו"ג שהס מיא ויאש זה
בלד זה לק אחפ"ה נגרון א דמריד מלכין דמריד ונחית
ט' כי אלו באופיות הם נתי' ה"ג אף אופיות גי"ק שהס
החסדים פליהם נאמר הנחמדים וגו' ומחוקים וגו' וגם עליהם
נאמר ויהי מעשה הלדקה שלטם כמדע שאלדקה שטמן לדיק
לדק הם החסדים הנקרא שלטם ולדקה ואלו לדק שהוא רימן
נגזר בזוכר שהס נתי' נגורות מתחזקים פי' החסדים שהס
כ' ואלו מלדק נעשה לדקה וזה כונה מטם לדקה והנה נגרון
הוא נקודת לין שבבינה ושס הם ה"ג אחפ"ה. ושס זה
שארנו לא יתלוקו אלו בשמושם שחמתי ממורי אלה"ה כי
החפ"ה מספספין לים כל א' מכן וראשיהן למעלה בשוחן
ואיפן מסתיימין בפס ושס הכ"ך כח כסיום דחכמה ונרון כח
כסיום דבינה שהוא נקודת לין שבה והלשון הוא יסוד של
הכ"ך הממשך ה"ח גי"ק וה"ג אחפ"ה ואלו הוא שס נסוד
מ"ד סודין מח"ך אל נגרון ובסוד מ"ג השולק מן נגרון
אל הכך והוא סוד הרזק כיולת מח"ך ונרון כג"ל נתי'. ח"ס
וסלן מחכאן דא לרא בלישן ממלל רבדנן ט' כי הוא הלשון
המיונס (ט) לכן סלס מחכאן ליה כי הוא הפיך וממנו
תולדות חיים. (א) והנה הפ"פ שאופיות גי"ק או אופיות
אחפ"ה אינם אלא ד' (י) פכ"ז הם כ' ולא קבלתי טעמו. והנה
ז"ס שאז"ל כל דבור ודבור שילא מפי הקב"ה נגרא ממט מלאך
אחד והפנין כי המלאכים נבראים פי' זוג רוחני הפליין היה
ולכן חיים וקיימים למד אף נתי אדם בל"ס פי' זוג סחטון
גופני שהוא מבחי' היסוד עם המלטה לק הם חיים. ובמ"א
הספה היא זילאת מהעדות ממע דברישא. אמנס זוג סחטון
אין הספה היא נמשכה מהעדות עממן אלא מבחי' הה"ח
המשששין בגוף מהמד עד סוד ושחור כלל זה בידך והנה
נודע שאין לך ספה יורדת מלמעלה מ"ד שאין ספיים סלקין
כפרה מ"ג. ופענין שהלא נודע שבחיות העולם סיה פי' שס
מ"ב כנרמז מבראשית עד ב' דבית וכו' הספה דדסררא אמנס
ספס

דגרות וביאורים (ח) שבר פי' פי' שבר כ"ס פי' אלים פי': (ג) לפיל פי': (ג) ננס אראש ילכא ריש כחן היסוד לרון דליך שחרן קובישו נכס שסגן
ענין זוג כשקין וכו' ה'אש' והסר סחטון ואלו נפולו כסוד ככל סודן וכן כסג נפולו אחר נגרון כל הקדמות כסוד כשקין כסג
סכ"פ והס"ם יסלס סחטון. שכן שסון: (ד) רלל כל זמן: (ה) עין סו"ס ופ"ל פי': (ו) סירש ונודע דהיסוד הוא סו"ס ופ"ל סו"ס סכ"פ סס
הוא פ"כ שהוא היסוד. כ"ס: (ז) שס ופ"ל פי': (ח) ור"ל סכ"פ שסן כסג כסג סחטון סס בינה אינו עם בינה דא"ל אכר ירדס נגרון אלא
עם סולמות דפי' דא"ל אכר הוא נגרון ונקודת ג"ל נכס בינה פל עם כבינה אכר עם. שכן שסון: (ט) ננס סירש דברי רבינו לסירוף ל' ששטות אלו סס כך
וכוא כי כספוס חי ננס כי סחטון הוא ח"ך יסוד דמכנס פי' דא"ל עם סולמות שנו סכוא סולמות דפ"ס כסופרות נגרון שהוא בינה דכלל' אמנס כבינה סכללי
אכר ה"ח נגרון לא כ"כ ר"ל כוא סחטון. וכספוס שכי פוס נאונן אכר וכו' כי סכספוס ככלל'ס הוא סכך וכבינה הוא נגרון וכלל'ן כסכפ"פ חייסס הוא
דיפס שני סרני וחינו סחטון סירש כסוללס סכוא סו"ס נכלל'ס עם בינה סכללי' סננרון פי' כלל'ן סה נכלל' סחולקס. ונכס סכסג סננרון הוא נקודת לין
כבינה כי סו"ס סחטון לים כ"ל פי'ס וראשיסס למעלה נשומין וסו"ס סכספ"ין נכס. ושס כח"ך כ"ס כססוס דהכ"ה נגרון ל"ס כססוס דבינה סכוא נקודת לין
סכס וכלל'ן הוא יסוד של כח"ך לא יתלקו. והוא וכלל'ס סכך הוא מכנס אלא שהוא היסוד של סכסס וסודות הבל"ס עם סולמות סכו סננרון כפי' כספוס ח'
יסוד זה פלשו סכוא סכ"ך סודות עם סקודס אף דבינה סכללי' סננרון. ופיין נסאר כ"ס דף ס"ס נפולוס ונרמז לנגע כ"ס"ס כ"סס. שכן שסון: (י) אחות:

וצירא. והנה ז' סו' הגדולה שבת"ם דא"ל נחלקה לבי ונפשה
ג' ג' כי ג' חלקים אראשינים שבו שהוא עד סכורא סס לא"ל
וג"פ סחטון דפי' סס כחר דא"ל וכנה אלו ג"פ הנשארין
לא"ל נחלקים בלופן זה כי ח"ה ספליין סנחלקו סס ג'
מלקס ח"ה סו' כסכרת הוא שאפ"פ שיחלק כסכרת סימלא
כל נתי' סו' נח"ו ו' ספליין כי כן הוא ככל ספולמות ספליזינים
שאפ"פ סמחלקים נאחר כח סכל בלחית חלק כג"ל נמלא כי
ג' חלקים אלו אראשונים נעשין בטרם ו' ח' וכסחמלאנה כזה
וא"ל סס ג' אופיות שהס עממן כג' חלקים שבח"י פליין של
פי' בלופן שהוא וא"ל וא"ש אלא ג' חלקים ונהה כחלק ספליין
סכוא ו' ראשונה ממנו נעשה גופא דאכא ומי' אחרונה גופא
דאכא ומלוח ח' שבחמלע הוא' נעש' ב' יסודות דא"ל ולכן
כססו ססודות בחמלע הוא' כי סס סמיחדים אס סמיהן
ועי' סודונים. אמנס אח"כ (ח) שחמתי ממורי אלה"ה בלופן
אחר וכו' כי אלו כג' חלקים ש"ס בח"י ספליין דפי' דא"ל
כב' חלקים אראשונים סהס נעשה לא"ל ב' דפוס והחלק כג'
ממנו נעשים כל ב' גופים דא"ל. וכדי ספריין ענין זה היסוד
אך מחלק כג' מספיק לב' גופים דא"ל נקדים לך הקדמה
(ב) ח' דע כי י' ב' מיני זוגים סה' נקרא נשיקין (ג) וכב'
הוא זוג פמש ועדע סקודס זוג סחטון גופני לריך שיקדים
אליו זוג ספליין רוחני שהס הנשיקין כסוד וישק יפקד לרחל
ומבשרינו נחזה חלטה ססחלה מקדים כשיקע ואח"כ סחטון.
ואמנס גם הנשיקין סס כסוד זוג ולכן מלינו בגמרא אקרא
זוג בלשון דבור שהוא כפה כמ"ס כס"ס כס"ס כס"ס כס"ס כס"ס
מדברס עם ח' אמרו לה מה סיבו של זה יש מ"ד בגמרא
ספירס מיא מדברס ננעלה פי'ס גם ספסוק קורא סחטון בל'
אכילס כמ"ס כן דרך אשה מנחפס אכלס ומחמה פי'ס וגו' וכן
זה. גם כזה סכין מ"ס פי' לאלתר עון (ד) סכרוב בתך
פי' פי' כשאדם מודווג עם אשטו אז כסכרת מתחלה סרוק
ומסכחה כסוך פי'ס והוא קודס אל סחטון והוא פי' לו ואמנס
לסוס זה סחטון פליין ורוחני מאד לק כסחלה מקדים זוג
נשיקין לזוג סחטון. ופענין כי סחלה מספורים ג"ל כארס
לסודווג שהס בחי' ג' סודין דברישא ושלל'ן ספספ סכוא
מזוג כספספ פי' ואחר סכטוקבא סעלזיה סכוא בינה סבראש
נעלה ספספ מסיד זוג אז מורידה למטה ביסוד וסחרת
לללס אל הנוקבא. נמלא שבחמלה סודווג האדם ממי' וכי
לא"ל ספספ של ממוחן שלו ואח"כ יורדס עד היסוד ו'
ואז טסגה לאשטו ביסיד שלס. ופיין זוג זה ספליין דנשיקין
הוא בלופן זה. דע כי כנה נודע סכל ספירס כלולה מי' (ס)
וכנה חכמה דא"ל הוא סוד מוחא סמימאס דיליה ויש כה
י"ס ומספספו כולס כרישא לחודים והיסוד שלס הוא סכך חכמה
ח"ס ח"ך מ"ס (ו) וכסלכות שבה הוא נגרון (ז) ואמנס
נגרון זה נקרא בינה כסכך שאר סגוף כמדע סחמלה סגוף
הוא מחסד ולמטה וא"כ סוס אראש שהוא נגרון נקרא בינה
הוא סמלטה והנוקבא של חכמה סכוא מ"ס ומודווג סחכמה
[21571112]

דגרות וביאורים (ח) שבר פי' פי' שבר כ"ס פי' אלים פי': (ג) לפיל פי': (ג) ננס אראש ילכא ריש כחן היסוד לרון דליך שחרן קובישו נכס שסגן
ענין זוג כשקין וכו' ה'אש' והסר סחטון ואלו נפולו כסוד ככל סודן וכן כסג נפולו אחר נגרון כל הקדמות כסוד כשקין כסג
סכ"פ והס"ם יסלס סחטון. שכן שסון: (ד) רלל כל זמן: (ה) עין סו"ס ופ"ל פי': (ו) סירש ונודע דהיסוד הוא סו"ס ופ"ל סו"ס סכ"פ סס
הוא פ"כ שהוא היסוד. כ"ס: (ז) שס ופ"ל פי': (ח) ור"ל סכ"פ שסן כסג כסג סחטון סס בינה אינו עם בינה דא"ל אכר ירדס נגרון אלא
עם סולמות דפי' דא"ל אכר הוא נגרון ונקודת ג"ל נכס בינה פל עם כבינה אכר עם. שכן שסון: (ט) ננס סירש דברי רבינו לסירוף ל' ששטות אלו סס כך
וכוא כי כספוס חי ננס כי סחטון הוא ח"ך יסוד דמכנס פי' דא"ל עם סולמות שנו סכוא סולמות דפ"ס כסופרות נגרון שהוא בינה דכלל' אמנס כבינה סכללי
אכר ה"ח נגרון לא כ"כ ר"ל כוא סחטון. וכספוס שכי פוס נאונן אכר וכו' כי סכספוס ככלל'ס הוא סכך וכבינה הוא נגרון וכלל'ן כסכפ"פ חייסס הוא
דיפס שני סרני וחינו סחטון סירש כסוללס סכוא סו"ס נכלל'ס עם בינה סכללי' סננרון פי' כלל'ן סחולקס. ונכס סכסג סננרון הוא נקודת לין
כבינה כי סו"ס סחטון לים כ"ל פי'ס וראשיסס למעלה נשומין וסו"ס סכספ"ין נכס. ושס כח"ך כ"ס כססוס דהכ"ה נגרון ל"ס כססוס דבינה סכוא נקודת לין
סכס וכלל'ן הוא יסוד של כח"ך לא יתלקו. והוא וכלל'ס סכך הוא מכנס אלא שהוא היסוד של סכסס וסודות הבל"ס עם סולמות סכו סננרון כפי' כספוס ח'
יסוד זה פלשו סכוא סכ"ך סודות עם סקודס אף דבינה סכללי' סננרון. ופיין נסאר כ"ס דף ס"ס נפולוס ונרמז לנגע כ"ס"ס כ"סס. שכן שסון: (י) אחות:

יפה שעה
כסקגל יפ"ס: (א) וכנה אכ"פ שאחזית גי"ק או אופיות אכס"ס אינם
אלא ל' אופיות עכ"ל כס כ' ולא קבלתי ספספ ופי' אכסר כי נויכ
כלל'ס בלוח ח' יען כה תרי פלגי גופא וכן שריסס הם חד נוסף שלס
כמדע סס וכנה נהבאר כי זוג סחטון דיסוד ליט נמנך ממנו סכוא
אלס סכסחה אחר סנחפספו גופא כו' כספר זה ככס סכמיס כסג

פנימיות ונקודת הכתר הנתקן בתפילין צחי חילוניות קינח מתחברים חילוניות עם פנימיות ל"ל ה'אלה שאל אותה ר' אברהם עדס :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס בזמן שאנו מעלים הכתר דנחי מעשה גם מעלים כתר דנחי דבור מה שחזרי בחינת דבור חוזר ומתחבר עם ט"ס שלו **חבל חכמי הישיבה חירלו יש פעמים הדבור מתקן מעשה כמו תפלת יולר ש"י חמירת היולר נתקן פנימיות דחילוניות דבריאה וכו' נמלא ע"י עמידה חוזר כתר דנחי תפילין ומתחבר עם ט"ס שלו כך הסכימו כמה חכמים, וא"ש ה"ב :**

ננ) ש' כתוב בסדור הרש"ש זכונת תפילין יכוין להעלות נקודת הכתר דח"צ דינה דרחל מהבריאה ולקשרה בזרוע שמאלי דז"א דאלילות נמלא לריך לעלות שני נקודות כתר מן הבריאה, של חכמה דינה ושל דינה דינה, והרצ זשה"כ כתב נקודת הכתר מה שורדת זלילה עתה מעלים אותה זמקשרים אותה בזרוע שמאלי דז"א מוצן מדבריו נקודה אחת ירדה ועלתה ולא שתי נקודות אם כן סדור נגד שה"כ ל"ל :

ת' ביאר שה"כ מה שכתב נקודת הכתר יורדת ועולה בצוקר בסוד תפילין, הוא כונתו על נקודת הכתר דפרי לחש וחזרה וזה ביאר אותה הרש"ש יטן נקודת הכתר שהיתה בזרועו זעמידה חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ס זלחש, וגם בחזרה נקודת הכתר חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ס של חזרה, מאיפה זא הכתר בחזרה אלה מוכרח לומר שיש צי צחי כתר ח"צ :

נד) ש' כתוב בסדור קודם התפלה בקרבנות ומירות ויולר יכוין לזווג כחצ"ד דע"י ודא"א ודו"ן דעשיה דאלילות המלוזשים זפרלוק שכנגדס זצ"ע ולהמשיך מהם נרנחי דנחי וכו', להעלותם מהיכל להיכל עד היורה, ואלו מה שעולים ז"ע דאלילות שירדו לזרר עולים מעולם לעולם עד האלילות, ה'אלה היא זה הצ"ע דאלילות היורדים לזרר ועולים עם הברורים לאלילות, על איזה בחינת צ"ע מדבר ל"ל :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס הברורים הנתקנים זשני ימים אחי ופנים זלול שלישי יורדים לז"ע לזרר ועולים עם הברורים החדשים לחי הברורים החדשים שוכים זנוקי והברורים של שלשום מזדווגים זנפ"א להוליד זבליל ד' עולים מדרגות א"א ואלו נקראים צ"ע דאלילות, וכפי סדרת ר' שאל דוויך הי"ו היום הברורים שנבררו מחדש ועלו עם צ"ע דאלילות עדיין לא נגמר תקונם לאלו הברורים מציאים להם מקיפים של עלינו לשבח ואחר התפלה חוזרים ויורדים לז"ע התחתונים ואלו נקראים צ"ע דאלילות ויום שני עולים צ"ע דאלילות עם זירורים החדשים לאלילות ואז צ"ע דאלילות נשלב תקונם ונעשו צחי אלילות, והברורים החדשים נקראים צ"ע ויורדים עוד לז"ע התחתונים ומזררים, וכן עז"ה כלם, נמלא מה שירדים צ"ע דאלילות לזרר הם צחי זירורים של יום אחרון שעדיין לא נגמר זרורם ותקונם הם יורדים, רשד"ה, ה' יע"א :

נה) ש' כתוב בסדור זכונת מטביע הברכה זנולת השם יכוין להמשיך ולהוליא ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא וחזונה ללם דמוחין דעסמ"צ וללם דמוחין דקס"א קמ"ג קנ"א וכו' לחח"ן זג"ה דת"י דר"ק

דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א. נמלא ממשויכוס לז"א מספר עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א. וכתב הרב צע"ח ד' אותיות פשוט צט"ס דכתר ומלא צט"ס דחכמה, ומלא דמלא צט"ס דצינה והמספר צמלכות דכל אחד כלומר מספר הפשוט צמלכות דכתר ומספר המלא צמלכות דחכמה, וכן מלכות דצינה, נמלא כשאנו ממשויכוס לז"א לריך להמשיך לו אותיות עסמ"צ וכשאנו ממשויכוס למלכות ממשויכוס מספר כולד עתה אנו ממשויכוס מספר עסמ"צ לז"א, ועוד כתוב להמשיך מ"צ דע"צ ומילויין לפניס דט"ס דכח"צ דחצ"ן דחג"ת וכו' דז"א נמלא המשפנו מ"צ דאותיות לפניס דט"ס דז"א, ומספר דמ"צ אימתו המשכנו לנוקבא דז"א, ל"ל, ה' יע"א :

ת' מה שכתב עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א וג' מ"צ ומילויין, הוא כונתו לעשות מספר צרוך, צרוך עם ד' אותיות יעלו רל"ב, ג' מ"צ ומלויין יעלו מספר צרוך, אבל האמת כשהמשכנו עסמ"צ, אותיות ומספר המשכנו, הוא לוקה אותיות והמספר נותן לנוקבא, וגם ג' מ"צ ומלויין נמשכים אותיות ומספר הוא לוקה אותיות והמספר למלכות, מר' שד"ה :

נו) ש' כתוב צסדור צכונת מטביע הצרכה צמלת השס, יכוין להמשיך ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונה ללס דמוחין דעסמ"צ וכו' ע"י חצ"ד דחג"ת דז"א ודח"כ יכוין להמשיך לחח"ן צג"ה דת"י דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א, נמלא בהמשכה לו"ק דחצ"ד דחג"ת, ה'אלה היא לו"ק דחצ"ד דחג"ת המשכנו מוחין, ולהצ"ד דחצ"ד דחג"ת אימתו המשכנו מוחין ל"ל, ה' יע"א :

ת' פרי חצ"ד דחג"ת הוא ו"ק בזמן שצאים מוחין לפרי חצ"ד נכנסין בכל פרי שהוא ו"ק אחר התחלקות הפרקין נעשה פרי שלים ונכנסין המוחין ונעשים חצ"ד חג"ת נכ"י, נמלא כשצאים המוחין לו"ק צאים ג"כ לחצ"ד ונעשו פרלוק שלים, זה התירון מר' שאול דוו"ך הי"ו :

נז) ש' כתב הרב צסדור צכונת ק"ש צמלת ה' אלהינו ה', צהשס הראשון יכוין להמשיך מיו"ד דע"צ דחח"ן דמח"ס דא"א ע"צ לחח"ן דא"א וישסו"ת וכו', צאלקינו מהי ראשונה דצג"ה דא"א קס"א לצג"ה דא"א וישסו"ת וכן השס השני לדת"י דא"א וישסו"ת ה'אלה היא אצא הוא צימין אמא צשמאל ישסו"ת צאמלע כולד כשמושכים שס ע"צ לחח"ן דשלשה כלומר א"א וישסו"ת, וכשמושכים קס"א לצג"ה דשלשה וכן דת"י דשלשה, אצא כולו צימין חח"ן צג"ה דת"י כולו צימין וכן אמא חח"ן צג"ה דת"י שלה כולה צשמאל כולד יצוא חח"ן דשלשה וצג"ה דשלשה ודת"י דשלשה ל"ל, ה' יע"א :

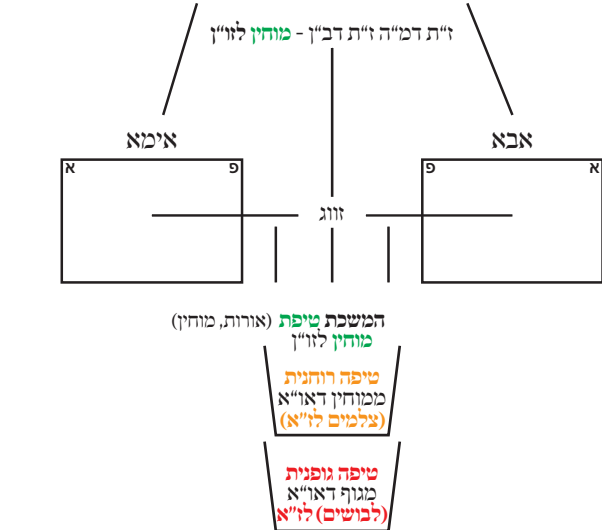
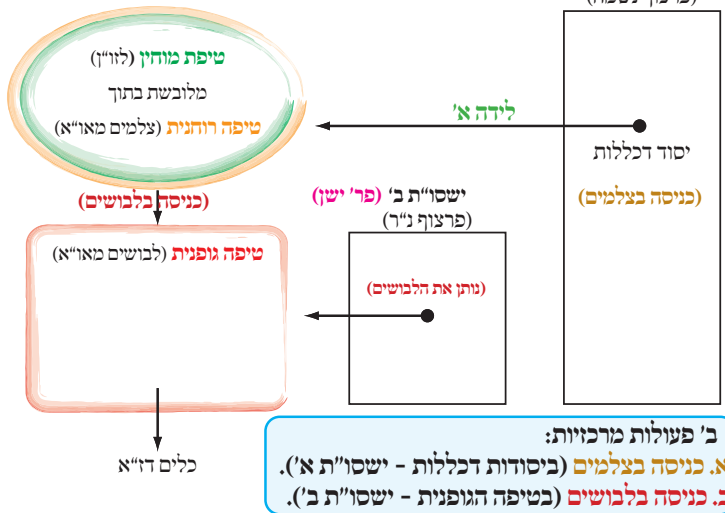
ת' מה שכתב חח"ן דא"א וישסו"ת וצג"ה דא"א וישסו"ת העומדים צשוק, צעוצי אמא מלצשת לאצא וישסו"ת מלצישים לאימא צשוק וכן חח"ן שלהם יחד וצג"ה שלהם יחד ודת"י שלהם יחד, כשנמשכו ע"צ לחח"ן דשלשה המלצישים זע"ז צשוק וכן צג"ה וכן דת"י, וזה התירון מר' אצרכס סליס, וגם תירון שני א"א וישסו"ת כשהס שמנה פרלופיס כך ועלה, ה' יע"א :

נח) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש ה' דתפילין ד' י' ע"א ד"ה והנה וכו', וגם ע"י הצרכה של להניח תפילין ואז נעשיק צה צחי תפילין אז מתקנה

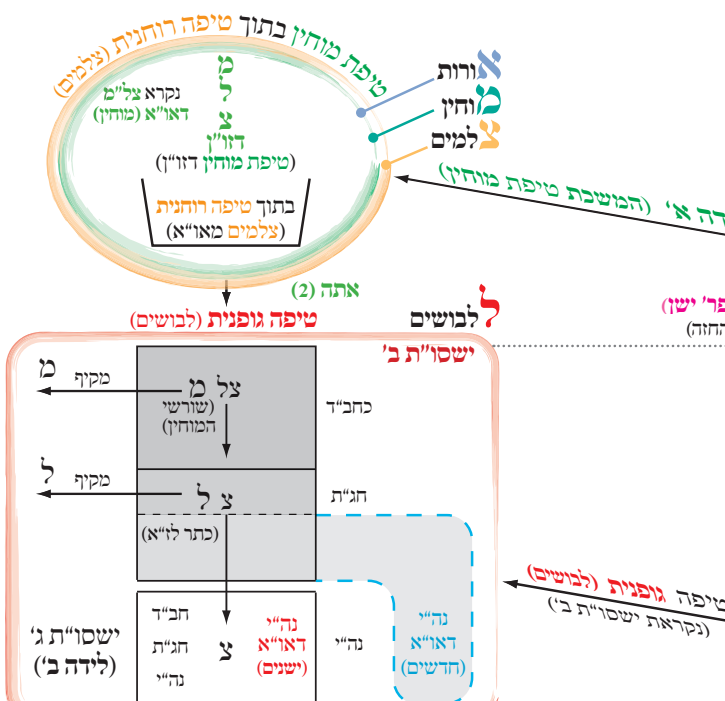
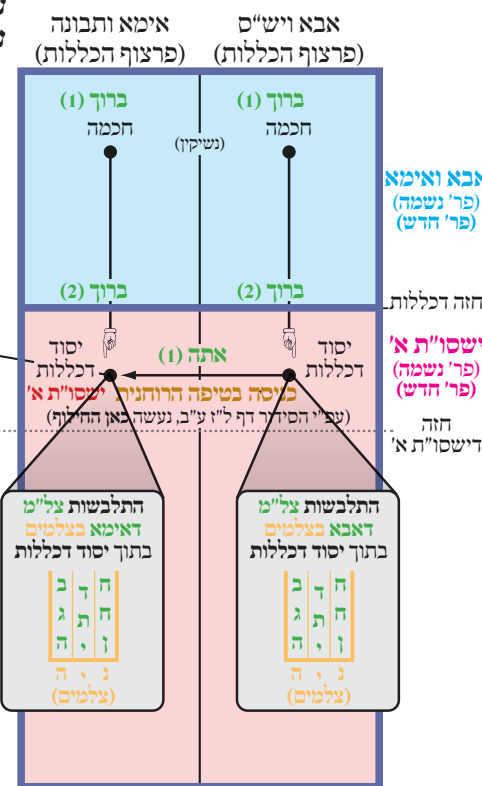
סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

ע"י ע"ח ח"א דף צ"ח ע"ב, ק"ז ע"א-ב, פ"ג ע"ג הריפ"ש אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.
 ע"ב ס"ג דא"ק / כתר עליון
 כחב"ד דינה דמ"ה, וחז"ב דב"ן - מוחין לאו"א (מפרישים טיפה רוחנית)

(ב) פריצוף הכללות דאו"א וישו"ת (פר' חדש) (פריצוף נשמה)

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ח ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"ח ח"ב דף ח"ב ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקמנות לא שייך דין של פריצוף דכללות, וצ"ע.

כ"ל

מחב"ד
חג"ת
נה"י

הטיפה הגופנית (לבושים) נקראת ישו"ת ב', על שם שבאה מישו"ת ב' (פר' הנ"ד דישו"ת), ובגובה שלהם. שם נעשה:
 * זווג תדירי של או"א (נקרא או"א, אך הכל נעשה בטיפה הגופנית).
 * צינון (עליית מוחין פרטיים של הטיפה הגופנית לת"ת שלה).
 * נה"י חדשים (החסרים לכחב"ד חג"ת של הטיפה הגופנית).
 * השד"ח מקשר את החילוף לטיפה הגופנית, אך לכאורה על פי הסידור (ח"ב דף ל"ז סע"ב) החילוף מתבצע בטיפה הרוחנית (ביסוד דכללות). לפני התלבשותם בטיפה הגופנית, וצ"ע.
 * הצינון והנה"י החדשים נעשים גם ביש"ס (אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ב').
 * שליש תחתון דת"ת דישו"ת (כתר לו"א) נעשה ב' שלישים (אוצ"ח דף ל"ז ע"ב אש"ל אות ב')

או"א (טיפה גופנית - נקראים ישו"ת ב')

מ	א	חב"ד	א
ל	א	חסד גבורה	א
א	א	כתר לו"א	א
צ	א	חב"ד	א
א	א	חג"ת	א
א	א	נה"י	א

קוצא דשערי דז"א
 חיוורתא דז"א
 נה"י דאו"א (חדשים)
 מוכסים את לאה (מומעט האחיה)
 אוצ"ח דף ל"ח ע"א, ד"ה ודע, אש"ל אות ד'.

כתרים של כל ה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של חכמות של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של הבינות של הה"פ, ואח"כ הזעירין של כלם, שהוא פרצוף הרביעי של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של המלכויות של כל הה"פ, אלו הכ"ה פרצופי הזעירין הוא הז"א שאנו מתקנים בעמידה באלה"י אברהם, ובברכה בתיבת אתה ה' וכו', והראשונים שלמעלה ממנו הם בחינת עו"ג ואו"ג ואו"א וישסו"ת הנתקנים בתיבת ברוך של הברכה, או בתיבות אלה"ינו ואלה"י אבותינו של העמידה, אע"פ שיש זו"ן בבחינה שלמעלה מזה הז"א ונקרא בשם הוי"ה ואדנ"י, כמ"ש הרב ז"ל בכונת הדלקת הנר של שבת בשער רוח הקודש שצריך לכוין כל הג' יהודים באו"א וכל הג' יחודים בזו"ן, אעפ"כ יש לכוין בעמידה, וכן בברכות כמ"ש, אבל בצדקה ובענינים אחרים יש לכוין בשניהם בפרטים וכוללים, וכן מוכח ממ"ש מורי הרב ז"ל בתיבת באהבה של העמידה ע"ש, שכתב שם בתחילה הכתרים של כלם, ואח"כ חכמות של כלם והם בחינת או"א עילאין, ואח"כ בינות של כלם והם ישסו"ת הראשונים, ואח"כ ישסו"ת השניים הם בחינת זו"ן שמשם מתחיל שיעור קומתו והם בחינת הזעירין של כלם, ואע"פ שכתב הרב ז"ל בשער כ"ז שער פרטי עי"מ פ"ד בסופו שכל הצלם הז"א מלוכש בתבונה שלישית והיא רביעית בערך הבינה, וזה שאמר הכתוב ומספר את רובע ישראל, וכן בשי"ד שער או"א ספ"ט וכן שער כ"ה שער דרושי הצלם דרוש ג' ע"ש, וכפי מ"ש מורי הרב ז"ל שם בעמידה בתיבת באהבה נוחא, שהאמת הוא שהוא התבונה השניה שהיא השלישית בערך הבינה זהו בערך החכמות דכללות פרצוף או"א, אבל בערך הכתרים דכללות פרצופי או"א אלו היססו"ת השניים הם שלישים והם בחינת מלכויות דאו"א בערך כללות הפרצו' דאו"א, אבל האמת הוא שהוא בחינת ז"א דאו"א, כמו שיראה המעיין שם בדברי מורי הרב ז"ל:

ונבוא להבין עי"ז כונת הברכה שבתוכה ברוך

שצריך לזווג עו"ג וא"א ונוק', הכונה היא לתקן לזווג המ"ה וב"ן של פרצופי הכתרים והחכמות והבינות שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין של כלם*, ומקבל אבא שהוא המ"ה של הפרצופים הנו' עסמ"ב מא"א, ואימא הג' אהי"ה, ומעלה אימא מ"ן ה"ג ואבא נותן ה"ח, ר"ל שאח"כ שנתקנה אימא על ידי א"א אחרי שנתקנו כל פרצופי הב"ן שלמעלה מן הזעירין על ידי א"א שהוא המאציל, מקבלת אימא ה"ח מאבא שעולה ומלכשת לא"ק ואבי"ע של כל הפרצופים המ"ה והב"ן שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין, זה סוד קבלת ה"ח מאבא, ר"ל זה סוד הזווג דאו"א, אח"כ כשיורדים ה"ח ביסוד דאימא הוא דבר אחר, ר"ל שאחר שנזדווגו או"א עילאין, וכבר נודע שישסו"ת הראשונים נקראים נה"י בערך או"א עילאין שכל פרצוף תחתון מלביש לעליון מחצי תפארת של עליון ולמטה, נמצא ישסו"ת הראשונים הם נה"י בערך או"א עילאין, וקבלת אימא ה"ח ביסוד דילה אחר הזווג, ר"ל לאו דוקא ביסוד אלא ר"ל עד היסוד דאימא, וכ"ש נ"ה שלה, וכונתו לומר שיורד הצלם בישסו"ת הראשונים והכונה היא שנתקנים הפרצופים של הבינות של כלם דזו"ן דא"ק דעתיק דא"א וכו' דאו"א וישסו"ת זו"ן, ומ"ש ויורדים ה"ח וה"ג למלכותה, ר"ל שמזדווגים כל הפרצופים הנו' כמ"ש מורי הרב ז"ל, וממשיכין המוחין לישסו"ת השניים שנקראים מלכויות בערך כללות פרצופי או"א כמ"ש, ולא דוקא שבכאן מזדווגים כדי להמשיך המוחין לישסו"ת השניים, אלא בכל המשכת מוחין מן הכתר לחכמה ומן החכמה שהיא נקראת לפעמים בדברי הרב ז"ל בשם או"א עילאין לישסו"ת הראשונים שהם בחינת הבינה ג"כ, אי אפשר להמשיך הצלם בלא זווג, והזווג ר"ל כמ"ש, שתחילה נתקנים המ"ה וב"ן ע"י המאציל ועולה הב"ן ומלביש למ"ה ומקבל ממנו ועולה במדריתו, והמ"ה יעלה יותר למעלה וילביש לעליון ממנו שזהו סוד מוחין דזווג. ומ"ש הרב ז"ל ויכוין להמשיך

גם דע דכשיורדין המוסין השמיים עמי המעשה יורדים
גיב אחזה בחיי פעלה למין צמילת מלך העו יזהרצ סמך
על המעין והוא מוש על קדר כונת קיש שעולים נסמות
זיין למין צמילת אחד והס ארזון המוסין שנמשכו צמילת
שוע ישראל ואח"כ חחרים עם המר דרוק דגדלות יע"ש :
קדשנו יכין להמשיך ומק" ליינו דללנו המר דחכמות
לדא"ל ויסקריה וכו' לחצי"ד וחגיית דכחצי"ד
דאלילות דז"א דל"א דלצי"ע דל"א. צמלוחיו עק" ליינו
דציטת דל"א ויסקריה עם הכנכ"י דנשמה וכו'. ולנו
לינו דרוק דל"א ויסקריה וכו'. וצקיום הצרכה ליינו דמלכות
דל"א ויסקריה לחצי"ד וחגיית דפרי כחצי"ד דעשיה דז"א
דאלילות ודעשיה דלצי"ע דל"א עכ"ל סס צנהר שלום דף
פ"ד והחדש דף ע"ז :

דנה כאן לריך שחדע קדר עמדת העולמות והוא
דהנה כודע דלחצבע עולמות הס לחי"ע וכו"א
כלול מחצי"ע כי"ד לחצי"ע דל"א ועליו לחצי"ע דצ"י ועליו לחצי"ע
דל"י ועליו לחצי"ע דעשיה כולם מלצטים זל"ז צטוה וד ע"י שהס
ל"י החיל השוים בקיומם הס גיב כי"א כלול מחצי"ע ע"ד
הכו" מוש וצ"י"ע שצסס השוים בקיומם הס נחלצטו חוך
צ"י"ע החחוחים החיל [ע"יין צספר עולת תמיד דהי ע"א
ופע"ת צהקדמות הספר דיה ז"א וכו' כי"ש דיונו ע"צ והחדש
ד"י"ע ע"ג] ונמלא דנשאלו מגולים ל"א [דלצי"ע] דל"א שצסס,
וצ"י"ע שצסס הס שנחלצטו חוך צ"י"ע החיל וכל זה צל"א
עלנו דכל דצרינו אלה הס צל"א עלנו שנפרטו ע"ד הכו
וסדר ומעמדם כום :

צמינו שער י"ב פ"א פ"ד פ"י פ"י"ד ופער עכ"ת"א פ"א
תי"ב יע"ש :

אשר ימשכס ליקוד ומלכות דישקריה מלוצטים צללנו
הצדורים שלהס שכצר עלו ונחקרו ע"כ ול"ל
מה ענין יקוד ומלכות אלו דנקט, הלל חינס מחלצטים
ללא צנח"י דישקריה ככו צכ"י"ו צנח"א וצפרט צש"ד פ"ג
ושכיס פי"ג וכללה לע"ד שהוא כח"ש סס צפ"א דצחח"י מחלצטי
המוסין חרי"צ ציקוד, חרי"ג צענרת היקוד דל"א, ואח"כ
יורדים ומחלצטים חוך יסקריה השלישים ונכנסים חוך ז"א
וסכל ככו צקדור צענין כונת הק"ש צמילת אחד, ועיין
צע"ת סכו ספי"צ הגייה השמי"ש ומשס תצין וכאן קילר
וסמך על המעין וצקי צדצרי רציו. סס ח"ש מלוצטים
צללנו הצדורים שלהס שכצר עלו ונחקרו ע"כ, נח"י צכ"י"ו :

ודע כשנאמר צצככה התיא מילת אשר קדשנו וכו' אז
נומך ללס המוסין הפנימים עד גמר כל הצרכה
ע"י עשית הנו"ה או הנח"ס התיא, וכשאין מילת אשר וכו'
או חקף צמילת מלך העולם יכוין להמשיך כל הללס שהס
המוסין פנימים ומק" לזרין חה פשוט ליודעי חן. ודע
דהמשכת המוסין פנימים ומק" הוא לזרין דלצי"ע דל"א ודצי"ע
כמו כל כונת המשכת המר הנמשך ע"י חמי"ת אשר קדשנו וכו'
ועיין לקמן ד"ה אך צעיקר וכו' ח"ש. ועיין ח"ש צקונטרי
ש"ש ח"צ צשער ח"ז פ"ד ד"ה גם וכו' דכל צרכה כמו
צרכה חסלין ולילית ושופר ולולב וקדוש וכיוולא. י"ש
לצכר ולהמשיך צי חיי מוסין דלוחה מלו"ה וגם לחסלוס
המוסין דלוחה חספלה יע"ש :

לחצי"ע דל"א דל"א

	ל"א	ל"א	ל"א	ל"א	
צ"י"ע דל"א דל"א חוך צ"י"ע דל"א	צ"י"א	צ"י"ב	צ"י"ג	צ"י"ד	צ"י"ה
	צ"י"א	צ"י"ב	צ"י"ג	צ"י"ד	צ"י"ה
	עש"י	עש"י	עש"י	עש"י	עש"י

שלהס יע"ש, ועוד נח"י ועיין לקמן ח"ש צכונת קונה הכל
אוח ט"י יע"ש. וכעת לא זכתי להצין מנין לו להרצ ש"ס
זלתיס להקדים לבוין להמשיך המוקפים קודס הפנימים :
ואפשר שהוא מוח"ש צזוסר פרשת עקצ ועיין צצעי
הכוונת צחחילה צכונת הצרכה כי צרכת
הנהרס והמלות וצרכת עצודה התיא להמשיך שפע מלמעלה
למעט יע"ש, ולזה מוח"י חין סמך' חח"י. [כאן שומעתי
מוקפים דל"ך אחר שכצר נמשך הללס דמ"י צמילת אשר
ציקוד ומלכות דישקריה חוך אח"כ מושכיס סמק" ליינו
דללס דל"א ויסקריה וה"י דללס צקיום הצרכה הלל צמילת
אשר ככו התיא ציקוד המלכות דישקריה. בעת לא מלחתי
הירז נכו"ן צזה:]

אמנם פשוט דצחית ל' דללס צעשית מנעשה המלוס
התיא לריך להמשיך המוסין לזרין דלצי"ע
דל"א ודצי"ע ע"ד המוקפים שצמילת קדשנו צמלוחיו וכו'
מושכיס לזרין, עתה מושכיס ע"י עשית המלו"ה דוקא יחד
כולס, ועיין צכ"ש דפיה רע"א ודף פ"ו ע"א והחדש דף ע"ז
צמילת ועין יע"ש :

אך ל"ל צכל כונת קדר הצרכות הכו דמל"י דמושכיס
לזרין כל המוסין ולא מל"י לסס שמוח"וים אחר
קצלת המוסין ע"ד שמו"טו צקדר חספלה שמוח"וים זרין
אחר קצלת המוסין צצרכת ש"ס שלום דעמידה וכן צנפילת
אפ"ס ככו צשער הכוונת צדרוש ר דעמידה וצדרוש ח"א.
ו"ל דכל צרכת הנהרס והמלות התיא צצח"י החילי וטודע
צצח"י

ועיין צנח"א ש"י"ו פ"צ ומשס תצין ח"ך ז"א דל"א י"ס
צו צ"י"ע דפנימים וצ"י"ע דח"י"כויות דל"א סכו יע"ש
ועתה צזה תצין קדר הכוכה הח"ל צמילת קדשנו להמשיך
לינו דללנו המוסין דחכמות לחצי"ד וחגיית דפרל"י כחצי"ד דל"א
דז"א [פ"י החחלק לחצי"ע סכו ומק" ליינו הוא דללילות
המגולים החיל אשר לא נחלצטו חוך צ"י"ע דל"א הכולל צכו]
דל"א דלצי"ע דל"ילות ע"כ פירושו צל כושפת ונומר לחזה
ל"א חחתי לך דנומשך סמק"י הכו. לללילות דל"א, ול"א
דצריאה. ול"א דילידה. ול"א דעשיה דל"ילות, דכל עסקי
הוא צללילות. חחו ח"ש צמילת קדשנו צללילות המגולים
ד"י"קא, ולא צצ"י"ע גיב ואח"כ צמילת צמלוחיו הוא לכחצי"ד
דצריאה דז"א דל"א ודצריאה דל"א צריאה י"י"ה עשיה
דל"א ע"כ, והוא פשוט דצריאה דל"א התיא חוך צרי הכולל
סכו נמלא דנומשך יחד לצריאה דל"א ולצריאה דלצי"ע כח"ל,
וכן צמילת וליוו ופשוט דרוק. וצצרכת הנחכים פרי העץ
הוא צלצי"ע דצריאה ככו צכ"ש דפ"ד ורפיה והחדש דפ"ז :

אך צענין קדר הבונה ל"ל דנמלא כפי זה דצחחילה
מושכיס צזרין סמק"י דלינו דללס צלחיתת אשר
קדשנו צמלוחיו ולו"ט וכו' וצקיום הצרכה נמשך ע"י עשית
המלו"ה התיא או הסכ"ל התיא צחיתה ל' דללס, ואכן קיי"ל
צכל מוקוס חחילה נמשך ל' דללס ואח"כ סמק"י דלינו ככו
צע"ת ס"ך פ"א, ועיין צכונת העמידה צמילת קונה הכל
גם צקדור סקידר הרצ ש"ש זלתיס כחצ לבוין כן. אחר
גמר המשכת המוסין ל"ל דללס דל"א, או נמשך המוקפים
(ב)

דכוונתו ל"מ דלגס שהם פרתוף הפנימי והאמלעי שהם הכחצ"ד והחג"ת וצמליה עלמא נמשך אר"ף דכוונתו ה"י דלגס שהוא פרתוף החילון שהוא הנכ"י עכ"ל :

ומעתה לפי כל האמיר שבנו בדבר עני צדדיו ומכוני דהכח צלמנת אמרו רז"ל שגם המלות מצדך עליהם עיבר לעשויותם יצברכה שלהם נמשך אר"מ שהם ל"מ כמ"ס בשער הוי"ט אמנם אלו הלי"מ אינם הפרטים המלוכשים צחצ"ד חג"ת דחבונם שעי"ג הנכ"י רק הם לנמים שלמים שהם מהלכשים צפרלוף הפנימי והאמלעי ובעשיית המלוח עלמא נמשך אלם דל"י שלם יצפרטותו יש צו ל"י ונ"י וא"כ הכא צברכה הלולב עלמי נמשך אר"מ דכוונתו ללמים שלמים ללם דמי דאר"ה וללם דלי דאר"ה לפרלוף הפנימי והאמלעי שהם הכחצ"ד והחג"ת ואח"כ בעשיית המלוח דנטולת לולב נמשך וצא ללם דל"י אמנם אינו צא כילו כאחד רק צמטעה הנטולה והנענוטים צא צהינת ל"י ואח"כ צהקפת המזבח או התיבה צחצ"ד צא ל"מ דללם דל"י ומאי דאיתמר הכא שלעולם אר"מ נכנס קודם אר"מ היינו האר"מ דל"י דללם דל"י ודללם דל"י ודללם דמי שצפרטות עלמא אר"מ שלהם שהוא ל"י נכנס קודם אר"מ שצכס שהם ל"מ יען שפרט החתחון דאורך דאר"ה נכנס צחצ"ה חחלכ ט"כ מבר"ה משעאן זיע"ה :

(ז) **שאלה** מ"ס ברש"ש ז"ל צנכר שלום צהקדמת הצרכה [ד"כ ט"ג] וז"ל בכל מלוח ועבודה וצרכה לרין להנושיך לזרין צ"י מיני מוחין או מוחין דיניקה להיות כה לזרין לעלות למ"ן צ"י מוחין גדלות בעיקרים דאותה מלוח או צרכה וכו' ע"ד סדר כונת ק"ש כנודע ט"כ ל"ט דנמלא כמה שינויים מכוונת הצרכה לכונת ק"ש או צכונת הצרכה ממשיכין השפע ליניקה דזרין מכתר עליון שהוא תואר למלכות דעקודים, ויורד השפע לפתיק ונוק' וא"ה ונוק' ואו"ה וישכר"ת ואח"כ ממשיכין מוחין דיניקה לזרין משא"כ בק"ש ממשיכין מוחין דיניקה מאר"ה דוקא לזרין ולא נמשך השפע מכתר עליון מה גשחוכ ?

תשובה לזה השיב הרב ר' אצרכס סאלס נר"ו כי בכל יום צתפלק יש לזרין כמה

בברכה ממשיך או"ס כמ"ש בסידור ובמעשה הנטילה או"ס שהוא צ"י והיע"ה :
שוב נזכרתי שהר"א משעאן זלה"ה נרגש מזה ויש אצלי תשובה מהרב הנ"י בזה בתשובותיו כ"י המטינים אצלי ה"י יוכינו דהיציאם לאור בס"ד וראיתי נכון להעתיק כאן שאלתו השייכה לנ"ד בכדי שיהיו שפתי צדיק דובבות זיע"ה יו"י :

(ח) **שאלה** כתוב צשכ"ו דרושי סוכות דרוש ג' [דק"ד ט"ג] וז"ל כי לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס צאחרונה כי הוא עליון מן הפנימי ט"כ וכ"כ צדרוש ה"י וז"ל וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם האר"מ וכו' יעו"ש ומזה נולד לו שאלה עמוקה דא"כ ל"ל מ"ס בע"ה שער פו"ה פ"צ שצברכה המלוח נמשך האר"מ ובעשיית המלוח נמשך האר"ף, וכבר ארז"ל שכל המלות מצדך עליהם עובר לעשויותם א"כ נמלא שתחלה נמשך האר"מ ודא"כ האר"ף ואיך יכון מ"ס הכא שאר"מ נכנס קודם האר"מ אכן שצתי ואראכ חכמה תחה השמ"ש זלכ"ה וגדולה היא אלו והוא מ"ס צסידור צחיצת קונה ככל דחפילת חול שכתב וז"ל ומחה יכוין להמשיך צ"י ללמים, ל"י שהם חח"ן צג"ה דח"י דפרלוף חג"ת דצינות דישכר"ת וכו' ולהמשיך ה"י כנ"י לחח"ן צג"ה דח"י דנה"י דפרלוף הפנימי דחג"ת שצתוך הנכ"י דפרלוף הנכ"י וכו' וכ"כ שם צללם דמי עי"ש :
דרי מצואר שכמשכת הלי"מ אינו לפי המובן שהם חצ"ד ע"ג חג"ת וחג"ת ע"ג נכ"י אלא שהם ללמים שלמים חצ"ד חג"ת נכ"י דמי דללם לצדק וחצ"ד חג"ת נכ"י דל"י דללם לצדק וחצ"ד חג"ת נכ"י דל"י לצדק והם ג' ללמים צבוכ ומה שאנחנו אומרים ל"מ מקיפים והלכשחם צחצ"ד חג"ת דחבונם וה"י הפנימית צנכ"י דחבונם הוא צכל ללם משלש ללמים הכוללים דחצ"ד ודחג"ת ודנכ"י הנק' ללם דמי וללם דל"י וללם דל"י וכ"כ צצקדמת חנוכה ופורים וז"ל ולהמשיך ללמי המוחין דמ"ה וצ"ן ללמי ל"מ צצרכה וכללם דל"י צמטעה ט"כ וכ"כ צהקדמת צרכה העומר וז"ל ומדע כי צצרכה של המלוח נמשך האר"מ

[ס"ב ע"א] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

[ס"ח ע"א] ד"ה להמשיך ל"מ דישסו"ת וכו'. נ"ב, מ"ש בסידור בכוונת קונה הכל להמשיך ל"מ דישסו"ת, הקשיתי להרשד"ך מהו להמשיך, כי בלאו"ה הם עומדים ע"ג הכתר שלו, כי הכתר שלו הוא נעשה מב' שלישים דת"ת דישסו"ת, והל"מ הם הכחב"ד חג"ת (דהיינו הש"ע דת"ת ולא כולו) דישסו"ת, וכן[ש]נמשך לו הכתר אז ממילא הם מחוברים עם הש"ת דת"ת דאימא. ותירץ ע"פ מ"ש בסידור הארוך. ואח"כ ראינו שם ושם כתב להמשיך הצ' דל' בתוך נה"י דחג"ת דז"א, דהיינו בתוך הצ' דל' דז"א ונה"י דמ', דהיינו הצ' דמ' בתוך הצ' דמ' דז"א, דהיינו דחב"ד דז"א. ובסידור הארוך מבין שאלו הל' מ' דישסו"ת ודז"א הם בעובי זה בתוך זה כמ"ש בשער פרקי הצלם, ולכן נופל שפיר מלת להמשיך. אבל הוא פירש שלעולם שהם זה למעלה מזה, ואפ"ה יפול לשון להמשיך, והוא על בחינת המשכת הצ' דל' בתוך הצ' כולו דז"א, דהיינו כל מה שמשכנו לז"א עד הכתר שלו בקונה הכל הוא בחינת הנה"י דישסו"ת בתוך ט"ס דז"א, וזה בערך פרצוף העיבור דגדלות, והל' הוא פרצוף היניקה שלו, וידוע מ"ש בשער עי"מ כי נה"י דפרצוף היניקה נתלבש בכל אורך הפרצוף דעיבור, וכן הנה"י דגדלות מתלבש בכל אורך פרצוף דיניקה. וכן כאן אנחנו ממשיכים הצ' דל' בתוך כל האורך הצלם דצ' דז"א, וכן הצ' דמ' בכל אורך הצלם דל'. ונמצא שהצ' דל' ודמ' הם נכנסים בפנימיות, והל"מ של כל אחד ואחד הם נשארם בסוד מקיפים. והשמ"ש בפ"ה דשער

[ס"ז ע"ב] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

נא. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולפי המבואר שם נראה שאין לגרוס "דרך מחיצות יסוד דאימא", דהכא איירי בהארת הענפים שכבר נתפשטו בגילוי תוך פרקי הצלם דנה"י דאימא. ובסידורי חו"ר בית אל הדווקנים שהוא מ"ב לא גריס לה, וכן עיקר.

נב. א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין לעיל על דף ס"ב ע"א, ובהגהה שם.

שלו. ומ"ש בתחילה להמשיך ג' גבורות עליונות לחג"ת, פירוש השייך לחג"ת. והראיה מן הת"ת, שהרי בהת"ת המשיך ג' גבורות ועם החו"ב נעשה ה', ואיך קורא אותם שלשה, אלא פירוש שלשה מה ששייך להם. וכזה אזלא לה קושיית הרב עלי נהר על הגהות סידור הארוך שהקשה למה לא סידר הרש"ש ז"ל כפי שמועה ב' כי כן הסכים בשער ל"ה פ"ה, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ע"ב ע"א] ד"ה להמשיך הבינות וגבורות דישסו"ת וכו' עם המלכיות דכתר די"ס שהם יו"ד ריבועים דהויו"ת פשוטות וכו'. נ"ב, ר"ל על ידי כניסת צלם דתבונה תוך לאה ורחל ננסרים הריבועים שנתלבשו בתוך כלי החיצון דז"א וניתנים אל הנוק'. עיין נהר שלום (דף י"ג רע"ד) [בנד"מ דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה], וכן מבואר בכוננת זוכרינו דראש השנה. (מסידור הראמ"ע).

[ע"ד ע"ב] ד"ה ושארית המוחין להמשיכם לנה"י דפרצוף הנזכר וכו'. נ"ב, לעולם נה"י דישסו"ת הם בחינה אחת, וכל המוחין דאחור ופנים שמקבלים הזו"ן הוא רק מנה"י דישסו"ת הנזכרים. הא כיצד, בנה"י דישסו"ת כל אחד יש בו ג' פרקין, וכל פרק יש לו ג' כלים חיצון אמצעי ופנימי. וכשבאים ו"ק דגדלות דאימא בק"ש מתלבשים בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה הנזכרים, ומתלבשים בחב"ד חג"ת דז"א. וכשבאים ג"ר דתבונה בעמידה, מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה. וכשבאים ו"ק וג"ר דיש"ס בעמידה מתלבשים הו"ק בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס, והג"ר מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס כסדר הנזכר בתבונה. וכשבאים מוחין דפנים

המוחין שכתב דצ' דל' תוך הצ' דצ' והצ' דמ' תוך הצ' דל' וכו' הוא מדבר על פרצופים דעובי, והוא כמו שער פרקי הצלם, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ס"ט ע"א] ד"ה לחזור ולהוריד הכפל וכו' להורידם לנה"י דז"א. נ"ב, עיין שער שבירת הכלים פרק ב' בהגהת השמ"ש וז"ל: הנה הב' חסדים דנצח והוד אחר שעולים וכו' חוזרים להתפשט בנו"ה דז"א וכו' ומגלים אור המוחין [שבתוכם לחוץ] לתוך נצח והוד דז"א. (מסידור הראמ"ע).

[ע' ע"א] ד"ה לכני בניהם מס וכו'. נ"ב, מ"ש בדרוש אטב"ח בסידור בבנין הנצח שהוא מ"ס, והלא הסדר של הסידור לא כסברא א' ולא כשניה דמוהרח"ו ז"ל דסוף פ"ז דשער ל"ד ובפרק ה' דשער ל"ה, דאם כשמועה א' לא היה לו להנצח לקבל הב' גבורות שלו ושל ההוד, והיה לו לההוד לקבל גבורתו מן הת"ת, ואם כשמועה ב' היה לו לחסד לקבל מן הדעת כל הה' גבורות, וכן הגבורה ד', ולמה לא קבלו כל אחד כי אם גבורה אחת לבד בסוד י"ץ. אלא לעולם כב' השמועות. וא"נ אם כבר קבל החסד ה"ג כשמועה ב' היה לו להיות ו"ץ ולא י"ץ, זה כבר תירץ מוהרח"ו ז"ל בפ"ה דשער ל"ה, לפי שבלאו הכי היה לו נקודה שורשית בו, וכן לגבורה לא נשרשו שם הה"ג בחסד כי אין צריך לקחת בסוד שורש, לא כן הת"ת שלא היה לה נקודה, אבל הדעת שאני לפי שורשה ולכן עלו שמה בחשבון, והנצח לקח ב' ואח"כ הוא נתן להוד. ואם כשמועה ראשונה מה שקיבל הנצח ב' גבורות זה כבר נתן טעם מוהרח"ו ז"ל בשער ל"ה פ"ה, לפי שהם אחים שלא יתפרדו, וב' פלגי גופא, וזכר ונקבה וכו'. והסידור יתפרש על כל הב' שמועות, ומה שכתב גבורה א' לחסד, פירוש השייכא אליו להגדילו, וכבר יש לו נקודה א'

תשובת הרא"ם ז"ל

תשובה כל קבל דנה עת לחננה להשיב לשואלי דבר, ומקדמת דנה לא יכולתי להשיב דבר ולא חצי דבר כי קורות הזמן לא נתנוני השב רוחי, ובפרט בדברים העומדים ברומי של עולם דבעי צילותא כיומא דאיסתנא, ומכל מקום אחוי גם אני דעי והבוחר יבחר.

ואען ואומר כי מה שהקשה כת"ר לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות דרוש ת"ע היה צריך להקדים עיבור ליניקה כסדר. י"ל דכוונתא מצינו ראינו בליל פסח וברכת העומר, שמאחרים המוקדם ומקדימין המאוחר. מה יש לך לומר כי שם טעמו ונימוקו עמו לפי שבגלות מצרים היתה * אחיזת החיצונים בזו"ן גדולה כל כך עד שגרם לחזור הז"א לבחינת תלת כלילן בתלת והנוק' לבחינת נקודה קטנה, עד שמפני זה הוצרך המאציל להגדילו הגדלה אמיתית שלא כסדר הגדלתו, ואילו היו נכנסין בו המוחין דקטנות תחילה ואח"כ הגדלות כסדר חוששים אנו לחזור הקלי' להתאחוז במוחין דקטנות ההם שהם דינים קשים, לכן נכנסו שלא כסדרן כמ"ש שם באותו הדרוש באורך וברוחב.

ואחשבה לדעת זאת כי הטעם שכתב שם שייך קצת למ"ש בשער הקדיש, כי כבר הודיענו רז"ל בדרושי הקדיש כי הטעם שנתקן הקדיש בלשון תרגום הוא להכניע הקלי' ולבטלם ולברר מהם הי"א סימני הקטורת שהם חיותם וקיומם ולבטל אחזתם עי"ש. והנה אם היו נמשכים בתחילה מוחין דעיבור חוששים אנו פן יתאחוזו הקלי' במוחין ההם שהם דינים קשים עד מאד, מקנאתם לכך לא נמשכו רק אחר המשכת המוחין דו"ק דיניקה. ואם תאמר אם כן היה צריך בתחילה להמשיך הגדלות ואח"כ להמשיך המוחין דעיבור ויניקה כמו בליל הפסח,

ומקיף שלו, ובב' תיבות אמצעיות מנה"י דפנימי ומקיף שלו, ובב' תיבות אחרונות מחג"ת שלו דפנימי ומקיף, וכל זה פשוט. וכן על דרך זה בשאר השמות לפי סדר הערכים.

שאלה להרא"ם

על ענין הקדישין מהאג"ן מדמשק ז"ל

(ה) שאלה הנה מוהרש"ש ז"ל כתב בכוונת יתגדל להמשיך גרנח"י דמוחין דיניקה דאימא, ובתיבת ויתקדש יניקה ראבא, והם שמות אלהים. ובתיבת שמיה רבה כתב להמשיך מוחין דעיבור שהם י"ה דאלהים. והנה בעץ חיים שער כ"ד פרק ב' כתב דמוחין דעיבור שם י"ה דאלהים [הם אל"ם], וביניקה אלהים. וכן כתב במקומות רבים. ועתה קשיא לי בתרתי, חדא כיון שבקדיש עתידין ליכנס כל המוחין, מוחין הגדלות דקטנות דאו"א בב' אמנים, ובמ"ב הא' והב' מוחין הגדלות דאו"א. אם כן למה היניקה קודמת לעיבור לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות בסוף דרושי תפ"ע וז"ל: והטעם הוא כי שם כיון שעתידין ליכנס, לכך נכנסין כל המוחין דאימא וכו', אבל עתה שאין נכנסין ג"ר דאימא וכו', ע"כ עי"ש. זאת ועוד דמוחין דעיבור אל"ם והיניקה אלהים, הפך מ"ש כאן בקדיש. ועוד דלפי דבריו אין הפרש בין מוחין דעיבור ובין מוחין דיניקה.

ועוד בכוונת סתם ברכה בתיבות קדשנו כמצוותיו וכו' כתב להמשיך הל"מ דצלם, ובעשית המצוה או ההנאה להמשיך הצ', והלא כיון שעתידין ליכנס כל המוחין דצלם היה צריך להמשיך הצ' תחילה ואח"כ הל"מ דמקיף.

ועוד דבלולב כיון דבברכה נכנס המקיף מה צורך להקפת התיבה, להמשיך המקיף. ובענין מוחין דקדיש ודסתם ברכה לא ידעתי אם הם דזו"ן דכללות הכ"ד שעות או אם הם לזו"ן בפרטות דאותו יום.

יש לתרץ כי שם היתה אחיזתם אחיזה גדולה כנוצר בדרושים ההם, מה שאין כן בשאר ימות השנה שאינה כל כך בתוקף, די שימשכו מוחין דעיבור אחר הו"ק דיניקה. ומפני טעם זה אפשר לומר שזהו הטעם גם כן להמשכת הג"ר דקטנות אחר הגדלות האמיתית, לפי שכבר הודיענו הרו"ל בדרוש השרים שר המשקים וכו' שעיקר ניקה ואחיזת החיצונים היא בג' מוחי הניקה, ובקדיש כונתניו לבטלם ולבטל אחיזתם ולכרר מהם חיותם, וחוששים פן בקנאתם בנו יתגברו להתאחו במוחין דקטנות ההם. לכן בתחילה אנו ממשיכין מוחין דגדלות האמיתית המוחין דאימא במ"ב הראשון דאותיות, ואח"כ באמן הראשון גדלות דקטנות דאימא, ובמ"ב השני דתיבות גדלות דאבא האמיתית, ובאמן השני גדלות דקטנות דאבא, כי בזה אין פחד מהקלי' וכנ"ל.

אלא שכזה עדיין לא נמלטנו ממה שקשה לרו"ם עוד. זאת ועוד, דעיבור הם אל"ם ומוחין דיניקה הם י"ה דאלהים, וזה הפך ממ"ש בענין הקדיש ע"כ. הן אמת כי גם בעיני יפלא כי בשער כ"ג ובספר מכוא שערים (שער ה' חלק א' פרק ט"ו וחלק ב' פרק ו') ובכמה מקומות כן נראה שטחיות לשון הזהב דרו"ל, שהעיבור הם אל"ם והיניקה הוא י"ה, הפך מ"ש כאן.

לכן נלע"ד אם אפשר בהקדים מ"ש הרו"ל בשער כ"ד שער פרקי הצלם, והיא הבקיות שהקשה ממנה רו"ם, כי המעיין באותו השער במעט השקפה יבין כי הפרצוף נקרא נה"י ונקרא עיבור דכללות הפרקין תתאין דחב"ד שבו הנקרא נה"י דחב"ד, אלו נקראים נה"י דחב"ד נקראים אל"ם מאלהים ונקראים עיבור. והפרקין האמצעיים דחב"ד שבו הנקראים חג"ת דחב"ד, אלו נקראים י"ה דאלהים ונקראים יניקה. וכן על דרך זה בפרצוף האמצעי התיכון הנקרא חג"ת דכללות, ונקרא יניקה דכללות. הנה הפרקין תתאין

שבו נקראים נה"י דחג"ת שבו נקראים אל"ם ונקראים עיבור, והפרקין האמצעיים נקראים י"ה ונקראים יניקה, עי"ש. אם כן נמצא שגם היניקה דעיבור הוא י"ה מאלהים, וכבר ביאר לנו הרו"ל באורך כאותו שער סדר המשכת המוחין והצלמים באר היטב. והמורם מכללות דבריו שם שבתחילה באין ונמשכין מוחין דעיבור לפרצוף החיצון והם אל"ם, ואח"כ ביניקה נמשך ובא פרצוף החיצון [התיכון] ובו המוחין דעיבור ויניקה שבו שהם אל"ם וי"ה מאלהים, ואז גם פרצוף החיצון דעיבור שלא היה בו כי אם מוחין דאל"ם נתגלה בו היניקה שבו שהוא י"ה מאלהים. וכן על דרך זה בבוא הגדלות האמיתית אזי יבוא בכל בחינותיו דהיינו עיבור יניקה ומוחין, וממילא נגדל גם פרצוף התיכון שהוא היניקה גם הגדלות שבו, וכן על דרך זה פרצוף החיצון עי"ש בדקדוק.

אם כן לפי האמור ענין המשכת המוחין בקדיש אתי שפיר ונכון, והדברים באו כתיקונן וכסדרן, שקודם הקדיש היה בו אל"ם מאלהים, ובב' תיבות יתגדל ויתקדש אנו ממשיכין מוחין דו"ק דיניקה, דהיינו שמות אלהים פשוטים שלמים, והם עיבור ויניקה דיניקה שהם אל"ם וי"ה, ואז פרצוף דעיבור שלא היה בו בתחילה רק אל"ם עתה נתגלה בו גם הי"ה דאלהים שהוא יניקה דעיבור בב' תיבות שמיה רבא. ואם כן בבוא הגדלות האמיתית במ"ב הראשון והשני שבשאר תיבות דקדיש בכל בחינותיו, אזי אח"כ יבואו הגדלות דיניקה בב' אמנים, והכל על סדר שנתבאר שם בשער כ"ד ממש.

ומה ששאל רו"ם בכונת סתם ברכה שכתובות קדשנו במצוותיו וציונו הוא המשכת הל"מ דצלם, ובקיום המצוה ההיא או ההנאה ההיא הוא המשכת הצ'. ולפי דברי שער הכוונות בת"ע הנ"ל היה צריך להיות המשכת הצ' קודם הל"מ ע"כ. * להתיר קושיא זאת צריך אני להעתיק לו

נמשך האור מקיף דהיינו הל"מ דצלם שהם פרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד והחג"ת, ובמצוה עצמה נמשך האור פנימי, דהיינו צ' דצלם שהוא פרצוף החיצון שהוא הנה", ע"כ. ומעתה לפי כל האמור הבנו הדבר על בוריו, ובא הכל מתוקן על מכוננו, דהנה באמת שכל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן, ובברכה שלהם נמשך האור מקיף שהוא הל"מ כמ"ש בשער חיצוניות ופנימיות. אמנם אלו הל"מ אינם הפרטיים המלוכשים ככתב"ד חג"ת דתבונה שעל גבי הנה", רק הם צלמים שלמים שהם מתלכשים בפרצוף הפנימי והאמצעי דתבונה, ובעשית המצוה עצמה נמשך צלם דצ' שלם ובפרטותו יש בו צ' ול' ומ'. ואם כן הכא בברכת הלולב עצמה נמשך האור מקיף, דהיינו צלמים שלמים צלם דמ' דאו"א וצלם דל' דאו"א לפרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד וחג"ת. ואח"כ בעשית המצוה דנטילת לולב נמשך ובא צלם דצ', אמנם אינו בא כולו כאחד רק בכחינת המעשה דנטילה והגענועים בא בחינת הצ', ואח"כ בהקפת המזבח או התיבה בזמנינו זה בא הל' [והמ'] דצלם דצ', ומאי דאתמר הכא שלעולם אור פנימי נכנס קודם באו"א, היינו האור פנימי דצ' ודצלם דל' ודצלם דמ' שבפרטות עצמם האור פנימי שלהם, דהיינו בחינת הצ' הוא נכנס קודם האור מקיף שהם הל"מ, יען שהתחתון שבאימא נכנס תחילה בו"א כידוע, עכ"ל ההעתק אות באות.

ומה ששאל עוד בענין המשכת המוחין דקדיש ודסתם ברכה אם הוא לזו"ן דכללות דכ"ד שעות או אם הם לזו"ן דפרטות דאותו יום אחד או דאותה ברכה וכו', ע"כ. למודעי אני צריך כי כוונת המשכת המוחין דקדיש הוא לזו"ן דפרטות דאותה תפלה דאותו יום, דהיינו לפרצוף הג' בינה דזו"ן דבי"ע, דכל התקונים והמשכות המוחין

ממ"ש אצלי זה כמה שנים בעניין זה ופירשתיו כיד ה' הטובה עלי, וממנו אולי תותר שאלה זאת, והוא במ"ש הרז"ל בדרוש חג הסוכות דרוש ג' וז"ל: כי לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס באחרונה, כי הוא עליון מן הפנימי, ע"כ. וכן כתב בדרוש ה' וז"ל: וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף ולכן וכו', עי"ש. ומזה נולד לי שאלה עמוקה, והוא דצ"ל מ"ש בשער חיצוניות ופנימיות בפרק ב' שבברכת המצוה נמשך האור מקיף ובעשית המצוה נמשך האור פנימי. והנה כבר אמרו דז"ל כל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן. ואם כן נמצא דבתחילה אור מקיף ואח"כ אור פנימי. ואיך יכון מ"ש כאן שקודם נכנס האור פנימי ואח"כ האור מקיף. אכן שכתתי ואראה חכמה תחת השמ"ש וגדולה היא אלי, והוא מה שסידר בסדור שלו בתיבת קונה הכל וז"ל: ועתה יכוין להמשיך ב' צלמי ל' שהם חח"ן בג"ה דת"י דפרצופי חג"ת דכינות דישסו"ת וכו', ולהמשיך הצ' הנ"ל לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף הפנימי דחג"ת שכתוך הנה"י דפרצוף הנה"י וכו', וכ"כ שם בצלם דמלכות עי"ש. מבואר מזה שהמשכת הל"מ אינו לפי המובן שהם חב"ד על גבי חג"ת וחג"ת על גבי הנה"י, אלא שהם צלמים שלמים חב"ד חג"ת נה"י במ' דצלם לבדה [וחב"ד חג"ת נה"י בל' דצלם לבדה] וחב"ד חג"ת נה"י בצ' דצלם לבדה והם ג' צלמים בשוה, ומ"ש אומרים שהל"מ מקיפים והלבשתם בכחב"ד חג"ת דתבונה והצ' בנה"י דתבונה, הוא בכל צלם מג' צלמים הנ"ל הכוללים דחב"ד חג"ת נה"י הנקראים צלם דמ' וצלם דל' וצלם דצ'. וכן מבואר בהקדמת חנוכה ופורים, וז"ל: ולהמשיך צלמי המוחין דמ"ה ודב"ן צלמי ל"מ בברכה, והצלם דצ' במעשה, ע"כ. וכן כתב בהקדמת ברכת העומר וז"ל: ונודע כי בברכה של המצוה

פנימי קודם למקיף

ע'י שע"ר ח"ב שאלה ט"ז (מביא הרא"מ - השפת אמת - צדק ושלוה דף ט' סע"ב ד"ה ומה)
 ע'י גם פא"ה ח"ב דף ש' רע"ב (בישן, חידושים וביאורים על הסידור ח"ב, דף ס"ח ע"א - קונה הכל)

צ- (נה"י) פר' היצון (כללי)	ל- (הג"ת) פר' אמצעי (כללי)	מ- (הב"ד) פר' פנימי (כללי)
מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' היצ' דטיפ"ג נטילה/געגועים	צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
נכנס בז"א בעשיית המצוה	נכנס בז"א בברכה - או"מ	נכנס בז"א בברכה - או"מ

נמצא, מה שהרב כתב שאו"פ נכנס לפני המקיף, היינו בפרטי ולא בכללי, כי הפנימי הפרטי (צ' פרטי) נמצא יותר קרוב לז"א (סיום התשובה של הצדק ושלוה), שהרי התבונה (שהיא הטיפה הגופנית, שבו המ' הפרטי בכחב"ד, הל' הפרטי בחג"ת והצ' הפרטי בנה"י - באורך), עומדת ע"ג רישא דז"א, לכן חייב להיות שהפנימי הפרטי יכנס קודם המקיף הפרטי, שהוא יותר גבוה. ויש לציין שגם בתבונה (טיפ"ג) יש ג' פרצופי צ' ול"מ כללים (פנימי, אמצעי וחיצון).

לסיכום, בברכות שמביאים את הל"מ, יש להקדים את הצ' הפרטי דל"מ לפני הל"מ הפרטי דל"מ (שהם בעצם כבר במקומם). וכן במעשה, נכנסים קודם את הצ' הפרטי דצ', ורק לאחר מכן, עדיין במעשה, נשלים את הל"מ הפרטי דצ'.

וכך גם יהיה בתפילה, עד קונה הכל הכנסנו בכלים דז"א את הצ' הפרטי דצ', עד הכתר של או"א (ת"ת דטיפה הגופנית). ואז בהמשך, נביא את המקיפים, וגם שם נקדים את הצ' הפרטי דל"מ (עפ"י פא"ה הנ"ל, יש להכניס אותו בכלים דז"א), ואז נביא את הל"מ הפרטי דל"מ, וכנראה שגם הל"מ הפרטי דצ', "יכנסו לפעולה" (שהרי הם כבר במקומם). וכך תמיד הצ' הפרטי נכנס לפני הל"מ הפרטי, דהיינו דין הקדימה של הצ' הוא דווקא בפרטי ולא בכללי.

הם הנזכרים בפרק ה' משער הנזכר. וכל זה בגבול האצילות. ובי"ע התחתונים יש בהם חו"פ דחיצוניות וחו"פ דפנימיות, וחיצוניות דחו"פ כליות כדמיון כלים בי"ע העליונים דחו"פ שבגבול האצילות, דהיינו ג' כלי בריאה העליונה דחו"פ דמיון כלי הבריאה התחתונה, וכן ביצירה ועשייה, ופנימיות דחו"פ דבי"ע התחתונים דמיון כלים דאצילות העליונה דחו"פ והם תותם מחותם.

ולפי זה מ"ש בקדשנו מוחין דחכמות דאו"א וכו' הוא כך, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דז"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השבח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות לחב"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דז"א דחיצוניות או דפנימיות והם לכח"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. וכמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות מחב"ד חג"ת

דמוכרח לומר כן כיון דיש ב' המשכות כברוך אתה וכולם הם בחג"ת דז"א, ליכא למימר דלית ביה אלא חד פרצוף אלא ודאי הם ה"פ. וא"כ לא מצינו שנעשה מב' פרקין דחג"ת כלים דכח"ב הפנימיים, ועיין בברכת אבות במלות אלהי אברהם וכו'. א"כ כוונה דג' מ"ב הם בכח"ב דנה"י וחג"ת דחג"ת, ועסמ"ב וג' אהי"ה הם בכח"ב דחג"ת, וק"ל.

ד. וברך פ"ד ע"ב ובקיצור [בגד"מ דף כ"א ע"ג] העמיק יותר דאי הדברים כפשטן מעולם לא מצינו שמוחין דאבא נכנסין בז"א קודם מה שנכנסין מוחין דאימא, ולעולם מוחין דאבא מלובשים בנה"י דאימא. אלא הבנת הדברים עפ"י מ"ש בנה"ש דף נ"ג ול"ה [בגד"מ דף י"ב ע"ד וט"ז ע"ד]. והיוצא מכללות דבריו דלשם* שבגבול האצילות יש אבי"ע דפנימיות מלבישים זה את זה בשוה, ועליהם אבי"ע דחיצוניות מלבישים זה את זה בשוה מראש האצילות עד סופה, וכל אחד מח' עולמות אלו יש בו ה"פ א"א ואו"א וזו"ן, וכל עולם מהם יש בו ג' כלים. ונמצא שז"א דאצילות דאבי"ע דחיצוניות ופנימיות הוא אצילות שבו דחו"פ, וז"א דבי"ע דחו"פ הוא בי"ע שבו דחו"פ, וג' כלים די"ם דאצילות שבו דחו"פ הם הנזכרים בפרק ג' דשער השמות, ובי"ע דז"א דחו"פ כליהם

א' ע"ד

ז. שד"ה: צ"ל כן ג"כ החב"ד הוא בה"פ דאבי"ע דז"א והוא כי בקדשנו וכו' (מכת"י).

ז. שד"ה: צ"ל לכחב"ד (מדפו"י).

ח. שד"ה: מדברי הגהמ"ח ז"ל נראה שמה שאנחנו ממשיכים בתיבות במצותיו וצינו וכו' הוא לז"א דבי"ע דאצילות, והכלים הם דבי"ע הנזכרים בשער השמות פרק ה'. אמנם מריש דרוש ב' דשער חו"פ מוכח להדיא שבי"ע דז"א ששמות כליהם כמו שמות הכלים דבי"ע התחתונים הנזכרים בפרק ה' דשער השמות הוא פרצוף הקטנות דז"א והוא בחינת חיצוניות הז"א כמבואר שם בדרוש א' עי"ש. וזה כבר נמשך להם מתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם. ומה שאנחנו ממשיכים בתיבות קדשנו במצותיו וכו' הוא לבחינת האצילות דאבי"ע דז"א [דאצילות] וכמבואר בנהר שלום [בהקדמת ברכת התורה] שיש בגבול האצילות ט"ז פעמים אבי"ע שהם ס"ד עולמות, נמצא דכל האבי"ע דז"א שאנחנו ממשיכים להם מוחין בתיבות קדשנו במצותיו וכו' כליהם הם דפרק ג' דשער השמות, וכן בי"ע התחתונים שנמשכים להם בתיבות במצותיו וכו' הם אצילות דבי"ע אשר כליהם נעשו מחותם האצילות העליון וכולם אלהות גמור. אבל בי"ע דבי"ע נתקנים בתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם כמ"ש בסידור (מכת"י).

קט"א להשלים החסרון יעו"ש והיע"א :

כ) שאלה זכר שלום [דכ"ז ע"א] זמלך העולם כתב יכוין להעלות כל מוחין דיניקה עם הרפ"ח עד ע"צ ס"ג דל"ק וכו' יעו"ש ל"ל ח"ס עתה מעלים אותם מצי"ע או מהיכל הכזה דבריאה ואת"ל מהיכל הכזה כסדר הידוע ח"כ אינתי עלו עד היכל הכזה כי זק"ש דשחרית שעולים מהיכל הכזה דבריאה כבר מקודם בקרבנות וזמירות ויולר בעליון אותם עד היכל הכזה דבריאה וסדר זה אינו בצרכי :

תשובה ע"י כונת עשיית המלוא וכברכת נוצר הרפ"ח מצי"ע ומעלה אותם עד היכל הכזה דק"ק דבריאה וזמלת ברך אתה כי אלהינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג חילוקיות או"ח וזמלך העולם מעלה מוחין דיניקה והצורקים שזכיל הכזה עד ע"צ ס"ג דל"ק ומזדווגים וכו' ונחקנים וממשיך אותם ע"י זווג פלימות או"ח לזוין מכרס"ג שד"ה יל"י :

א"ה גם נראה לומר שבאמירת ברך אתה ה' עולים ממילא כל הבורחים עד היכל ארבה דק"ק דבריאה דאליכ מה נאמר גבי ק"ש דקרבנות וק"ש שעה"ט דשם לא יש סדר עלייה היכלות כמו ק"ש דשחרית ואנחנו סכונים באחד להעלותם מהיכל אהבה ואינתי עלו דשם סוכר לומר שעולים ממילא ובק"ש דערבית לא קשה סודי כי שם נרמו עליותם בהיכלות שנוכרו בערבית יעו"ש ובברכת אשר בדברו וכן ברכה שבברוך שאמר צ"ל כמ"ש ועיין פתח עינים [ר"י ע"א] שעמד בזה וז"ל בענין ק"ש וקרבנות צ"ל דכבר כתבנו דבמלת שפע יברר רפ"ח מהיכל אהבה דבריאה וכו' בנזק אינתי עלו וגם המלכות סחי עלתה שם הלא עדיין מלכות דאצי' שירדה לברר לא עלתה דבריאה וכן עדין צ"ל כבירור רפ"ח בברכות השחר וכן בק"ש דערבית וקשעיה שאין בהם סדר עליות העולמות ובערבית דחול אפשר שעולים בהזכרת ההיכלות ואפ"ל שבברכות השחר וק"ש דקרבנות וכן כל ק"ש עולים הבורחים מבי"ע חב"ה ממילא בק"ש באמריך שמע ישראל ובברכות באמריך ברך אתה ה' וזה ע"י כח הנמשך תחלה מלמעלה

פניג חיצון ראויא שהוא דחיות תדירי שנעשה ממילא יעו"ש"ב והיע"א :

כא) שאלה למכ הידים דוקא חייבים נטילת כן בשינוי כן כשנכנס לבית הכסא ולא כרגלים וכלא כיוכ ראוי שגם כרגלים יתחייבו נטילת שצבם אחיות החילונים יותר מהידיים :

תשובה צע"ח שער כ"ז פ"ג כתב וז"ל ולכן שורש הדינין בזרועות שהם סוד מנלפ"ך כפולות זימין וצשמאל והדינים יש לכס כי מקומות כזו' צלדלר ולחד מהם הוא הזרוע וזכו כפעם שהקלי נאחזת שם תמיד וז"ס נטילת ידיים ע"כ. ממ"ש נאחזת בידיים תמיד וז"ס נטילת ידיים משמע שדוקא בידיים נאחזים ולא בשאר הגוף וברגלים אך זה אי"א שהרי כתב והדינין יש לכס כי מקומות כזו' צלדלר [דקמ"ז ע"א] ושם סדרו שעה קול שוקי ידיים ורגלים ח"כ גם כרגלים נאחזים ולמה אי"ל נטילת ולי"ע כיצ"ל :

א"ה יניקת החיצו"ר בין מהידיים בין מהרגלים וכמ"ש בשער ר"א פ"ב וז"ל דע כי הקליפה יניקתה הוא מסוף האצבעות בין בצפרני ידיו בין בצפרני רגליו וע"כ בקוה האדם מסמטתו בבקר בגילה כבר שרתה רוח רעו. עליהם וצריכים נפשי שחרית ע"כ וקשה דהתחזיק בתרתי ומסיים בהרא"ה וכמו כן כתב בש"הכ"ו [ר"ף א' ע"ר] יעו"ש אך בש"הכ"ו דרוש חיקון חצות [דנ"ח ע"ב] כתב וז"ל בענין קיטו מהמטה בח"ל אחר שיפחד וינקה גופו וירחץ פניו ידיו ורגליו וכו' ע"כ תרי טבואר שגם רגליו צריכים נטילה וכ"כ הרב אביגדור על דברי הרב בש"הכ"ו לעיל וכ"כ הרמב"ם בפ"ד מהלכות הפלה וז"ל אבל שחרית דוחץ פניו ידיו ורגליו ואח"כ מתפלל ע"כ אך הראב"ד השיגו בזה ועיין בכ"ס שם וכתב בשם ששון על ש"הכ"ו [ר"א אות כ"ד] כי מ"ש בדרוש חצות וגם רגליו אינו לחיובא אלא לנקיין בעלמא ואשמעינן שמתר לעשות כן וכמ"ש סדן בכ"ס לסכנת הראב"ד יעו"ש אבל כאן בדרוש שאנו בו שהוא עיקר החיוב ועיקר נפשי לא הוכר רגליו דאינו חיוב עכ"ל אך עדיין קשה כיון שעיקר הניקה היא ג"כ מברגלים